

СЮЗЪН ТАНЕР СЪРЦЕ В ИЗГНАНИЕ

Превод от английски: Ангелина Димитрова, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ан Гилъкрист погледна мъжа, когото бе обичала почти двадесет години — до този момент светът ги приемаше за съпрузи. Сълзи изпълниха красивите ѝ тъмни очи и се стекоха бавно по бузите.

— Как да му кажа, Джофри? Как да му покажа това? — това беше едно омачкано писмо, което тя въртеше нервно в пръстите си, тъй като за нея то означаваше край на щастливия живот.

Сър Джофри Линдел нежно измъкна хартията от ръцете ѝ.

— Това все трябваше да се случи някога, мила. Заедно ще посрещнем трудността.

Ан се отпусна в топлината на прегръдката му и се опита да обмисли положението. Толкова се молеше този ден никога да не идва. Можеше да живее с измамата до смъртта и синът ѝ също не би узнал истината. По дяволите Елъсдър Гилъкрист! По дяволите! Причиняваше ѝ болка дори и от гроба. За момент си помисли дали не може да продължи да мами и занаят и да изпрати в Шотландия известие, че синът ѝ е починал като малък. Ще се закълне, че всичките ѝ деца са от англичанина сър Джофри.

Все пак човекът, от когото открадна щастието си, никога не бе я обичал. Само се подигра с нея. Ако излъже пред лицето на неговата смърт, ще лиши сина си от рожденото му право, от богатството и титлата, които му принадлежаха. Елъсдър Гилъкрист бе оставил огромно състояние, притежаваше няколко имота в пограничните райони между Шотландия и Англия. Не се ожени повторно и нямаше никакъв друг законен наследник, освен Яйън — любимия ѝ син.

Джофри нежно погали косата ѝ.

— Никога не съм съжалявал, че те отмъкнах от Шотландия, любов моя. Съжалявам само, че ти причиних тази мъка.

— Шшт! — тя притисна пръст до устните му. — Никога не говори така. Ти ме направи щастлива. Ако бях останала с Елъсдър, животът ми щеше да е безкрайно мъчение.

При мисълта, че можеше изобщо да не я познава, той я прегърна още по-силно. Макар че всичко започна едва ли не на шега — това беше един от онези погранични набези, които вече бяха рядкост във времената на просветление — то се оказа повратен момент в живота му. Доведен до безразсъдство от изпития алкохол, заедно с конете и добитъка, младият англичанин открадна и хубавата жена на Елъсдър Гилъкрист, който бе два пъти по-възрастен от нея. И наистина оттогава Джофри Линдел нямаше повод да съжалява за мига, когато я срещна да язди сама точно преди здрач и я метна в движение на коня си. Опази я от приятелите си, когато се завърна вкъщи, и никога вече не я пусна да си иде.

Само веднъж Джофри ѝ предложи да се върне в Шотландия при съпруга си. Тя отказа. Но и двамата сгрешиха. Престориха се, че синът, който растеше в утробата ѝ, е дете на Линдел и го обявиха пред цяла Англия. Самият Яйън знаеше, че Джофри му е баща. Истината бе достойние само на един човек.

Ан знаеше, че единственият ѝ брат, който много я обича, ще се измъчва при мисълта, че е убита. Писа му и за съжаление спомена за раждането на сина на Елъсдър. Тъй като знаеше колко нещастна се чувства сестра му при съпруга си, Рос Донкад се съобрази с желанието ѝ и не каза никому за момчето. Макар и склонен да пренебрегне блудната си жена, лорд Гилъкрист щеше да обърне света, за да си върне сина, но при смъртта му Рос предяви иск към наследството в полза на племенника си — пълноправния наследник.

Рос писа на Ан за смъртта на Елъсдър и за наследството: не би я оставил да се откаже от рожденото право на Яйън. Сега тя трябваше да излъже и двамата или да изпрати Яйън в Шотландия и завинаги да загуби доверието и уважението му.

— Не мога да направя подобно нещо — промълви тя глухо. Отпусна се на силните гърди на Джофри и захлипа, а сълзите ѝ попиха в ленената риза.

Той погали косата ѝ — все още мека и красива след толкова много години. Дори и сега тялото му откликна на близостта ѝ. Знаеше, че ще я желае до сетния си час. Притисна устни в тъмните къдри. И той самият щеше да се мъчи, ако Яйън се обърне към него и не му каже „татко“. Любимият му син бе от кръвта на друг мъж, но нито едно

от децата, които се родиха след него и бяха плът от плътта му, не успя да измести първородния син на Ан.

Той потисна страховете и разочарованията си: макар и да я обичаше много, не можеше да попречи на Яйън да има онова, което по право му принадлежи.

ГЛАВА 1

Шотландия, март 1548 г.

Нежен ветрец люлееше полските треви и едва наболите листа на младите дървета и милваше лицето на Сесил Лодъринг, която повдигна глава и вдъхна хладния пролетен въздух. Клайд — реката, която на такова разстояние от градчето Ланарк не бе нищо повече от поток, тихо плискаше в голите ѝ нозе. Вече закъсняваше и къщи щяха да я смърят, че е излязла боса. Тя едва се усмихна. Беше свикнала жените на братята да ѝ се карат.

Като се сети за това, лицето ѝ помръкна. Една от тях вече бе вдовица. В съзнанието ѝ нахлу горчивият спомен за високия, рус, синеек като всичките ѝ братя мъж, който все се смееше. Одулф загина през септември в сражение с англичаните при Пинки Клъф. По същия начин преди пет години при Солуей Мое загина и Уорън — вторият син в семейството.

Сесил сдържа сълзите, които напиреха в очите ѝ, обърна гръб на реката и се упъти към Саяран. Сред широките ливади се извисяваха стройните кули и гордите стени — мястото, което бе обичала цял живот. Беше на шестнадесет години, когато Ниера — жената на най-големия ѝ брат — започна често-често да я предупреждава, че приближава времето да ги напусне. Непрекъснато я дразнеше с подмятанията си за бъдещия ѝ съпруг и собствения дом. Майка ѝ Джорсъл настояваше, че Сесил ще се чувства по-различно, ако е в кралския двор, заобиколена от момичета на нейната възраст, отишли там само за да намерят начин да се задомят добре. Но тя се помоли горещо да не я изпращат и баща ѝ, Селек, като разбра, че това ще я направи нещастна, не пожела да чуе и дума повече по въпроса.

Дори сега, когато и той започна по-често да споменава, че трябва да потърсят подходящ жених, тя не се замисляше особено за сватба, освен в редките случаи, когато искаше да подразни родителите си, като споменаваше някой, който знаеше, че няма да приемат.

Един заек подскочи през зановеца и червената метличина и я изтръгна от мислите ѝ. Вече със сигурност са забелязали отсъствието ѝ. Излезе преди изгрев-слънце и макар че това нямаше да ги разтревожи особено, вече бе време да се прибира. Заекът замръзна на място, после се обърна и хукна през глава. Тя се изсмя гърлено и закрачи към Саяран. Жилави треви се оплитаха в жълтата ѝ вълнена пола, но тя не им обърна внимание.

Слънцето — по-бледо и от луната, която бе залязла преди малко, едва бе изплувало от утринната мъгла. И днес пропусна литургията. Отец Ейндриъс, който, изглежда, никога нямаше да я хареса, пак щеше да се мръщи. Тя стисна зъби при тази мисъл. Можеше да се привърже към всеки, но този човек не ѝ се нравеше. Живееше с тях, откакто почина любимият на всички отец Лусиен, но баща ѝ май нямаше да изтърпи още дълго надменното му поведение.

Както и сутринта, когато напусна двора на замъка, портите стояха отворени. Знаеше, че стражите зорко са я следили, докато е била извън прикритието на яките стени.

Брат ѝ Емълрик вече я чакаше. Едва не се задави, като видя босите ѝ крака. Той бе на деветнадесет години — чувстваше го близък както по възраст, така и по темперамент.

— На Рила много ще ѝ хареса калният ръб на полата ти, която на всичкото отгоре е цялата набоцкана с тревички.

Сесил се усмихна на свой ред.

— Сигурно вече е твърде късно и тя не е нито в стаята си, нито при децата — Одулф бе оставил две малки момчета, които щяха да утешават жена му и отново да донесат радост на Саяран, щом болката от загубата премине.

— Така е — предупреди я Емълрик и стана сериозен. — Освен това, Сеси, не е добре да излизаш от замъка без охрана. На юг от Единбург англичаните все още проливат шотландска кръв — очите на сестра му блеснаха, тя щеше да се впусне в спор, но той въздъхна и вдигна ръка, за да я спре: — Няма нужда се нахвърляш върху мен. И татко ще ти каже същото.

Той видя, че раменете ѝ се отпуснаха и погледът ѝ постепенно се успокои. Можеше да дразни и баща си по същия начин, по който го правеше с братята си. Но никой от тях не се осмеляваше да предизвика Селек. Емълрик се усмихна насърчително, съжаляваше, че я наскърби.

Тя беше перлата на фамилията Лодъринг: косата ѝ бе светла като първите лъчи на утринното слънце, очите ѝ — сини като чист сапфир. Макар всички да бяха русокоси и синеоки, у тяхната Сеси сякаш се събираха най-ярките цветове. Бе дребна като майка си, докато Емълрик и братята ѝ имаха едрата фигура на Селек.

— Не се сърди — каза нежно Емълрик. — Аз мога да излизам с теб всяка сутрин, когато пожелаеш. С мен ще си в безопасност.

Сесил си го представи смазан от оръжието на англичаните, както бе станало с Уорън и Одулф, и я побиха тръпки. Той щеше да се засегне, ако му каже, че се страхува за него, сякаш е някой недорасъл хлапак, който не може да опази нито себе си, нито нея.

— Благодаря ти, но... — тя сви рамене и въздъхна — сега е по-добре да вляза, преди да се е наложило да ме защитаваш от Рила и Ниера.

— Май си закъсняла — предупреди я Емълрик, като видя, че Ниера и отец Ейндриъс излизат от централната кула.

Те спряха на долното стъпало и смаяно се вгледаха в чорлавата дъщеря на Саяран. Ниера се съвзе първа, пристъпи напред и поклати прилежно вчесаната си глава. Тя беше самата женствена скромност — роклята от лека синя коприна прилягаше плътно по стегнатата ѝ фигура. Когато наближи, се усмихна.

— Изглежда, че пак си излизала рано, Сеси — гласът ѝ бе спокоен като погледа на златистокафявите очи.

В обкръжението на синеоките роднини кафявите очи на Ниера, подчертани от млечната кожа, изглеждаха очарователни. Усмивката ѝ успокои Сесил и тя смирено се усмихна на свой ред.

— Да, знам, че доста се забавих, а и Емълрик ми каза, че не е редно да излизам сама.

Ниера тихо се засмя.

— Тогава ще ти спестя второ порицание.

Сесил вдигна рамене и отстъпи.

— Да, но — каза тя кисело — той не би ми го спестил.

Ниера се обърна и погледна свещеника, който вървеше по петите ѝ. Никой не обичаше отец Ейндриъс. Беше висок и мършав, проницателните му бледозелени очи постоянно гледаха гладно. Докато отец Лусиен беше въплъщение на всичко добро и любящо в църквата,

отец Ейндриъс се придържаше само към строгите ритуали на лишената от обич дисциплина.

Той сдържано кимна на Сесил.

— Не бяхте на литургия днес, господарке Сесил — той не можеше да се отърве от мисълта, че Лусиен, който бе живял тук преди него, е виновен за разпуснатите порядки в тази къща.

— Съжалявам — каза Сесил и се почувства гузна, че излъга.

Отецът прие думите ѝ.

— Това е добре, в такъв случай бих искал да ми се изповядате сега.

Сесил погледна Ниера умолително, но тя се направи, че не я забелязва.

— Да, отче Ейндриъс — отвърна тя почтително, макар че ѝ се искаше да му се изплези и да побегне. Преди няколко години можеше спокойно да си го позволи въпреки пердаха, който изяде от баща си. За миг съжали, че е толкова пораснала.

Като я видя, че не изгаря от желание, проповедникът се намръщи. Всички от семейството, макар и дълбоко вярващи, не изпитваха нужда от това страстно спазване на догмите, което той се мъчеше да им внуши. Страхуваше се, че момичето лесно ще кривне от правия път, ако нечия желязна ръка не го удържа.

— Така правят тези, чиито души копнеят за презряната от теб възможност, макар че умовете им ги отклоняват от истината.

Сесил се намръщи. Тя вече знаеше, че при самата мисъл за реформаторите отец Ейндриъс е готов да бълва огнени слова. И въпреки че с всички сили се опита да се сдържи, не успя:

— А може би ги води повече сърцето, отколкото умът им — тонът ѝ бе учтив, но думите ѝ бяха като нажежени въглени.

— Такива като тях ще горят в пъкъла! — прогърмя той. Изглеждаше така поразен, че тя се усъмни в злината на подобни хора.

— Огньовете, които хората запалиха, са по-горещи! — тя дръзко намекуваше за тези, които изгоряха на кладите, защото се отцепиха от католическата църква на Рим. Шотландия още помнеше зловонието, което се разнесе от кладата, когато през пролетта преди две години изгориха Джордж Уишарт. Сесил беше на четиринадесет години и никога нямаше да забрави ужаса, който изживя. Даже и сега ѝ се повдигаше само при мисълта за това.

— Изглежда, бъркате свещения гняв Господен с този на простосмъртните.

— Ако Господ е искал еретиците да изгорят — сопна се Сесил, — щеше да им даде дървени крака.

Отец Ейндриъс позеленя от гняв, замахна рязко и я удари през лицето. Ниера ахна от изненада, но преди тя да успее да помръдне, Емълрик сграбчи отеча здраво.

— Махайте се веднага! — процеди той през зъби. — Ако побързате, може би ще смогнете да си отидете, преди баща ми да е отнел жалкия ви живот.

Блъсна отеча встрани и прегърна сестра си, тя трепереше. Емълрик гледаше злобно проповедника, който му отвърна предизвикателно:

— Ще съжалявате за този ден — предупреди го той, докато оправяше расото си.

— Съжалявам за деня, в който дойдохте в Саяран — Сесил се отпусна в прегръдките на Ниера. Емълрик стоеше със свити юмруци, докато свещеникът се обърна и закричи към параклиса. Расото плющеше около мършавото му тяло. Той замислено се загледа след сестра си, която се отскубна от ръцете на Ниера и с гордо изправени рамене се упъти към кулата. Чудеше се дали ще дойде ден, в който Сесил Лодъринг няма да създава никакви безпокойства на хората около себе си.

Ниера отведе Сесил право при майка ѝ. Влезе в дневната, без да издава стеснението, което все още чувстваше, макар да бе омъжена в този дом от четири години. Всички, дори и дребната ѝ свекърва, бяха с много буен характер и уверени в себе си.

Когато Сесил и най-голямата ѝ снаха влязоха, Джорсъл Лодъринг остави фината покривка за олтар, която бродираше, и се усмихна. През малкото прозорче високо над нея се процеждаше слънчева светлина и осветяваше красивото лице на Ниера, но златистокафявите очи този път бяха помръкнали от объркване. Джорсъл погледна дъщеря си и червеният отпечатък на бузата ѝ подсказа отчасти на какво се дължи вълнението на снаха ѝ.

Тя се изправи на крака, сви устни гневно и огледа тъмния белег от пръсти върху бледата кожа на девойката.

— Селек ще набие с камшик този от братята ти, който се е осмелил да вдигне ръка срещу теб — тя не можеше и да си помисли, че някой друг е способен на такова нещо.

Сесил винаги имаше за какво да се спречка с братята си, а острият ѝ език бе в състояние да вбеси всеки. Но да я ударят! Не, това не можеха.

— Майко — каза тихо Ниера, — никой от синовете ти не е сторил това.

— Кой дръзна? — гласът ѝ бе студен и пронизителен като лед, който се пропуква.

Ниера обичаше свекърва си, познаваше я добре и уважаваше големия ѝ стремеж всячески да закриля децата си. Макар че бе пониска от всяка друга жена, с прошарени руси коси и набраздена от умората кожа около устните и очите си, тя всяваше страхопочитание. Ниера предпочиташе да се бори с диво животно, а не с Джорсъл Лодъринг, когато защитаваше някое от децата си.

Сесил потупа насърчително ръката ѝ и отговори на майка си:

— Отец Ейндриъс ме удари. Аз го предизвиках — каза тя простичко.

— Ще го убия! — Джорсъл се задъхваше, от очите ѝ изскачаха сини пламъци. — Ще му сторя голяма милост в сравнение с това, което би му направил баща ти, ако първи му даде да се разбере.

— Предполагам, че вече доста се е отдалечил от Саяран — отвърна ѝ Сесил спокойно. — Емълрик видя всичко.

Като разбра, че дъщеря ѝ не е особено разстроена, Джорсъл се успокои малко.

— Но с какво го предизвика, Сеси?

— Казах му истината!

Като чу с каква простота Сесил обясни всичко, Ниера въздъхна.

— Според него тя богохулстваше — поясни тя и повтори разговора със свещеника.

Джорсъл едва сдържа усмивката си. Как да упрекне дъщеря си заради нещо, в което самата тя вярваше? Но знаеше, че Ниера никога няма да изрази на глас такъв предизвикателен възглед, макар че и тя го споделяше.

— Сеси не е искала да се държи непочтително, Ниера.

Спокойният тон на свекърва ѝ не може да я измами. Тя знаеше, че нищо няма да направят, за да обуздаят приказките на Сесил, а и се опасяваше, че нищо не може да се направи, за да се обуздаят мислите на момичето.

— Но да каже на отец Ейндриъс! — смирено рече тя. — Ще е цяло щастие, ако не си навлечем гнева на архиепископа. Може дори да постави под съмнение верността ни към църквата — тя видимо потръпна при тази мисъл.

— Отец Ейндриъс се е справял и с неща, далеч по-лоши от опърничавата ми дъщеря. Не се притеснявай, сигурно честността на едно дете не представлява огромна трудност за него.

Тя се усмихна, защото при думата „дете“ Сесил я погледна недоволено. В действителност тя беше пораснала. Бе вече на шестнадесет и женствеността цъфтеше в нея. Хълбоците ѝ се бяха оформили, а гърдите ѝ повдигаха корсажа.

— Пък и няма нищо лошо, ако човек си изкаже мнението, когато е в Саяран.

Джорсъл благодари на Бога за това. От тази гранична крепост Селек бе направил убежище за всички тях и макар че от сватбата досега имението се разшири с нови земи на юг от Единбург и Глазгоу, семейството предпочете да остане в Саяран.

— Е — каза Ниера, която не искаше да се откаже така лесно, макар че ръцете ѝ се склчиха нежно около раменете на девойката, — не всичко, което е истина, трябва да се казва. Понякога е по-разумно човек да си замълчи.

Джорсъл кимна в съгласие.

— Не бих оспорила това, Ниера, и все пак ти често се въздържаш, когато смяташ, че хората около теб заслужават отпор. Но понякога — не всеки път — ми се иска да не го правиш. Съпругът ти е толкова твърдоглав, че ще е добре, ако от време на време му показваш колко си умна, макар да не съм много сигурна, че е от хората, които схващат бързо.

— Майко Джорсъл! — Ниера беше едновременно изненадана и доволна. Понякога си мислеше, че Джорсъл е единственият човек, който проумява, че способностите ѝ далеч не се изчерпват с носенето

на тежката връзка ключове, която показваше, че е домакиня на имението. Съпругът ѝ Беринхард със сигурност не разбираше това.

Като тръгна да излиза, Джорсъл леко докосна дъщеря си и се усмихна.

— Ниера, в скрина имам помада, която ще успокои лицето на Сеси. Трябва да потърся Селек, преди да е сторил нещо лошо на божия служител.

Озверял от безпомощност, едрият мъж обикаляше двора на крепостта. Мисълта, че някой е вдигнал ръка срещу дъщеря му, го вбесяваше. Но не можеше да се нахвърли върху човека на църквата и да го посече.

Малкият син се подсмиваше на безпокойството на баща си. Легенди се разказваха за подвизите на Селек Лодъринг в битките, оръжията му бяха напоени с кръв, смелостта му надминаваше всичко. Когато ставаше дума за дома и семейството обаче, той разчиташе изцяло на жена си и сега въздъхна с облекчение, като я видя, че идва.

— Сеси?

— Добре е — каза Джорсъл успокоително и погледна най-младия си син, застанал до бащата. Беше висок и строен и тя се гордееше с него, защото добротата допълваше смелостта му. — Какво стана с отец Ейндриъс?

Тонът ѝ изразяваше меко порицание и Емълрик се изчерви.

— Отиде си, но нищо не съм му сторил.

Като видя унието на сина си, тя отстъпи.

— Аз не се съмнявам, че си се справил добре, синко. Не бих искала някой божи служител да пострада в дома ми, но няма да понеса грубо отношение с член от семейството си!

Като разбра, че свещеникът си е отишъл, Селек престана да мисли за него и попита възмутено:

— А известно ли ти е какво му е казала?

— Ами да. Нямам нищо против нейното схващане, макар че е могла да го изрази и по заобиколен начин — тя намигна на Селек, който я гледаше втрещено. — Е, Селек, това и ти го мислиш и би го казал.

— Но не и на свещеник! За бога, нима децата ми на нищо не са се научили?

— Аз съм ги учила на смелост и честност — каза тя меко, но знаеше, че понякога е много опасно да се говори истината.

— Време е да я оженим — изръмжа Селек. — Един съпруг ще успее да я укроти.

— Може би — макар че ѝ беше майка, Джорсъл доста се съмняваше.

— Сега, когато Елъсдър Гилъкрисст се помина, пограничните райони ще се подсилят от нова кръв. Може би наследникът му ще е на подходяща възраст и няма да е семеен.

Джорсъл не оспорваше подобна възможност. Според нея нямаше да е зле, ако Сеси се задоми близо до пределите на Саяран. Вече беше време да я омъжат, но тя не обръщаше внимание на никого. А и един съюз с имението Дейлиъс ще заздравя позицията им срещу англичаните. Макар че Гилъкрисст почина преди няколко седмици, още нищо не се знаеше за наследника му.

Емълрик се намръщи.

— Носят се слухове, че част от земите се падали на извънбрачния му син. Той знаеше, че липсва законен наследник, доста се навърташе покрай Гилъкрисст и само това чакаше.

— Аз не мисля така — отвърна Селек и поклати глава. — Ерън и Съветът на лордовете ще потърсят силен наследник за пограничните имения на Гилъкрисст. Някой, който да отстоява териториите срещу англичаните. Тавис не ми изглежда достатъчно борбен.

— Е — премина Джорсъл на по-практична вълна, — изглежда, че е рано да кроим планове за наследника на Гилъкрисст — тя обгърна Селек с ръка и го придърпа към кулата. — Закусил ли си, скъпи?

Едва направиха няколко крачки, когато съгледвачът на вратата извика, че приближават ездачи. Селек и Емълрик се обърнаха като един.

— Това е Беринхард — съобщи той успокоително, когато над приближаващата група се развя знамето на Селек.

— Слава богу, че се прибира жив и здрав — каза Джорсъл с облекчение при мисълта, че нищо не е сполетяло първородния ѝ син, докато е бил далеч от безопасността на дома.

Селек я погледна с презрение.

— Исусе благи, та той не се забави и две седмици, за да изпроводи брат си до кораба.

Тя вдигна глава и изпръхтя. Бе загубила твърде много синове — един още като дете, други двама загинаха от ръката на англичаните — не можеше да не се тревожи, когато някой от тях не е пред очите ѝ. А сега Реймънд — шестият син — замина за Германия, за да се ожени за годеницата, която никога не бе виждал, и да управлява имотите, наследени от Селек. Опасяваше се, че няма да доживее деня, когато ще види отново милото му лице, но поне щеше да си мисли, че е заможен и е добре.

Тропотът на тежките копита по паважа на Саяран попречи на Селек да каже още някоя дума за притесненията по отношение на синовете ѝ. Не че имаше да добави нещо съществено, но бе свикнал да ѝ напомня, че всичко, което им е останало, е Бог и безопасността им изцяло зависи от волята му.

Беринхард скочи от коня, свали шлема, прегърна майка си и се усмихна на Селек. Бащата го обичаше най-много от всички, защото бе взел неговия характер, макар и да не си приличаха на външен вид. Косата му, прошарена от златни нишки, бе почти кафява. Очите му бяха синьо-зелени. Беше висок и строен, за разлика от братята, наследили якото телосложение на баща си.

— Добре ли мина пътуването? — почти изръмжа Селек. Не искаше да покаже облекчението от това, че синът му отново е в безопасност между стените на Саяран. За Южна Шотландия това бяха трудни времена — англичаните направо чукаха на вратите им.

— Леко и безопасно — Беринхард знаеше, че родителите му имат нужда от успокоителен отговор, макар че бе само на една ръка разстояние от тях. — Нося новини за наследника на Гилъкрис — той млъкна. — Англичанин е.

— Какво? — гласът на Селек проехтя така, че слисаният шепот на Джорсъл изобщо не се чу. — Как е възможно това?

— Е, възпитан е като англичанин — поправи се Беринхард. — Той е син на Елсдър Гилъкрис от Ан Донкад.

Джорсъл смръщи чело.

— Но англичаните я убиха, когато ти се роди, Берин. Точно преди двадесет години.

— Не са я убили — каза Беринхард, като се напъваше да си спомни всяка подробност от слуховете, плъзнали из Единбург. — Англичанинът, който я отвлякъл, я задържал и оттогава живее с него.

— По собствено желание? — Джорсъл не можа да прикрие изненадата си.

— Да. И обявила, че синът на Гилъкрист е от англичанина.

— Боже милостиви! — каза Селек развълнувано. — Колко недостойно е постъпила!

Макар и да не можеше да спори по въпроса, Джорсъл му напомни за отношението на Гилъкрист към младата жена и добави:

— Не мога да я обвиня, че е опитала да се отърве. Но да направиш такова нещо с наследника на някой... — тя не се доизказа. Не беше сигурна, че няма да постъпи така, ако обстоятелствата я принудят.

— И този младеж ще дойде в Дейлиъс?

— Не, първо ще се отбие в Коар, но се говори, че там ще му окажат съпротива.

Селек се намръщи.

— Макар да не ми харесва английското му възпитание, не му завиждам, че е дошъл да си търси наследството. Тавис срещу него ли е?

— Копелето на Гилъкрист? Не съм чул нищо по въпроса. Някои вярват, че ще му се противопостави, а други — не. Но никой не го е чул лично от него.

— Е, чичо му ще е на негова страна и се съмнявам, че Тавис ще издържи дълго — каза Селек умислено. — Съюзът с Донкад ще все страх у мнозина.

Като чу това, Джорсъл го погледна смаяно. Той със сигурност не мисли да свърже дъщеря им с наследника на Гилъкрист, дори и това да ги сближи с Донкад. Не и сега. Въпреки шотландската си кръв, синът на Ан бе англичанин по душа. Не, сега на Селек изобщо не може да му хрумне, че тяхната Сеси ще се омъжи за този човек!

ГЛАВА 2

Яйън Гилъкрист гледаше сивите каменни стени на замъка Дейлиъс и... не изпитваше нищо. Нямахше дори усещането, че се прибира у дома. Тук нищо не го очакваше. Не го зовяха дори вековните родствени връзки. И все пак не би казал, че искаше да се разчувства. Забеляза го почти с облекчение, защото това означаваше, че поне болката от последните месеци е затихнала. Беше направо ужасно да чуе от собствената си майка, че човекът, когото е наричал „татко“ в продължение на почти двадесет години, всъщност не му е баща. Нито е неин съпруг.

Съпругът на Ан Линдел... не, Ан Гилъкрист, лежеше в пресен гроб някъде из пограничните райони на Шотландия. Англичанинът, който живееше с нея, се оказа просто неин любовник, който някога я бе отвлякъл.

Конят на Яйън се разскача неспокойно и го върна към действителността — намираше се в поредното имение на лорд Гилъкрист. Първият имот, който се опита да си възвърне, отстоеше само на няколко мили от границата с Англия и сега беше само развалина — за поука на останалите имения, които имаха намерение да окажат отпор. Стоеше като паметник, напомнящ деня, когато майка му е била отвлечена оттам заедно с неродения син в утробата.

За хората от Дейлиъс — следващото от именията на Гилъкрист — не бяха нужни повече назидания. Като пристигна, завари портала отворен и разбра, че неизречените му заповеди вече са изпълнени. Почти съжали, когато му донесоха новината, защото желанието му за мъст не намери покой след разрушението на замъка Коар.

— Лорд Гилъкрист?

Титлата го стресна, още не бе свикнал със звания, по-големи от „сър“ — положение, което му изглеждаше съвсем в реда на нещата. Погледна капитана, който чакаше с нетърпение.

Фрейн преглътна. Господи, този човек нямаше нищо общо с господарите, на които е служил досега — говореше малко и изобщо не

се усмихваше. След като така глупаво го изтръгна от унеса му, капитанът нямаше и най-малкото желание да продължи. Но лорд Гилъкрист го очакваше, и то не особено търпеливо, ако можеше да се съди по очите му.

— Пристигаме ли вече? — Фрейн знаеше, че не им предстои битка. Половината от прислугата на Дейлиъс беше готова да се подчинява на лорд Гилъкрист, останалите бяха уплашени от легендите за неговата безпощадност в замъка Коар. Яйън взе поводите на коня.

— Да, наистина. Нямам никакво желание да прекарам още една нощ сред тези опустели хълмове. Бог ги е забравил, както е забравил и него.

Като приближиха, Яйън огледа добре замъка. Беше разположен в равнина, заобиколен от ниски възвишения, които едва ли заслужаваха да се нарекат хълмове. Изглеждаше добре построен, стените ограждаха квадратна площ, а кулата бе във формата на буквата „Г“. Имаше вид на солидна сграда, но Яйън вече знаеше поне две неща за непознатия, който се оказа негов баща — Елъсдър Гилъкрист е бил много богат и невероятен скъперник. Коар, разположен така близо до границата с Англия, бе оставен почти без войници и разчиташе на нищожен оръжеен запас. А стените бяха започнали да се рушат дори и преди да ги атакува.

Не че това имаше някакво значение. Кастеланът се предаде още с първия топовен изстрел, но от деня, когато разбра за смъртта на баща си, Яйън бе обхванат от ледена омраза. Мечтите му се изпариха. След като остави обитателите да напуснат спокойно, той положи всички усилия и срути замъка, без да остави камък върху камък.

Изчистеният контур на Дейлиъс, който се възправяше пред него, му напомняше за английската крепост от младините му. Едва понесе този факт. Можеше да прости на майка си, че е отдала сърцето и живота си на човек, който не ѝ е съпруг. Можеше да ѝ прости, че досега го е лъгала. Но тя бе отнела самата му същност. Той — англичанинът до мозъка на костите си — сега се оказа шотландец. Земята, която тайно презираше, сега му беше родина. Кръвта, която проклинаше в мислите си, течеше във вените му. Това си бе негова тайна, защото баща... сър Джофри... не позволяваше никой от домочадието му да презира Шотландия или нейния народ. Едва сега разбра защо.

— Господарю.

Гласът на капитана отново прекъсна мислите му. Той видя, че от замъка излиза малка група ездаци и се отправя към тях. Проклинаше, че е така разсеян и не ги забеляза по-рано, но навреме осъзна, че хората му не споделят неговото състояние. Вече бяха заели позиции около него и се готвеха за сражение. Възпря ги с жест и дръпна юздите на коня.

След миг се успокои. Тези, които идваха да го посрещнат, изобщо не изглеждаха враждебно настроени. Бяха така богато облечени, сякаш излизаха от ателие на художник. Златистото сияние на утрото и небесната синева си съперничеха с ярките багри на одеждите им. По жакетите и леките наметки блестяха бижута, Яйън си спомни, че когато влезе в Коар, забеляза, че в Шотландия няма много нещо за плякосване. Това, изглежда, не бе вярно за приближаващата група.

Един от тях яздеше най-отпред, в средата. Стомахът го присви, докато оглеждаше черната някога коса, прошарена от сиви нишки, правия нос и тъмните, пронизателни очи. Приликата беше очевидна — това трябваше да е брат на майка му. Той беше задействал механизма, който го откъсна от самите му корени и го захвърли в този двойствен живот.

Яйън свали шлема и другите видяха, че и той прилича на вуйчо си. Не че това беше нужно. Рос Донкад вече го е очаквал, наблюдавал го е, хората му са следили всяко негово движение. Докато чакаше Донкад да се приближи, Яйън се наслаждаваше на хладния вятър, който развяваше косата му.

Донкад стигна до него и спря коня си.

— Племеннико — очите му внимателно оглеждаха тъжното и смело лице. Младият човек гледаше интелигентно и спокойно. Широките му устни бяха стиснати здраво. Да, той бе най-доброто наследство както на фамилията Гилъкрист, така и на рода Донкад.

С престорена учтивост Яйън наклони глава.

— Донкад — той още не можеше да приеме този човек за свой вуйчо.

Устните на възрастния мъж трепнаха в лека усмивка, щом огледа снаряжението му.

— Вие май се готвите за война?

— Досега не ме посрещаха особено радушно — отбеляза Яйън сухо.

— Нима посрещането в Коар оправдава разрушението? Това бе една от крепостите, които защитаваха Шотландия — Донкад му позволи да види, че е ядосан.

Гняв пламна в кръвта на Яйън и веднага угасна.

— Нима очаквате, че ме е грижа за защитата на Шотландия? Срещу Англия?

Донкад прецени несъответствието и леко се изчерви. Въздъхна.

— Е, може би все още не. Но ще е по-добре за вас, племеннико, ако не забравяте, че сега това е домът ви. Ако не желаете да защитите това, което е ваше — та дори и от Англия — ще загубите всичко.

— Ще защитя това, което ми принадлежи — каза Яйън мрачно. — Може да не се съмнявате.

За жалост, Донкад разбираше скръбта на племенника си.

— А колко още смятате да разрушите? — полюбопитства той.

— Нищо повече, освен ако не ми дадат повод. Не съм дошъл неподготвен. Разруших Коар, защото беше най-бедното имение на лорд Гилъкрист и освен това ми оказа съпротива. Премислих всичко, преди да действам. Исках да ми докладват за всяка домакинска постройка, за земята, за кулите.

Донкад кимна. Ако наистина е така, то племенникът му щеше да се справи добре, след като веднъж свикне с мисълта, че е шотландец. Беше умно момче, макар и малко коравосърдечно. Той направи жест на хората си, които се присъединиха към групата на Яйън, и всички последваха Донкад към портите на Дейлиъс.

— Дълго ли ще останете тук?

— Толкова, колкото да съм сигурен, че ще се подчиняват на заповедите ми, независимо от това, дали съм тук или на километри разстояние.

— Смятам, че демонстрацията на сила в Коар е напълно достатъчна за това.

— Не — отвърна натъртено, когато влязоха през отворените порти и той започна да оглежда всеки камък от двора на замъка. — Войската си има твърде много начини да не се подчинява на господаря и това доста често няма нищо общо с оръжието.

Рос Донкад погледна племенника си с уважение. Той наистина беше много способен.

Когато влезе през широко отворените врати на залата, Яйън изпита задоволство. Кастананът, който се суетеше зад него, явно заслужаваше поста, щом дори след смъртта на господаря си не бе позволил античната крепост да бъде занемарена. През тесните високи прозорци от двете страни се процеждаше бледа слънчева светлина и хвърляше матови отблясъци върху оръжията, които висяха по широките стени. Имаше и няколко гоблена с батални сцени, безупречно изработени, но прекалено реалистични и мрачни.

Докато Яйън изучаваше стаята, Донкад го преценяваше внимателно. Съжаляваше, че не е имал възможност да възпитава момчето, но призна смирено пред себе си, че дори и да го бяха оставили в Шотландия, той не би имал съществено влияние. Елъсдър щеше да се погрижи за това. Донкад се надяваше младежът изобщо да не прилича на баща си. Жестокостта никому не подходеше.

— Е, племеннико, какво мислите?

Яйън леко се усмихна.

— Щастлив съм, че този замък не ми се противопостави. Щеше да ми е трудно да се справя с него.

— Именно — съгласи се Донкад, — щеше да ви е доста трудно. А и завръщането ви в Шотландия нямаше да се окаже така приятно.

Лицето на Яйън помръкна.

— За мен и без това няма нищо приятно тук. Моля се на Бога никога да не бях чул нито за това място, нито за вас.

Донкад не каза нищо в своя защита. В гласа на младия човек нямаше гняв, а само дълбоко отчаяние. Той постави ръка на рамото му.

— Шотландия ти принадлежи по рождение, Яйън. Знам, че ти е трудно и това ще продължи месеци наред. Но разполагаш с наследство, с което можеш да се гордееш. Елъсдър Гилъкрисст беше особен човек, но смелостта и мъдростта на рода му не са за пренебрегване — той се усмихна леко. — Същото може да се каже и за моите предтечи. Шотландия винаги се е гордяла с фамилията Донкад.

Яйън го погледна, без да трепне.

— Не е много лесно да смениш един живот с друг. Ще се справя, вуйчо. Но няма надежди някога да изпитам благодарност, че ме принудиха да го направя.

Доволен, че племенникът му най-сетне призна родството им, Донкад кимна.

— Няма да те оставя сам да се бориш с това. Ти си и мой наследник, ти си моето семейство. Донкад винаги са се грижили за децата си.

Той се обърна да поеме от слугата тежките чаши с инкрустирани камъни и подаде едната на Яйън. Повдигна своята за наздравица и изчака, докато и Яйън направи същото. Неохотата на племенника му го накара да се усмихне.

— Добре дошъл у дома, млади момко — той се усмихна още по-широко, когато Яйън отпи от виното.

Разположен в меко кожено кресло, изпънал крака, Яйън се чувстваше по-уморен и по-самотен от всякога. Вуйчо му, който спеше в някоя от многото стаи на горния етаж, беше и любезен, и прозорлив, но си оставаше чужд. И все пак вече не изпитваше враждебност към него, задето го е откъснал от безпроблемния живот в Англия. Бе постъпил съобразно разбирането си за интереса на Яйън и собствената си фамилия.

Все още трудно възприемаше Рос Донкад като част от семейството. А той можеше да му е единственият роднина, ако се изключи майка му. Спомни си как вуйчо му доста прямо заяви, че го смята за свой наследник. Макар и любопитен, Яйън още не смяташе, че е подходящо да пита за другите роднини. Не даде и на майка си шанс да го осведоми по въпроса, защото беше направо поразен от признанието ѝ в Англия. Нямахше намерение да се интересува от някакво семейство, за чието съществуване му се казваше едва сега.

Той потисна желанието да запрати чашата в изстиналата камина и се огледа отчаяно из стаята. Безспорно, обзавеждането беше елегантно. По стените висяха скъпи пана в невероятни цветове. На масивна полица от дялан камък над камината стоеше златен поднос. Сега беше богат човек. Изрече някакво проклятие, стана и се запъти към отворения прозорец, през който нахлуваше нощният въздух. В стаята се процеждаше хладината на ранната пролет.

Яйън се вгледа в звездното небе и се замисли за дома си в Англия. Спомни си майка си така, както я видя за последен път — ридаеща — и сърцето му се сви от болка. Но докато си мислеше дали да ѝ пише, че е добре, изпита болезнено усещане за загубата на всичко,

което му е било скъпо. Не можеше. Още не можеше да изрече думите, които тя така искаше да чуе от него. Все още го болеше от загубата на Англия и Едра. Лейди Едра Байърхем имаше коса с цвета на пчелен мед и пленителни кафяви очи. Бяха сгодени, но тя не можа да понесе скандала, опозорил мъжа, с когото трябваше да се свърже.

Той реши сам да ѝ каже всичко. Беше много красива този ден, макар че не можеше да си спомни цвета на роклята ѝ. Спомняше си само как го погледна, щом чу думите му, и какво му отговори:

— Лорд Линдел не ти е баща? И майка ти... — в светлокафявите дълбини на очите ѝ се прокрадна отвращение. — Майка ти му е любовница, а съпругът ѝ е шотландец?

— Говорих с баща ти, Едра. Това с нищо няма да попречи на съюза ни.

Тя отстъпи крачка назад.

— С нищо няма да попречи? Как можеш да говориш такива неща? Не бих понесла срама на майка ти! И нима очакваш да дойда с теб в Шотландия? Та те са варвари — тя леко потръпна. — Във вените на децата ми няма да тече шотландска кръв.

С капризен жест вдигна полите на роклята си, отстъпи и това му даде възможност да усети колко много е загубил. Беше само на двадесет години и внезапно се оказа лишен от семейство, родина и бъдеще. Той — наследникът на именията Линдел — сега почти приличаше на незаконно дете. Англия нямаше нищо общо нито с кръвта, нито с наследството му. Вече не му се позволяваше да вземе, която и да е от красивите ѝ дъщери за жена.

Не. Няма да пише на майка си, докато не почувства, че може да ѝ прости. Болката и гневът бяха прекалено силни сега.

Внезапно се почувства съвсем изтощен, тръшна се на голямото меко легло, заспа и се събуди от някакъв шум в ранните часове на утрото. Облече набързо туниката и вълнените панталони и излезе от стаята с меч в ръка. Залата беше пуста, нито един слуга не се мяркаше сред сивкавата светлина, която нахлуваше през обрамчените с олово прозорци.

Когато отвори тежката врата на залата, тропотът, който го разбуди, направо прогърмя в ушите му. Сякаш всички се бяха събрали на двора. Донкад и хората му също бяха там.

В средата на цялата бъркотия имаше малък взвод все още на коне. Яйън се спусна по стълбите на кулата и забави крачка. Вниманието му бе привлечено от един мъж — висок и широкоплещест, с очи и коси, тъмни като неговите.

Мъжът срещна погледа му и сведе очи към небрежно хванатия меч. Той бавно се усмихна, слезе от коня и се поклони подигравателно на Яйън.

— Нашият лорд Гилъкрисст или се лъжа? — лицето му беше ъгловато, с високо и интелигентно чело. Очите му гледаха пронизвателно, виждаха много, но нищо не показваха.

Яйън спря пред него и кимна.

— Аз съм Яйън Гилъкрисст.

— Добре дошъл в Шотландия... братко.

Яйън замръзна на място, погледна Донкад, който веднага отговори на незададения му въпрос.

— Племеннико, това е твой брат по баща. Казва се Тавис.

— Копелето на твоя баща — каза Тавис провлечено, докато се забавляваше от изражението на Яйън. — Значи не си знаел? — той отметна глава назад и се засмя горчиво. — Жалко, но няма значение. Пошегувах се за собствена сметка. И аз не знаех нищо за теб, докато не се помина благословеният ни баща.

Яйън мислеше напрегнато и се опитваше да разбере реакцията на Тавис след пристигането на пълноправния наследник. Нима Елъсдър Гилъкрисст го е оставил да си мисли, че ще наследи всичко? Имаше пълното право да постъпи така. Та той дори не знаеше за съществуването на Яйън.

— Добре дошъл в Дейлиъс — отвърна Яйън накрая. Не знаеше какво друго може да каже, преди да е проучил нещата по-добре.

Тавис отново се изсмя безрадостно.

— Моите благодарности... братко. Хубаво е човек да бъде добре посрещнат в дома на младините си.

Макар че съчувстваше на младия човек, Яйън не хареса тона му. Той нямаше нищо общо с безбожното объркване в живота на Гилъкрисст. Повече от веднъж си бе пожелавал и още си мислеше, че щеше да е по-добре никога да не е чувал това име. На всичкото отгоре щеше да го носи за вечни времена.

— Ще бъдете приет добре, докато не направите нещо, което да ви отнеме благоразположението ми.

Донкад го погледна остро, но без упрек. Лицето на Тавис се изопна.

— Не съдете погрешно за мен, господарю — каза Тавис с пресипнал глас. — Аз няма да направя нищо, за да заема мястото ви.

Без да се извини, Яйън кимна сериозно.

— Тогава нека да видим дали ще се намери достатъчно храна за закуска — той погледна към конниците, които още не бяха слезли. — Вие също сте добре дошли.

Без мисъл за евентуално предателство той обърна гръб на групата в двора. Макар че доста неща не му бяха известни, знаеше, че ще е по-добре да не показва страх пред този човек — брат си. Тази мисъл го обезсърчаваше. Яйън се чудеше какво още му предстои да научи.

Беше малко изненадан, когато Донкад и Тавис се заговориха непринудено на трапезата, на която имаше хляб, сирене и бира. Явно, добре се познаваха. В самото начало той не можа да се включи, защото те говореха някакво шотландско наречие, което не разбираше. Макар да бе запознат с политическите интриги — Джофри Линдел държеше децата му да познават добре политиката на родината си и нейната нестабилна съседка — това бе едно лице на Шотландия, което не бе виждал.

Тавис носеше новини на Донкад.

— Нашата малка Мери е била преместена в Дъмбартън. Вече се говори, че Стърлинг не е в безопасност.

Донкад кимна.

— Онзи мръсник Съмърсет разположи цели пълчища от своите копелета на юг от Единбург. А и Ерън няма достатъчно смелост да поведе срещу тях своята филистерска армия, макар че това са мъже, които много по-малко се замислят какво ще стане с тях, щом веднъж си ги повел в битка и си ги оставил да се справят с клането.

Яйън направо се смая от тона, с който вуйчо му говореше за шотландския регент. Очевидно и той, както Съмърсет, обявен за регент

на Англия след смъртта на Хенри VIII през януари миналата година, не се радваше на особеното разположение на благородниците.

Яйън си помисли, че нито една от страните не е в завидно положение в момента, но си замълча. Престолонаследникът на Англия бе едно хилаво десетгодишно дете, а новата кралица на Шотландия се роди само дни преди смъртта на баща си преди пет години. Съмърсет беше раздразнителен и не се нравеше нито на лордовете, нито на общинарите. А, както изглеждаше, в Шотландия Ерън се славеше повече с малодушието, отколкото с качествата си на водач.

— Някакви новини от Франция? — попита Донкад, след като Тавис не направи никакъв коментар на остроумното му изказване по адрес на Ерън.

Тавис хвърли поглед към Яйън — в дълбините на очите му се четеше недоверие. Всички знаеха, че овдовялата шотландска кралица Мари дьо Гиз всячески се стремеше да сгоди дъщеря си с Франсис — дофина на Франция. Това щеше да подсигури на Шотландия силната подкрепа на Франция, а и Мари щеше да получи военни подкрепления, от които така много се нуждаеше, за да потуши надигането на реформаторите срещу любимата ѝ църква.

За Яйън всичко това вече бе известно. Но той също знаеше, че Съмърсет би платил доста, за да научи дали между кралските фамилии на Франция и Шотландия е подписан брачен договор. Тавис се страхуваше да разкрие именно тази подробност.

Яйън горчиво се усмихна на брат си и повдигна чашата в подигравателна наздравица. Тавис имаше пълното право да си държи езика. Яйън все още се чувстваше раздвоен. Макар че богатствата и наследството му бяха в Шотландия, той самият все още не беше шотландец.

Като забеляза неохотата на Тавис, Донкад изпръхтя:

— Дори и да не ти се нрави, момчето ми, Шотландия е домът на рода Гилъкрис и всеки, който носи това име, ще умре в нейна защита.

Думите бяха отправени към брат му, но Яйън знаеше, че се отнасят до него. Не можеше да не се учуди на увереността на чичо му в него, след като той самият не можеше да е сигурен в себе си. Но Донкад не го изпускаше от очи и Яйън прехапа език при мисълта за съмненията, които се бореха в ума му.

ГЛАВА 3

— Майко Джорсъл, нещо трябва да се направи с тази Сесил! — Ниера влетя в стаята. Искаше ѝ се да не се оплаква така често от младото момиче. — Изминали са едва две седмици от разправията, след която отец Ейндриъс ни напусна.

Джорсъл Лодъринг вдигна поглед от коприненото чиле, което размотаваше. Тя наистина обичаше Ниера, но понякога младата жена направо ѝ дотягаше.

— И какво е направило моето малко дяволче този път?

— Независимо от предупреждението на Емълрик тя пак се е измъкнала. Не е нито в стаята си, нито някъде из двора. Стражата ми съобщи, че пак е при реката. Наблюдават я, разбира се, но... — Ниера млъкна безпомощно.

Тъй като знаеше, че стражите са готови да умрат, за да защитят дъщерята на Саяран, Джорсъл изобщо не се разтревожи, а потупа ниското канапе до себе си.

— Ела, Ниера — подкани я тя, — почини си.

Тя знаеше, че най-възрастната ѝ снаха е уморена от подготовката на замъка за предстоящото посещение. До края на седмицата граф Ерън, регентът на Шотландия, щеше да ги удостои с честта да им гостува. Не че имаше какво толкова да се прави — Ниера бе далеч по-добра домакиня от това, което бе Джорсъл на младини. Откакто снаха ѝ я облекчи от задълженията ѝ преди четири години, домакинството се водеше без никакви спънки — маниер, напълно различен от неразборията, която цареше преди петнадесет години, когато почина майката на Джорсъл.

Тя се усмихна, като видя обърканото изражение на Ниера. Ако беше жива майка ѝ Кайрийн, тя щеше да обикне чувствителността на Ниера, но вероятно би презирала нерешителността ѝ пред мъжете. Въпреки всичко на Джорсъл ѝ харесваше прекрасният начин, по който тези качества се съчетаваха у момичето. А и Ниера съумяваше да се справи с Беринхард по-добре от всяка друга девойка. Беше ѝ ясно, че и

тя може да постигне много в препирните си със Селек, ако не е така твърдоглава и гласовита. Макар да бе направо дребна в сравнение с него, те страшно си приличаха по темперамент и външност. Косата ѝ бе златиста също като неговата, очите ѝ бяха не по-малко сини, а достигаше едва до подмишницата му. Въпреки това, когато се караха, бе направо страховита. Ниера рядко изразяваше несъгласие за каквото и да било, но в сравнение с всички жени от замъка много по-често успяваше да наложи своето. Изключение правеше само Сеси. Ниера въздъхна и прие поканата.

— Не искам да те безпокоя заради Сесил, майко. Прощавай.

— Глупости — Джорсъл преглътна, преди да се съгласи. — Сесил е започнала да ни безпокои още от момента на раждането си.

— Ако имах собствени деца, сигурно щях да се отнасям с повече разбиране към нея — очите на Ниера загатваха болка и копнеж.

— Ще имаш — Джорсъл докосна ръката ѝ съчувствено.

— Аз не мисля така, щом не успях да родя след четири години брак. Това е такава мъка за Берин и мен.

— В деня, когато Беринхард се роди, майка ми ми каза, че и той като баща си ще бъде баща на много синове. Ти просто по-късно ще започнеш да зачеваш — по устните ѝ се плъзна усмивка. — А започне ли се веднъж, ще ти се иска да бе закъсняло още повече — след раждането на осем момчета, шест, от които преживяха бременността и ранното детство, Джорсъл беше истински авторитет в тази област. Заболя я, като се сети, че е загубила двама от синовете си заради амбицията на Англия да управлява Шотландия, но усмивката ѝ не трепна.

Очите на Ниера все още бяха изпълнени с тъга.

— Ако това е вярно, опасявам се, че ще стане с някоя друга жена.

— Напротив — отвърна ѝ Джорсъл нежно, — тя ми каза и още нещо, което не проумях, докато не те срещнах. Каза ми, че той ще се ожени за тази, която е най-близо до него и че тя ще го дари с много деца и ще ми бъде утеха в старините. Откакто той стана на четиринадесет години, се вглеждах във всяко момиче, което влизаше в дома ми. Когато се ожени толкова млад, бях много разочарована от избора му и се чудех дали за първи път в живота си майка ми не е сбъркала. Признавам, че не харесах малката кокетка и не успях да пророня и сълза, когато умря. Не и след като причини толкова болка на

сина ми! И когато надеждата да го видя задомен вече ме бе напуснала, дойде ти, за да заживееш в дома и в душата ми. Вярвам, че тя е знаела името ти — Ниера — най-близката^[1]. Да, миличка, ти ще имаш синове. Аз ти го обещавам.

Преди Ниера да смогне да отговори, Сесил влетя в стаята, както винаги, без да почука. Докато крачеше, зелената коприна свистеше нежно около нея. Лицето ѝ грейше от радостта на утрото. Джорсъл виждаше, че целият живот на дъщеря ѝ е едно безкрайно щастие, и се молеше това да не се промени никога.

Сесил спря внезапно, като видя сериозните изражения на двете жени. В този момент Джорсъл се усмихна и ѝ кимна да се приближи. Тя се подчини неохотно. Без съмнение, Ниера отново се е оплаквала от нея. Тя харесваше съпругата на Берин, но не можеше да бъде като нея. Просто не искаше!

— Отивам с татко — заговори тя припряно — и с Емълрик, и Берин.

— И къде отиват баща ти, Емълрик и Берин? — майка ѝ обикновено не поемаше отговорност, когато Сесил придружаваше баща си и братята си. Селек обичаше да води дъщеря си там, където най-малко ѝ е мястото!

— В Дейлиъс, за да поздравим новия господар.

Очите на Сесил блестяха само при мисълта, че ще бъде далеч от дома и ще язди почти цял ден. В погледа ѝ се четеше молба. Джорсъл почувства, че омеква. Знаеше, че Ниера ще се мръщи, но пътуването бе достатъчно безопасно.

— Значи някой е донесъл новината? Той е пристигнал?

— Да, само преди три дни. Говори се, че довел цяла армия със себе си.

От няколко седмици до Саяран достигаха слухове за подготовката на замъка Дейлиъс да посрещне новия си господар. Заедно с това ги достигна и новината за разрушението на Коар. От тези приказки Джорсъл се притесняваше малко повече, отколкото Селек. За него, разбира се, нямаше нищо нередно във войнствените легенди, които се разправяха за лорд Гилъкрист, нито пък в това, че е повече англичанин, отколкото шотландец. Макар и с немско потекло, Селек се считаше за шотландец наравно с всеки друг. Вероятно си представяше, че и новият лорд Гилъкрист ще се приспособи бързо.

— Майко, моля те.

Тя се чудеше дали някой от тях все някога ще успее да откаже на това дете нещо. Дъщеря ѝ беше душата на семейството и бе така красива, че осветяваше и най-мрачните им дни. Косата на Сесил беше по-светла в сравнение с косите на Джорсъл от времето, когато все още не бяха лишени от копринена мекота и златист блясък. И макар да не се интересуваеше много от това и едва ли полагаше повече грижи от ежедневно ресане, косата ѝ бе прекрасна: атлазени и меки, вълнистите кичури се спускаха до кръста ѝ.

Джорсъл погледна сините очи на дъщеря си и се усмихна.

— Е, добре, можеш да отидеш... ако баща ти има намерение да се приберете още днес.

— Да, ще се приберем, но късно.

Ниера се изправи елегантно.

— Ако заминаваш, Сеси, смятам да ти оправя косата. Няма да отидеш там като някоя мъжкарана, която не знае кога изглежда добре!

Сесил почувства, че искрено обожава съпругата на брат си.

— Благодаря, Ниера. Съжалявам, че излязох сама от замъка. Сим ми каза, че си се притеснила — тя хвърли предпазлив поглед към майка си, която не изглеждаше особено доволна, но като че ли нямаше желание да я смъмри. Поне този път.

Ниера леко се усмихна на искреността, с която Сесил се извини. Винаги, когато преминеше границата, тя съжаляваше, но това не ѝ пречеше да повтори същото при първата следваща възможност.

— Е, предполагам, че нищо лошо не се е случило. Но, моля те, за в бъдеще си взимай придружител.

Макар че се усмихна на отговора на снаха си — Ниера бе истинска благодат за този дом — тя погледна дъщеря си строго.

— Това е повече от молба, Сесил. Не излизай повече сама от замъка. Не и докато англичаните са на границите на Шотландия.

Когато двете момичета излязоха, тя стана. Вече остаряваше и я пронизаха болки. Трябваше да говори със Селек, преди да потеглят. Макар че много искаше най-малкото от децата ѝ — единствената дъщеря — да се задоми добре преди нейната смърт, тя не можеше да се съгласи с надеждите на Селек. И не можеше да позволи от това посещение да започне реализирането на кроежите му, каквито и да са. Независимо че лорд Гилъкрист бе най-богатият, а имението му бе най-

близката и силна крепост, той бе прекалено буен, за да вземе Сесил за жена. Освен това беше англичанин.

Не, мислеше си тя, докато слизаше по стълбите и гледаше за мъжа си. Сесил имаше нужда от някой с душа, добра като нейната. Тя бе храбра, но в сърцето ѝ нямаше подлост и не можеше да се защитава от чуждото безсърдечие. На Джорсъл ѝ се искаше тя да се омъжи за някой, който повече приличаше на братята ѝ. Или на баща ѝ. Това бяха добродушни великани, които можеха и вероятно обичаха да се бият, но не го правеха заради самата жестокост. Новината, че лорд Гилъкрис е сринал Коар до основи, я разтревожи и тя реши да възпре намеренията на Селек да търси за дъщеря им жених от имението Дейлиъс.

Само преди няколко седмици Джорсъл изпита ужасяващото усещане, че не ѝ стига въздух и това се повтори още няколко пъти. Сесил трябваше да се задоми бързо и на сигурно място, защото майка ѝ можеше да не доживее до този момент, а тя не бе спряла вниманието си на нито една подходяща партия. Дъщеря ѝ вероятно няма да се възпротиви, ако баща ѝ я сгоди — или поне така си мислеше Джорсъл.

Срещна Селек във външния двор и той я грабна в прегръдките си, преди да успее да отвори уста. Когато все пак успя, то не бе, за да го упрекне. От година на година го обикваше все повече и повече. Мисълта, че ще го напусне, дори и за да се отдаде на покоя на смъртта, я плашеше. Тя притвори очи и притисна лице до неговото, като вдъхна мириса на грубата брада, която си бе пуснал. Когато ръката му се плъзна по хълбока ѝ, тя го погледна смаяно. Очите му се смееха.

— Нима не можеш и един ден да издържиш без мен, мила?

Тя се засмя, но каза предупредително:

— Внимавай някой да не отсече тази ръка.

В отговор дланта му се плъзна още по-надолу, той погали хълбоците ѝ, без да се притеснява, че някой може да види. Тази жена бе само негова. Дори и след тридесет години той все още я желаше.

— Селек! — той смилено отпусна ръка, но погледът му я накара да се изчерви.

— Е, щом не искаш това, защо си се забързала толкова, като си чула, че ще тръгвам? — той млъкна за малко. — Предполагам, че малката лудетина вече те е питала дали може да дойде с нас.

— Не бива да наричаш дъщеря си така — упрекна го тя, но после добави: — Въпреки че това си е самата истина. Да, позволих ѝ, но не

искам дори и да намекваш за някакъв съюз между нея и Гилъкрисст, нито пред него, нито пред Донкад.

Селек я погледна престорено невинно.

— Нима бих го направил, след като ти така убедено твърдиш, че няма да приемеш подобно нещо?

Преди да дочака порицанието от жена си, чу пронизителния глас на Сесил зад гърба му и изстена.

— Нито пък аз ще приема. Ще се омъжа за Рейнард.

— Няма да го направиш! — изръмжа Селек.

Джорсъл потръпна както от гнева на Селек, така и от мисълта, че дъщеря ѝ може да се омъжи за брата на Рила. Рила бе вдовицата на третия ѝ син Одулф. Преди четири години той се ожени за нея в Германия и се върна в Шотландия едва миналата година. Рейнард ги съпроводи и се завърна в Германия, след като омая Сесил с музикалните и поетичните си дарби. Милият, той бе прекалено нежна душа. Никога не би могъл да държи Сесил под контрол, а още по-малко можеше да защити дома си. Той самият се нуждаеше от покровител!

— Хайде, Сесил, не дразни баща си.

Наситено сините очи на Сесил блеснаха весело.

— Ако искате — вярвайте, но аз съм избрала Рейнард и няма да се омъжа за друг.

Джорсъл се отскубна от ръцете на Селек така, че краката ѝ отново стъпиха здраво на плочите и се обърна към момичето.

— И ще напуснеш ли Шотландия, за да бъдеш с него?

— Ако се налага.

Джорсъл се вгледа в спокойното изражение на дъщеря си. Дали тя се шегуваше?

— Ще поговорим за това по-късно, Сесил — Селек не трябваше да е с тях!

— Ще говорим, когато пожелаеш, мамо. Но ако не се омъжа за Рейнард, изобщо не смятам да го правя — тонът ѝ бе учтив и благ, но решителен.

Като виждаше как се отразява бракът на жените на братята ѝ, тя направо нямаше желание да се омъжи. Те бяха готови да направят всичко, което им се кажеше, независимо дали има някакъв смисъл или не. Не, тя не искаше да я сполети същата участ. Но ако реши да се

омъжи, то Рейнард бе най-подходящият избор. Той просто я обожаваше. Дори и ако са женени, не би си позволил да я упрекне заради мисленето ѝ или да ѝ заповядва това и онова! Освен това искаше да има деца, но знаеше, че ще е равносилно на смъртна присъда, ако се опита да се сдобие с тях, без да е омъжена. При все това познаваше не една знатна дама, която бе раждала деца по време на продължителното отсъствие на съпруга си.

— Ако още веднъж произнесеш името на това пале, ще те шамаросам! — в погледа на Селек се четеше безпомощна злоба. Той наистина можеше да я набие, ако се омъжи за такъв слабак.

— Селек! — Джорсъл постави умолително длан върху ръката му. — По-късно, скъпи — внезапно тя усети тежест около гръдната кост и дъхът ѝ спря. Този път усещането бе съпроводено с болка.

— Майко!

Джорсъл долови паниката в гласа на Сесил — знаеше, че дъщеря ѝ е усетила нейния ужас от пулсиращата болка. Сесил бе наследила дарбата на баба си Кайрийн да възприема най-силните чувства на близките си хора, това можеше да се случи дори и ако докоснеше непознат. Според майка ѝ то беше повече проклятие, отколкото дарба и за нея бе истинско облекчение, че Сесил не дава никакви признаци, че вижда в бъдещето като Кайрийн. Напъна се да си поеме дъх дълбоко, като се бореше с болката и страха.

— Няма нищо, Сеси. Виж — тя кимна на един от слугите, — кобилата ти е готова и чака.

— Няма да те оставя — нежната ъгловата брадичка на Сесил бе вдигната решително.

— Напротив, ще го направиш. И след като тръгнеш, аз ще си почивам цял ден и нищо няма да върша, а Ниера ще се грижи за мен с цялото внимание, на което е способна — очите ѝ умоляваха дъщеря ѝ да се подчини.

— Какво беше това? Да не си болна? — в гласа на Селек се долавяше страх.

— Не, просто се уморих да ви слушам как се карате — докато произнасяше тази лъжа, Джорсъл не свали очи от дъщеря си.

След известно време Сесил кимна и нежно докосна с устни бузата на майка си.

— Обичам те, мамо.

— И аз теб. И моля те, дръж се добре с баща си.

След като майка ѝ се успокои малко, Сесил си пое дъх.

— Разбира се, обещавам.

— Ей, вие, идвате ли? — извика Емълрик. Двамата с Беринхард вече бяха на конете и чакаха.

Ниера стоеше до стълбището на кулата и ги гледаше с копнеж. Сесил се метна на седлото и ѝ хвърли поглед, изпълнен със съжаление. Тя с удоволствие би ги придружила, но не можеше да язди добре и Беринхард рядко я взимаше на по-продължителни пътешествия. Това беше още една добра причина човек да не се ожени!

Като погледна още веднъж майка си и се убеди, че е по-добре, Сесил насочи мислите и взора си към земите извън стените на Саяран. Водите на Клайд, устремени в далечините, сякаш я подканяха да ги последва. Далеч на север бяха Глазгоу, Единбург и Линлитгоу — градове, за които можеше само да мечтае. Не бе стигала по-далеч от Ланарк, докато двама от братята ѝ — Уорън и Одулф — бяха пътешествали до Германия, рождената страна на баща ѝ, за да си намерят съпруги.

След пристигането си в Шотландия жената на Уорън почина — това стана малко преди неговата собствена гибел на Солуей Мое, където англичаните разгромиха крал Джеймс. Двамата не оставиха поколение. Една година по-рано се бе завърнал Одулф, който загина в битка срещу англичаните при Пинки Клъф. Неговата Рила остана в Саяран с двамата му сина. Конрад се оттегли със съпругата си да живее в планините и съвсем скоро се очакваше родителите му да бъдат ощастливени с трети внук. Реймънд, по-голям само от Сесил и Емълрик, бе сгоден за една германка на име Елърис, която никога не бе виждал. Сега бе на път за Германия, за да се ожени. На Сесил много ѝ се искаше да бъде с него.

При положение, че всичките ѝ братя, без Емълрик, имаха семейства, продължението на фамилията вече бе осигурено. Дори ѝ най-малкият ѝ брат бе сгоден за една шотландска наследница, макар тя да бе само дванадесетгодишно дете. Сесил знаеше със сигурност, че ще ѝ позволят да се омъжи според избора си. А тя би избрала единствено Рейнард! Макар че, както признаваше пред себе си, ѝ бе все едно дали той ще я дари с някакви ласки, което значеше, че ще ѝ е доста трудно да зачене от него. Не че често се бе опитвал да я докосва.

Той не би направил нищо, което не е по вкуса ѝ, а единственият му опит да я целуне ѝ се стори неприятен. Това не бе целувка, която можеше да я погълне, а нещо сухо и лековато, лишено от всякакво чувство.

Сесил погледна баща си. Нямаше да ѝ е особено неприятно, ако някой се отнасяше с нея така, както той се отнасяше с майка ѝ. Той спореше с Джорсъл, но я уважаваше. Когато тя изразяваше мнението си, той я слушаше, като че ли и тя бе мъж. Но — тя въздъхна — братята ѝ не последваха неговия пример. Не ѝ оставаше много място за надежда, че някой друг мъж е способен на подобно отношение към съпругата си.

Тя замислено прехапа устни. Дали баща ѝ знаеше за болките, които майка ѝ чувстваше напоследък? Или за страха ѝ, че те предвещават нещо лошо? Чудеше се дали да му каже, но не можеше да набере смелост. Това ще разтревожи майка ѝ, а тя не искаше такова нещо. Правеше го както заради себе си, така и заради Джорсъл, която скоро щеше да разбере истината!

Въпросът на Емълрик я изтръгна от мислите ѝ:

— Татко, как мислиш, защо лорд Ерн ще идва в Саяран?

Сесил слушаше напрегнато — винаги бе любопитна към събитията в света около нея.

— Ами — започна Селек бавно, — при положение, че все още е пълно с англичани около Единбург, допускам, че всеки управник ще потърси някаква защита. И тъй като ние сме най-близко до границата, това би му позволило да провери верността ни.

Беринхард изръмжа гърлено:

— А мислиш ли, че се съмнява в нас?

Селек се прокашля глухо:

— Не. Но ни ухажва, за да е сигурен, че ще останем верни и на Шотландия, и на него. Положението му не е много сигурно сега, когато се знае, че малката Мери няма да бъде сгодена за сина му.

Беринхард кимна. Всички знаеха, че ако помогне за сгодяването на петгодишната кралица на Шотландия и сина на френския крал Анри II, Ерн ще получи едно френско херцогство. Мери бе единственото оживяло дете на Джеймс V и предложенията за женитба заваляха още от самото ѝ раждане едва няколко седмици след злополучната кончина на баща ѝ при Солуей Мое.

— А къде е сега кралица Мери? — самата мисъл, че жена, която сега бе само бебе, може да управлява Шотландия, опияняваше Сесил.

— От февруари е в Дъмбартън. Очаква френската флота, чиито кораби ще я откарат във Франция.

— А там ще бъде ли в безопасност? — настоя Сесил.

— Това място е по-сигурно от всичко, което Ерън може да й даде, макар че не са много шотландците, които биха искали тя да остане под покровителството на Анри II.

Сесил нямаше нужда да пита защо баща ѝ смята Ерън за глупак. В резултат на неговото непохватно командване битката при Пинки Клъф бе загубена и това им костваше живота на Одулф. Всички те дълго щяха да помнят този тежък септември.

Внезапно вниманието на Сесил бе приковано от масивните стени на замъка Дейлиъс, които се издигаха пред тях. Тръпки на вълнение я побиха. И макар че не можеше и да мисли за женитба с мъж, който е предан на Англия, а не на Шотландия — той със сигурност щеше да следва принципите на възпитанието си, независимо че вече е на тази земя — тя не преставаше да се чуди що за човек ще бъде. Дали ще е варварин, както си представяше всички англичани? Жесток и жаден за кръв? Тя потръпна и погледна към стражите, които ги заобикаляха — чудеше се дали ще са достатъчно на брой, в случай че техният съсед се окаже коварен като сънародниците си.

[1] На английски Ниера се изписва Nearra, от near — близък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Допускам, че Лодъринг търси едновременно зет и съюзник, който да му е подръка — забеляза Донкад, без да погледне Яйън. — Саяран е най-близката съседна крепост и може да се мери с Дейлиъс както по сила, така и по богатство, макар че Селек Лодъринг е само баронет.

Той бе застанал между Яйън и Тавис, докато тримата наблюдаваха от назъбените стени на Дейлиъс приближаващите ездачи. Късното утринно слънце хвърляше отблясъци по парадните сбури на конете и лъчите му се къпеха в бледия огън на росните ливади около замъка.

— Нямам желание да се женя, но един добър съсед не ми е излишен — Яйън прикри болката и съжалението, които изпитваше. Ако новината за шотландското му потекло се бе забавила само с шест месеца, той щеше да доведе тук и съпругата си — та дори и против волята ѝ.

При теза думи Тавис изпръхтя.

— Вече доста мъже направиха предложение на момичето. Лодъринг не са като другите.

Начинът, по който Тавис изкриви устни, докато говореше, наведе Яйън на мисълта, че може би той е бил един от многото кандидати. Той не можеше да обвини, когото и да е, та дори и човек, безчестен като общинар, че е отказал ръката на дъщеря си на едно копеле.

— Лодъринг могат да си позволят да бъдат особени — промърмори Донкад замислено. — Богатствата им са толкова много, че може да си купи и по-голяма титла от тази, която му бе дадена за преданост към Шотландия. А и това едва ли е достатъчна награда. Той е дал и двама от синовете си — това е много повече от войска, оръжия или собствена кръв.

— Е — отвърна Яйън, — тогава може да си купи и зет. Някъде другаде — като отправи поглед към посетителите, които приближаваха портите, той забеляза многобройната им охрана.

Донкад се изсмя рязко.

— От последния септември насам границите не са безопасно място. Ако човек иска да оцелее, трябва да се въоръжи добре дори и за най-кратките пътешествия.

— Забравяте, вуйчо — прекъсна го Тавис и процеди през зъби: — Земите на Гилъкрист вече няма защо да се страхуват от англичаните.

При тази обида ръката на Яйън потърси оръжието, но тежкия юмрук на Донкад го възпря.

— Не, племеннико. Брат ти не е човекът, от когото ще ти се наложи да защитиш земите си и правото да ги владееш. Успокой меча си и запомни това. Спечелиш ли доверието му, Тавис ще ти бъде верен до гроб — Донкад погледна първо Яйън, после Тавис, който се отдалечи от тях.

Докато брат му слизаше по стълбите на кулата, Яйън гледаше изправените му рамене. Когато срещна очите на вуйчо си, не се въздържа и каза:

— Отричаш ли, че той би взел това, което е под моя власт, ако е възможно?

— Запомни, че на Тавис Гилъкрист не му трябва земя и пари толкова, колкото му трябва семейство. Помисли си по този въпрос — Донкад се обърна и тръгна след Тавис, за да поздрави гостите, като остави Яйън да върви последен.

Селек огледа критично вътрешния двор на Дейлиъс. Нищо не показваше, че собственикът се е сменил и в конкретния случай това беше добре. Макар и да се знаеше, че останалите имоти на Гилъкрист са занемарени, това не важеше за Дейлиъс. Като разгледа набързо вътрешните защитни съоръжения, той насочи вниманието си към новия господар и хората, които го заобикаляха.

Донкад, който стоеше до рамото на племенника си, поздрави първи.

— Радваме се да те посрещнем тук, Лодъринг. Добре ли са господарката на твоето имение и синовете ти? — той се усмихна и погледна с внимание двамата сина и дъщерята, която прекара коня си по-близо, за да вижда по-добре. Като видя това нескрито любопитство,

Донкад се усмихна още по-широко. Момичето отдавна му харесваше — бе хубаво и храбро.

— Добре са, Донкад. Радостен съм, че те виждам тук, но да си призная, не съм особено изненадан — той отправи поглед към новия лорд Гилъкрист и след като слезе от коня, му предложи ръка за поздрав. — Щастлив съм да ви приветствам в Шотландия, милорд — пресилената усмивка на младежа накара Селек да се замисли дали някой от останалите не го е посрещнал студено. Може би това бе копелето на Елъсдър. Но после му хрумна, че той изобщо не е искал някой да го посреща в Шотландия. Ако зависеше от него, по-скоро искаше да се върне у дома в Англия.

Яйън прие с готовност ръката на Селек. От пръв поглед му хареса откритото, честно лице, макар че не бързаше да се довери, докато не опознае човека по-добре.

— Чест е за Дейлиъс да ви предложи своето гостоприемство. Ще вечеряте ли с нас?

— Не можем. Обещах на майката на девойчето да се върнем преди здрачаване. А и не искаме да ви се натрапваме, макар че една лека закуска след пътуването няма да ни се отрази зле.

Яйън погледна кастелана, който внимателно ги наблюдаваше от разстояние, и последният се забърза към замъка, за да разпореди приготвянето на храна за посетителите.

Тогава Яйън отправи поглед към младите мъже зад Селек, които скочиха от седлата. Не можеше да се обърка — това бяха синовете му. Докато ги поздравяваше, той прецени, че са горе-долу на негова възраст. Прямите им очи издаваха честност като тази на баща им. Без да ги изпуска от поглед, той усети, че Тавис се приближава до момичето, за да му помогне да слезе. Гледаше я като замаян и Яйън вече знаеше, че предположението му е правилно — той е бил един от кандидатите, на които ръката ѝ е била отказана. Чудеше се дали тя самата не е взела това решение, макар че сега изглеждаше щастлива от срещата със заварения му брат.

Първата му мисъл за Сесил Лодъринг бе, че е жалко една толкова дребна девойка, която очевидно не може да ражда синове, да бъде надарена с толкова хубост. После негласно съжали мъжа, който би дръзнал да я опозори, защото баща ѝ щеше да го разкъса на парчета.

Яйън не беше дребен на ръст, но, боже мой, Селек от Саяран бе едър като мамут.

Когато той подкани с жест дъщеря си да се приближи и да го поздрави, Яйън си спомни казаното от Донкад, докато стояха на крепостта и наблюдаваха приближаването им. Този човек си търсеше зет от благородно потекло, но видът на момичето не можеше да накара Яйън да си промени мнението. Тя беше хубава, дори красавица, но далеч нямаше елегантното излъчване на жената, която той си представяше като своя съпруга. Изражението ѝ бе малко остро и чертите на дребното ѝ лице оживяваха, когато се усмихваше. Това бе топла красота, лишена от хладната изтънченост на Едра Байърхем. На друг тази разлика би се сторила пленителна. Но не и на него.

Той се усмихна вяло в отговор, поздрави я учтиво и се обърна отново към баща ѝ и братята ѝ. Интересуваше се от хората, които ще му бъдат съседни и ще застанат зад гърба му при евентуална заплаха. Макар че не можеше да си представи тази заплаха в лицето на англичаните. За бога, та той самият беше англичанин!

На Сесил дори не ѝ хрумваше да се замисли за женитба с този човек, колкото и да настоява баща ѝ. Нито пък се опасяваше, че някой ще се опита да я застави. Майка ѝ нямаше да го позволи — или поне Сесил си мислеше, че не би го направила. Но досега не бе виждала толкова красив мъж. В противовес на русите коси на нейния род, той бе тъмен — очите му бяха черни като къдрите, които се спускаха по врата му. Всяка черта у него — от силната ъгловата челюст до силните мускули, които се очертаваха под вълнения панталон, издаваше сила.

И макар външността му да се отличаваше от тази на братята ѝ, по ръст той не им отстъпваше. Бе висок почти колкото баща ѝ и имаше широки рамене. Хвана се, че наблюдава очертаващите се под ризата форми на тялото му, докато ги отвеждаше към кулата. А също усети раздражение от това, че той така бързо забрави за нея, след като я поздрави.

Едничката ѝ утеха бе, че Тавис ѝ отделяше цялото си внимание, а пък и тя не искаше другият мъж да се заглежда повече по нея. Или поне не толкова, че да се присъедини към неизбистрените планове на Селек за съюзническо между двата рода — нещо, което майка ѝ категорично забрани.

Селек едва погледна обзавеждането на вътрешната зала, докато домакините им ги отведоха в кулата, където върху масивната дървена маса им бе сервирана бира. Залата много наподобяваше тази в Саяран, бе хубава и удобна дотолкова, доколкото позволяваха студените камъни и непрестанното течение. Но стените бяха затоплени от картини и гоблени, макар че в голямата камина не гореше огън. Ако тук живееха жени, огънят щеше да е запален. На тях, изглежда, винаги им беше студено, дори и ако вече грее пролетното слънце.

Това му напомни, че искаше двата рода да се свържат. Още не се бе отказал, но го стъписа гневът, който можеше да се долови у младия мъж, наследил Дейлиъс. Тази ярост сякаш нямаше определен обект и като че ли не намираше почти никакъв израз, докато Гилъкрист спокойно обсъждаше с гостите плановете си за реколтата и защитата на имението. За друг тя би останала незабелязана, но Селек не можа да се излъже. Животът с тъща му в продължение на почти петнадесет години и нейната дарба го научиха да познава хората. Джорсъл също разви способности като неговите, но свръхестественият дар на Кайрийн бе намерил най-голямо проявление у Сесил. Той рязко се обърна към нея и видя, че тя се е вторачила напрегнато и объркано в Яйън Гилъкрист.

Без предисловия Селек попита:

— Като се има предвид възпитанието ви, смятате ли, че можете спокойно да нападате и плячкосвате сред англичаните?

При този въпрос в очите на Яйън пламна гняв, но бързо се уталожи. От устата на съседа му тези думи звучаха доста смислено, пък и ако той самият не успееше да преодолее миналото си, кой друг ще го стори вместо него? И все пак не можа да сдържи горчивата си усмивка, когато отговори:

— Предполагам, че това зависи от англичанина. Някои все още чувстват известна преданост към този, който до скоро бе наследник на Джофри Линдел. Моят... втори баща се радва на голяма почит сред хората на Северна Англия. Но има и хора, които завиждат на богатствата на Линдел — те щяха да са негова собственост сега, ако съдбата и майка му не му бяха изменили.

— Да разбирам ли, че ще ви е трудно да се изправите срещу тях, ако ви нападнат?

Яйън знаеше, че не става дума за смелост или способност.

— Трудно — да — призна той, — но не и невъзможно. Не и ако са пред портите ми с извадено оръжие. Ще защитавам своята собственост срещу всеки похитител — без да погледне Тавис, знаеше, че и той си мисли същите неща. Независимо от твърденията на вуйчо си, блясъкът на голата алчност в очите на заварения му брат не можа да му убегне. Вероятно Тавис няма да предприеме нищо, за да удовлетвори тази жажда. Но можеше да дойде момент, когато ще предяви претенции към това, което някога е смятал за свое. Яйън не беше неподготвен за такъв случай.

Селек погледна Донкад и внезапно смени темата:

— Ерън е тръгнал на юг. До една седмица го очакваме да пристигне в Саяран — той се обърна към Яйън. — Без съмнение, ще посети и вас.

Яйън наблюдаваше вуйчо си и разбра, че новината не е изненада за него.

Донкад забеляза погледа му и леко се изчерви.

— Да, вече чухме за това.

— И ще дойде тук? — Яйън каза това със спокоен глас, който не издаваше раздражението му. Вуйчо му скоро щеше да разбере, че той сам си е господар. Само се надяваше дотогава да не им се наложи да разменят удари.

— Ами да — призна Донкад неловко.

— И защо не ми се довери, вуйчо? Не знаеше как ще реагирам... или може би е нещо по-важно?

Донкад се намръщи.

— Не бих те заподозрял в предателство, нито пък в неспособност да се владееш. Но реших да изчакам, докато намеря подходящ начин да ти поднеса новината.

Селек се размърда притеснено. Не искаше да става свидетел на спречкване между двамата.

Неочаквано Яйън усети, че устните му се разтягат в усмивка.

— Чак толкова особен ли ти се виждам, вуйчо?

Донкад се отпусна и сви рамене, без да се извини:

— По-скоро — не те познавам добре. А и да си кажа право, дори и аз самият не знам чия страна да заема в борбата между Ерън и Мари дьо Гиз.

— Борба?

— Овдовялата кралица на Джеймс ще се сдобие с регентските права при първа възможност. А Ерън се страхува, че това ще стане за негова сметка.

— И така ли трябва да стане? — Яйън си спомни това, което беше чул за малодушието на Ерън по време на битка и презрителното отношение на шотландските благородници към неговото управление.

Донкад поклати глава.

— Не знам. Моля се, Господ да ми каже.

— Човек или е годен да управлява, или не е — отбеляза Тавис.

Яйън го погледна изненадано. Тавис бе стоял мълчаливо и му се стори, че не е следил разговора. За момент погледът му стигна и подалеч и се спря на дребното момиче от Саяран. Тя го гледаше и в очите ѝ се четеше такава смущаваща мъдрост, сякаш надничаше в душата му. Той ѝ се усмихна престолено любезно и погледът му се върна към Тавис, но, неизвестно защо, вниманието му продължаваше да е насочено към нея.

— Не е чак толкова лесно — отвърна Селек. — Аз споделям мнението ти, Донкад. Не е лесно да прецениш кое е най-добре за Шотландия в този момент. Ерън е глупак и страхливец — с това съм съгласен — след като Донкад се доверяваше на племенника си, възпитан в Англия, тогава и той можеше да стори същото и затова говореше открито. — Но ако Мари дьо Гиз вземе регентството, тогава ни очакват много кръвопролития в името на религията.

Яйън го погледна смаяно.

— Реформатори ли сте?

— Не. Семейството ми е вярно на Рим, но аз поне не понасям миризмата на пърлено месо. А е достатъчно съвсем слабо съживяване на френското влияние и власт, за да се раздухат пламъците на пожара срещу църквата.

— Но в ръцете на Франция е сигурността на нашата малка Мери — Беринхард за първи път се включи в разговора. — В лицето на Мери е защитено бъдещето на Шотландия.

— Да — съгласи се Донкад с тежест, — и това е най-същественият проблем. Мери трябва да бъде пазена, Франция има сили за това, но възцари ли се властта ѝ върху нас, Бог да е на помощ на еретиците.

— Това ще предизвика ли разделение на Шотландия?

— Разделение? — Донкад отвърна на въпросителния поглед на Емълрик. — Не, но със сигурност ще я нарани.

Разговорът замря, когато влезе прислугата и поднесе студено месо, прясно изпечен хляб и захаросани плодове. След малко Донкад зададе въпрос за пътуването на Реймънд в Германия.

Яйън много се изненада, като разбра, че на синовете на Селек им се налага да пътуват толкова много, за да си намерят съпруги.

— Не се ли намират подходящи шотландски жени?

— Намират се. Но много от тях смятат, че ние не сме подходящи. Майка им е шотландка, но синовете ми не са от благородно потекло. И макар да имам богатство и титла, те съвсем не са достатъчни.

Селек осъзна, че току-що е дал на новия си съсед повод да отхвърли дъщеря му като евентуална годеница, и се подразни. И все пак човекът срещу него беше виконт — титла, от чиято висота спокойно можеше да пренебрегне титлите на жена си. И Джорсъл бе толкова категорично против, че до това едва ли би се стигнало. А пък и ако Сесил продължи да упорства по отношение на Рейнард, той щеше да е безсилен пред нея и майка ѝ.

— Колко сина имате?

— Живи са четирима. Най-възрастният е Беринхард — той кимна към него. — Вторият, Уорън, загина при Солуей Мое. Одулф, който е трети, умря при Пинки Клъф. Следват Конрад и Реймънд. Емълрик е най-младият. А Сесил — добави той с усмивка — е наша дъщеря и е най-покорното от всичките ни деца.

Яйън отново погледна момичето и се изненада от нахалната усмивка, с която тя отвърна на баща си. Когато разбра, че думите за нейното покорство са само една шега, той също се усмихна неохотно, защото по лицето ѝ личеше, че е дяволски палава. Добре, че не му е хрумвало да я иска за жена. Само това липсваше в и без това объркания му живот.

Като се нахраниха, разговорът се завъртя около дворцовите клюки. Донкад имаше много за разправяне, макар че го поднасяше с най-голяма дискретност. В крайна сметка, сред тях имаше момиче. Едва когато тръгнаха да изпрацат гостите си, отново заговориха за Ерън.

— Ще е добре за вас, милорд, да се запознаете с Ерън в приятелски настроена компания.

Яйън го погледна строго.

— И защо?

— Той със сигурност ще се опита да ви манипулира в своя полза по отношение на регентството. Досега не сте имали никаква възможност да го опознаете. Ако дойдете в Саяран по време на посещението му, ще можете да обмислите реакцията си.

Яйън се успокои и кимна.

— Такава възможност не е изключена, макар че вуйчо ми го познава от толкова време и още не е наясно със себе си. Не знам дали аз ще се справя по-бързо. А длъжни ли сме да избираме, в крайна сметка? — вече бяха в двора и Яйън се спря с лице към госта си. — Изглежда, този проблем ще предизвика противопоставяне на силите.

— Не. Но предпочитанията ви могат да повлияят на целия ви по-нататъшен живот, зависи кой ще е регент и дали смята, че сте му предан. Много от нас все още ходят по въже и се пазят да не паднат нито от едната, нито от другата страна.

Сесил едва бе успяла да обърне внимание на разговора, когато Тавис я попита:

— Как ви се струва брат ми?

Тя погледна Яйън Гилъкрисст. Знаеше, че Тавис най-малко искаше да чуе колко е прехласната от физическата му красота. Дори подозираше, че Тавис не иска да чуе нищо похвално за новия господар. Той бе молил ръката ѝ преди време и му беше отказано. Не че бе незаконороден. Човекът, от когото Селек най-много се възхищаваше и когото бе последвал от Германия до тук, имаше същия произход. Но Гевин Макамлейд сам се справяше с трудностите в живота си и успя да си спечели богатство и титли, достатъчни за дузина мъже. А Тавис не правеше нищо друго, освен да се държи за пеша на баща си и да чака наготово онова, за което не бе положил никакви усилия.

Но макар че му липсваше всякаква инициативност, Сесил го харесваше и не искаше да му причини болка. Затова отговори предпазливо:

— Смятам, че още е рано да го преценявам. Не ми харесва това, че е разрушил Коар.

— Но това беше необходимо — тя се изненада от готовността на Тавис да защити този, който му бе отнел и последната надежда да

стане наследник. — Иначе Яйън трябваше да влиза в сражение с всяка крепост, независимо че всички по право му принадлежат.

— Тогава — каза Сесил разумно — нямам достатъчно основания да го осъждам. Не знам какво да мисля за него, Тавис, освен че очите му са тъжни — и гневни. Но тя не искаше да говори за това, тъй като не знаеше нито източника, нито обекта на тази ярост. Ако можеше само да говори с него, тя несъмнено щеше да разбере. Но, както баба си, не се интересуваше от това, което не я засягаше. Много пъти ѝ се бе случвало да узнава неща, от които я болеше.

— Мислиш ли, че продължава да е верен на Англия? — Тавис знаеше за дарбата ѝ, макар че никога не бяха говорили за това.

— Не знам нищо, Тавис — отговори тя простичко. Очите ѝ внезапно се срещнаха с тези на Яйън, който случайно погледна в нейна посока. Тя се изчерви, надяваше се да не е усетил, че го осъждат. Но когато проникателният му взор се спря на мъжа до нея, разбра, че знае всичко. Е, не бяха казали нищо нередно. Вероятно той не се изненадваше от това, че е и още дълго време ще бъде обект на любопитство.

Качиха се на конете. Суматохата при сбогуването ѝ позволи да прикрие притеснението си. Но докато излизаха през сводестите порти, тя хвърли поглед назад и видя, че Яйън Гилъкрист все още я гледа. И сега болката, гневът и объркването в очите му бяха съвсем ясно изразени.

А Яйън беше потресен от съчувствието, което успя за миг да прочете по лицето ѝ. Това просто го вбеси. От къде на къде някаква си шотландка ще си позволи да го съжалява! След Едра Байърхем не го беше грижа за нито една жена. Още по-малко пък за тази. Надяваше се, че вуйчо му бърка и Селек Лодъринг няма да поиска брак помежду им. Но дори и да не беше така, Яйън щеше да направи всичко възможно да избегне подобно нещо. Не би отказал директно, ако имаше начин, но ако нямаше, не би се двоумил да го направи.

ГЛАВА 5

— Трябва да имаш наследници — каза Донкад поучително. — Така че рано или късно е нужно да се ожениш — в малкото преддверие, където двамата с Яйън обсъждаха въпроса вече повече от половин час, се възцари мълчание.

— Но не и за момичето на Лодъринг.

Донкад се стресна от начина, по който Яйън натъртваше думите. Не забеляза нищо нередно между двамата, а и момичето би се харесало на всеки мъж.

— Имаш ли предпочитания към друга? — Господ да им е на помощ, ако племенникът му искаше да има до себе си някоя английска дама.

— Не — каза Яйън унило. — Не искам изобщо да се женя. Защо Тавис да не ми бъде наследник? Баща ни му е обещал почти всичко, нали?

— Не става така. Само една година след като влезе в правата си, Тавис ще изгуби всичко. Това го казах и на Гилъкрис — съпругът на Ан едва ли бе обърнал особено внимание на съвета на брат й.

— Но на него не му липсва кураж — каза Яйън неохотно. Смелостта му бе дори дебелашка. Вече му дотягаха дребните клопки на заварения му брат. Струваше му се, че Тавис иска да го предизвика да се скарат.

— Смелост? Не. На него му липсва мъдрост — Донкад прекара пръсти през косата си. Не искаше Яйън да намрази брат си, но за едно поне трябваше да го предупреди. — Тавис се забърква с готовност във всяка дворцова интрига и вече така се е оплел, че сигурно скоро ще загази. Дори и сега насърчава желанието на Мари дьо Гиз да получи регентските права.

— А ти против нея ли си? — Яйън беше изненадан, независимо от изказването на вуйчо си тази сутрин, че е по-добре да не се взима ничия страна. Смяташе, че щом Ерън е такъв страхливец, вуйчо му не би го подкрепил.

— Не съм срещу нея. Но все още е рано да се направи открит ход. Тавис изобщо не е предпазлив. Той действа емоционално, а не разумно.

— Недискретността на Тавис не е достатъчна причина да се оженя — Яйън се върна на първоначалната тема. Искаше да приключи веднъж завинаги по този въпрос и вече да не говори за това. Или поне не с вуйчо си.

— Но недоверието на Тавис към теб трябва да те накара да мислиш за предимствата. Неговите мисли са пример за това, как другите ще се отнасят към теб. Претенциите ти към всичките земи на баща ти нямат особено покритие. Трябва да съумеееш да ги опазиш от тези, които ще се опитат открито или с хитрост да ти ги отнемат.

— Нямам нужда от подкрепата на Лодъринг, за да опазя това, което си е мое.

— Да, ако те нападнат открито. Но едва ли ще извадиш такъв късмет. Много по-голямо зло може да те сполети, ако някой се усъмни в предаността ти към Шотландия и неговите съмнения достигнат до кралските уши — Донкад не откъсваше от него проникателните си очи. — Един брак с шотландска девойка от семейство, известно със своята преданост, ще осуети всеки подобен опит — като видя стиснатите устни на племенника си, Донкад въздъхна. — Помисли си, момко. Бракът не е чак толкова зло и може да ти се отрази добре.

— Ще си помисля — отвърна Яйън гневно. Знаеше, че трябва да помисли, но това го дразнеше.

— Момчето няма никакви недостатъци — настоя Селек.

— Англичанин е — Джорсъл се сгуши до широките му рамене и почувства онзи покой и сигурност, които бяха съпътствали целия им съвместен живот. Искаше ѝ се той да престане най-после да спори за сватбата между Сесил и Гилъкрист, за да спят.

— Той е шотландец. И ако само до това опира въпросът, то аз съм германец.

— Германия не ни е враг.

Селек за малко не се задави.

— Германия е твърде заета с вътрешните си вражди, за да воюва с който и да било. А Гилъкрист ни е съсед, а не враг.

— А той съгласен ли е на такъв брак? — попита Джорсъл с раздразнение.

— Не съм го питал. И няма мога, при положение че не си съгласна.

Джорсъл изстена. Тонът му бе разумен, но тя знаеше, че ще постъпи така, както намери за добре.

— Това, изглежда, няма особено значение за теб!

Като разбра колко е ядосана, Селек я придърпа по-близо до себе си.

— Знаеш, че не е вярно. Не бих направил нещо, което не одобряваш.

— За първи път искам да притежавам дарбата на майка си — призна си Джорсъл, успокоена от честността му. Докато Селек бе готов да се съобразява с нея, тя знаеше как да спори, за да постигне своето. — Тогава щях да узная това, което е скрито от мен.

— Дали партията е подходяща за Сесил ли?

— Да, искам дъщеря ми да е щастлива и да е в безопасност.

— Нито един родител не може да гарантира това — Селек дълго лежа мълчалив. — Макар и да не може да каже какво ще се случи, Сесил има усет за хората и аз ѝ се доверявам. Мисля, че и сега бих го сторил.

Джорсъл се дръпна изненадано и се изправи, за да може по-добре да вижда лицето му на бледата светлина.

— Споменавала ли е, че иска да бъде с него? — не бе споделяла нищо с майка си по въпроса.

Селек поклати глава.

— Не съм я питал — призна си той. — Но не искам отново да чуя името на Рейнард.

Джорсъл се прокашля.

— О, това е само за да те дразни, сигурна съм. Тя го обича като братовчед, но той не я вълнува.

Селек нямаше какво повече да каже. Поне сега. Лежеше в тъмното и си мислеше за младия мъж, с когото се запозна днес. Чудеше се дали е в правото си да настоява за брак между него и Сесил. Долови умереното дишане на Джорсъл до себе си и я прегърна. Мислеше, че е заспала и затова се изненада, когато чу съннения ѝ глас:

— Ако Сеси иска да се омъжи за него, аз няма повече да се противя.

Сесил се събуди и почувства болезнено съжаление, което я изправи пред образа на Яйън Гилъкрис — чернокос, мъжествен и дълбоко наранен. Тя се загледа в тъмното над себе си и се опита да си спомни съня, но не можа. Помнеше само, че е сънувала господаря на Дейлиъс и болката, която таи в себе си. Когато отново заспа, той остана с нея.

Събуди се отново, защото камериерката ѝ се суетеше в другия край на стаята.

Протегна се и Изабел ѝ се усмихна.

— Май си по-мързелива, откак отец Ейндриъс си отиде. Но това свърши. Днес пристигна новият отец и той ще ни благослови с литургията си още тази сутрин.

— Едва се е съмнало! — възмути се Сесил. — Горкият човек трябва да си почине. Сигурно е пътувал цяла нощ, за да дойде навреме.

— Да, така е. Казал е на баща ти, че отец Ейндриъс е много притеснен за духовната сигурност на този дом.

Изабел се усмихна нагло и Сесил простена.

— И той ли е като него? Наистина се надявах да е по-различен. Много ми липсва отец Лусиен.

Независимо от протестите си тя позволи на Изабел да ѝ помогне да облече тежката рокля от тревистозелена коприна; маншетите на стегнатите буфон ръкави и извивката на деколтето бяха бродирани с черно. Настоя косата ѝ да бъде пусната под скромната шапчица от черно кадифе.

— Тези цветове не ти отиват много — измърмори Изабел и си помисли, че макар да подчертават красотата ѝ, те придават на чертите ѝ сериозност, която я изненада.

— Е, ще свършат работа — отвърна Сесил, без изобщо да се засегне, че Изабел не ѝ е направила комплимент тази сутрин. Харесваше ѝ платът на роклята. Материите винаги ѝ влияеха повече от цветовете. Знаеше, че Изабел винаги се притеснява, когато избира платовете на роклите ѝ.

Много неохотно тя се присъедини към семейството в малкия параклис. Новият проповедник приятно изненада всички. Той не беше пълничък като отец Лусиен, а по-скоро висок и слаб като отец Ейндриъс. Но с това приликите свършваха. Вместо да хвърлят пламъци, лешниковите му очи блестяха от любов. Благословията на отец Мишел бе точно това, а не някое завоалирано проклятие и предупреждение за близката обреченост.

Сесил не можеше да изрази облекчението си. Когато излязоха от параклиса, ги посрещна развълнуван вестоносец. Конят му беше потен.

Селек веднага разпозна герба на Ерън.

— Значи той идва всеки момент?

— Да, милорд. Тръгнаха от Мелроуз при изгрев-слънце — мъжът дишаше по-тежко от коня си.

— Значи привечер ще са тук — промърмори Ниера, която вече си мислеше какво е подготвила и какво още предстои да се направи.

Сесил проследи мислите на баща си и не се изненада, когато той сам реши да изпрати вестоносец.

— Беринхард, съобщи на лорд Гилъкрист, че Ерън пристига. Ако иска да бъде тук, ще го посрещнем тази вечер. Вуйчо му и Тавис също.

Тя забеляза строгия поглед на майка си и знаеше, че според Джорсъл Селек използва всяка възможност да постигне брак между нея и Яйън Гилъкрист. Тази сутрин дори самата тя чувстваше известно объркване по въпроса. Макар че в поведението на новия им съсед нямаше нищо, което да я привлече, тя си спомни тревожния сън, след който вече не престана да мисли за него.

— Ела, Сесил — Рила, макар и все още в траур, излъчваше онази ненатраплива красота, впечатлила ги още от първия ден, в който Одулф я доведе в Саяран. Младата жена докосна момичето по ръката. — Хайде да помогнем на Ниера, майка ти не бива да се товари с това.

Загрижеността на Рила за майка ѝ събуди страховете на Сесил от предишния ден.

— Тя наистина е болна, нали? — тихо попита тя.

— Опасявам се, че да — отвърна Рила. Светлозелените ѝ очи грееха от топлина и съчувствие. Всички в семейството много обичаха Джорсъл, а Рила най-добре познаваше болката от такава загуба. — Но тя не иска да говори за това, тъй че е по-добре и ние да си мълчим.

— Тя винаги е била толкова силна. Страхувам се силите ѝ да не отслабнат — призна Сесил.

Рила я прегърна през раменете и двете се упътиха към кулата.

— Ще се грижим за нея и всичко ще бъде наред.

Когато влязоха в залата, Ниера ги погледна с облекчение.

— Ето ви и вас най-сетне! Рила, би ли разпоредила да се постави чисто бельо във всяка от спалните? Сеси, моля те провери още веднъж дали готвачът е приготвил това меню.

Като чуха тези напрегнати заповеди, Рила и Сесил се спогледаха с усмивка. Управлението на Саяран винаги вървеше добре. Прислугата обичаше Ниера и не искаше с нищо да я разочарова. Нямаше нужда чак толкова да треперят над всичко, но ако това бе нейно изискване, то щеше да бъде изпълнено.

Когато Сесил се увери, че в кухнята всичко върви добре, Ниера ѝ възложи друга задача и после още една, така че и двете с Рила успяха да обърнат внимание на тоалета си едва късно следобед. Рила не се интересуваше особено от това, но за Сесил то се оказа нещо доста съществено. Тя осъзна, че не иска Яйън Гилъкрисст да види петносаните ѝ дрехи и разпилените ѝ коси. Докато тичаше по стълбите към стаята си, с изненада разбра, че не я е грижа какво ще си помисли за нея регентът. Можеше най-спокойно да лъска сребърната посуда в негово присъствие, облечена в най-старата си рокля и забрадена с кърпа.

Когато тя влетя в стаята си, Изабел започна да мърмори:

— Помислих си, че изобщо няма да се сетиш да се преоблечеш. Водата за банята ти е направо студена.

— Няма значение — каза Сесил безгрижно. — Тук не е студено.

Все пак тя се изкъпа набързо и се разтрепери, когато Изабел поля косите ѝ с хладката вода.

— Ще се простудиш — бръчките около устните на Изабел се очертаха още по-ясно.

— Не е много вероятно — отвърна Сесил, надигна се от ваната и Изабел я загъна с кърпа. — Знаеш, че съм невероятно здрава, нали? — Сесил знаеше, че не е много модерно да имаш такова силно телосложение.

Изабел винаги се успокояваше, когато видеше здравия руменец по бузите на момичето. Само ръстът ѝ можеше да я заблуди донякъде.

Майка ѝ също беше дребна, но много силна жена. Но не и напоследък.

— А също и красива — Изабел отстъпи и очите ѝ се изпълниха с нежност, докато подсушаваше косата ѝ с квадратна ленена кърпа.

— И съм мъчение за всички вас, само дето не си го признавате! — Сесил беше свикнала с мисълта, че когато говореше за себе си, Изабел се държи простовато. Макар че старата жена често я мърмеше, тя безкрайно обичаше младата си господарка.

— Какво да облека? Зелено или синьо? Мисля, че вече е твърде топло за кадифе.

— Да — кимна Изабел, — макар че някои по-анемични жени се обличат с кадифе и посред лято. Какво ще кажеш за тъмносиния дамаск?

— Не, този цвят не ми отива много — каза Сесил. Спомни си, че тази рокля малко я стяга.

— О, напротив, отива ти — Изабел се сепна при мисълта, че само тя може да си позволи подобно изказване.

Времето минаваше бързо и сенките в стаята се сгъстяваха, тъй че Сесил се остави на грижите на Изабел, която ѝ надяна роклята през главата и раменете и я пристегна около тънката талия. Тя едва не направи кисела физиономия, когато Изабел пристегна роклята около ребрата ѝ: наистина беше тясна. След миг една от прислужниците влезе, за да запали свещите, и по плата блеснаха златни отражения. Сесил се утеши, че поне ще изглежда добре, макар и да не се чувства съвсем удобно.

За нейна изненада, сърцето ѝ щеше да изхвъркне, докато Изабел успя да я натъкми и я пусне да излезе от стаята. Докато слизаше към залата, обутите ѝ в кадифе ходила издаваха шепот, който се смесваше с шумоленето на полите ѝ. Сетивата ѝ бяха изострени до крайност, дори сенките между факлите ѝ се струваха живи и материални.

И най-отдалечените кътчета на залата бяха облени от светлина. Сесил обходи стаята с поглед и разбра, че е останала последна. Леко се разочарова, като видя, че още нямат гости.

Рила и Ниера стояха до камината, макар че в нея липсваше топлината на огъня. И двете се усмихнаха, но всяка си имаше своя причина. Ниера, без съмнение, беше доволна, че Сесил е облечена подходящо, а Рила до последния момент бе гадала дали тя изобщо ще

се появи при тях. Всички знаеха, че когато в Саяран приемат високопоставени гости, тя има навика да се измъква неусетно.

— Сеси, изглеждаш чудесно — прошепна Ниера искрено.

Сесил се усмихна, но така и не успя да отговори, тъй като в този момент вратата се отвори и първите им гости влязоха. Опита се дори да не погледне тримата мъже, които се приближиха към родителите ѝ.

Присъствието на Яйън Гилъкрисст я смути невероятно. Черните коси, тъмните очи и класическите черти на лицето му изглеждаха очарователни. Изражението му бе строго и в него нямаше и намек за нежност. Мъжествената му красота обаче не я привличаше толкова много, колкото помръкналият поглед. Усещаше го, макар че бе с гръб към нея и разговаряше със Селек. Дори и сега нейната събудена женственост я подтикна да го огледа и да забележи широките, силни рамене под сивия атлазен елек и мускулестите крака, които се очертаваха под черния вълнен панталон.

Сред изумруденозеленото облекло на вуйчо си и небесносините одежди на Тавис сивото можеше да изглежда направо безлично. Но самото присъствие на Яйън не позволяваше това. Напротив, именно тази сдържаност бе по-впечатляваща и елегантна. Ръкавите на Тавис бяха разрязани и под тях прозираше подплата от златисто платно, докато тези на Яйън бяха обточени с тежък черен ширит. Около шията на Донкад блестяха ланци и шлифовани камъни. Яйън носеше само една верижка от ковано злато.

Откакто беше в залата, той нито веднъж не бе погледнал Сесил и това я разочарова много повече, отколкото очакваше.

Яйън чувстваше присъствието ѝ дори с гръба си. Това го раздразни и той се обърна леко, за да може да я вижда. Съвършените ѝ черти не му се сториха по-привлекателни отпреди. Нито добре сложената, но дребна фигура успя да разбуди страстите му. Ала сетивата му сякаш бяха обърнати към нея с цялата си острота и жизненост. Сиянието на бледите ѝ коси, които се разстилаха на вълни по красивата рокля, отново и отново привличаха погледа му. И всеки път, когато очите му я следваха неволно, гневът му се събуждаше. Приказките на Донкад със сигурност му бяха повлияли и сега не можеше да я изхвърли от ума си. Самата мисъл, че ще го подмамят да се ожени само за да подсигури наследството си, го вбесяваше.

Макар че не очакваше с нетърпение визитата на Ерѐн, почувства облекчение, когато той пристигна и вълнението и вниманието на всички се насочиха към него. С изненада установи, че той не е облечен така пищно, както неколцината благородници, които го посрещаха. Но после си помисли, че това не е толкова странно, ако се вземат предвид реформаторските му възгледи. Спомни си думите на Донкад по негов адрес, докато язدهа тази сутрин към Саяран.

— Цели пет години той подкрепяше разколниците, но апетитите му към регентския пост бяха несъвместими с подобни вярвания. През януари 1542 му дадоха регентските права и през септември на същата година се покая за своето отстъпничество и получи участие в църквата на францисканците в Стърлинг.

— Променил е вярата си?

— Не. Промени съдбата си. Отрано му стана ясно, че ако не си оправи отношенията с църквата, никога няма да заеме този пост. И сега положението му не е гарантирано, но ако загуби, то ще е от глупост, а не защото е избрал тази или онази вяра.

Тези думи не излизаха от ума на Яйѐн, докато го представяха на Ерѐн. Намери го непривлекателен, напълно му липсваше онзи естествен чар, който увеличаше хората след родения водач. Не беше сигурен обаче дали щеше да чувства същото, ако не знаеше колко лесно се е отказал от убежденията си, за да се домогне до властта. Той спокойно можеше да изостави и поддръжниците си, ако това му се стори по-безопасно. На такъв непостоянен човек не биваше да се вярва.

Ерѐн сърдечно му се усмихна, но по погледа му си пролича, че внимателно го преценява.

— Как намирате Шотландия, милорд?

Лодъринг, който стоеше до него, внезапно се сепна и Яйѐн се усмихна на себе си — сигурно мислеше, че младежът ще отговори бързо и необмислено. Дали вече се считаше за съюзник на Яйѐн? Дали зад този съюз стояха мотивите на съсед? Или пък на тъст?

— Непозната — отвърна той предпазливо и долови облекчението в погледа на вуйчо си. Питаше се наистина ли всички тук го смятат за пълен глупак.

Ерѐн кимна, сякаш отговорът му се стори много остроумен.

— А кога смятате да заминете за Единбург? Доколкото знам, притежавате имения там, както и в Дъмблейн.

— Да, но имам доста работа в Дейлиъс. Може би ще отида в Единбург към средата на лятото.

— Предполагам, че стените на вашите имения ще останат непокътнати — това беше суров намек за Коар.

— Предполагам, че няма да ми бъде отказан достъп до собствените ми имения — отвърна Яйън рязко.

Селек и Донкад се спогледаха. Може би не беше чак толкова добре Сеси да се омъжи за този безочлив младеж.

Яйън долови погледите им, но не се издаде. Дори и ако Сесил Лодъринг бе самата цел на съществуването му, той не би се държал по-различно.

По-скоро развеселен, отколкото раздразнен, Ерън отговори:

— Не вярвам, милорд. Не вярвам. А ако го сторят, моля се само да не помолят короната за намеса.

— Короната няма ли да се отзове? — попита Яйън безцеремонно.

Сега Селек направо простена. Не, това не е добра партия. Той беше невъздържан в приказките си като Сеси. Още при първата кавга щяха да се избият, ако Яйън оживее дотогава!

Но Ерън все още не даваше признаци, че е засегнат.

— Не, милорд, няма да се отзове.

В този момент Донкад изрече някакво проклятие, хвана Селек за ръката и отвлече вниманието му от разговора.

— Пресвета Богородице, Лодъринг, коя е тази красавица?

Селек започна да отговаря още преди да се обърне:

— Не познавам лично всички благородни дами... — гласът му заглъхна, когато проследи погледа на Донкад. Та това беше тяхната Рила! Той се обърна и погледна смаяното изражение на Донкад. — Това е снаха ми. Съпруга на един от синовете ми — лицето на Донкад помръкна, преди Селек да осъзнае грешката си. — Искам да кажа, вдовицата на моя син — поправи се Селек. Понякога му бе трудно да повярва, че Одулф е мъртъв.

Като прикри облекчението си, Донкад въздъхна мрачно.

— Тя още е в траур — това беше очевидно от тежките тъмни цветове на облеклото ѝ. Но нищо не можеше да помрачи излъчването

й, прекрасната кожа и нежните зелени очи. Никоя дреха не би могла да скрие изящните извивки на гърдите и хълбоците й.

— Вече минаха шест месеца от събитията при Пинки Клъф. Искате ли да говорите с нея, милорд? — Селек нямаше нищо против. Смяташе, че рано или късно Рила трябва да се ожени повторно. Обичаше я и искаше отново да я види радостна.

— Да говоря с нея? — Донкад се обърка. — Да, ще говоря.

Като съдържа усмивката си, Селек се извини на Ерн и го поведе. Както беше редно, представи му първо Ниера като съпруга на Беринхард, после Рила и накрая кимна към Сесил.

— А това е Сесил, както вече знаете.

Тъй като не искаше да тревожи обекта на своето внимание, Донкад поздрави и трите еднакво топло, но погледът му постоянно се връщаше на Рила.

— Може би по-късно ще можем да поговорим — каза й той най-накрая.

Рила се притесни и хвърли поглед към свекъра си.

— Може би, милорд — и тя сведе очи, защото, откакто съпругът й почина, никой мъж не бе я удостоявал с внимание.

Когато той и Селек си тръгнаха, тя го проследи с поглед и едва дочу закачливата забележка на Сесил. Двамата мъже отидоха при Ерн, който все още разговаряше с Яйън. Рила срещна любопитния поглед на Джорсъл и се изчерви, защото й се стори, че в мислите си е предала Одулф. Но макар че искрено бе обичала съпруга си, не можеше да не се възхити на изящната осанка на Рос Донкад.

След известно време Донкад вече седеше до Рила Лодъринг. Той срещна блесналия поглед на Джорсъл и с благодарност се възползва от всичките предимства на своето обаяние, за да достави удоволствие на жената до себе си.

Яйън обаче нямаше толкова късмет с компанията за вечеря. Трябваше да отбива атаките на един от благородниците от свитата на Ерн, който, изглежда, бе решен да го накара да се изкаже в защита на англичаните.

— Сега Съмърсет си придава важност, но неговите войски скоро ще бъдат изгонени от Шотландия — Дънмар говореше на Яйън, но

погледът му често се спираше на Сесил, която седеше срещу него.

Яйън, който забеляза този интерес, се въздържа да коментира факта, че шотландците от шест месеца се гневят, но не могат да помрачат тази горделивост. Той леко се усмихна и отговори:

— Сигурен съм, че цяла Шотландия се надява вашите думи да се окажат прави.

— А вие на какво се надявате? — острият поглед и квадратната челюст на мъжа подчертаваха предизвикателния му тон.

При тази открита покана устните на Яйън се свиха.

— Напоследък малко съм се замислял по въпроси, различни от иска ми към наследството и надеждата, че няма да ми се наложи да убивам този, който ми пречи да си го получа.

— Без съмнение, хората, които биха оспорили правата ви над шотландските земи, са много — каза Дънмар хапливо.

— Без съмнение — съгласи се Яйън спокойно. — Но се надявам никой да не се окаже достатъчно глупав да го изрече на глас.

Сесил усети гнева, който преливаше в гласа му — сякаш въздухът наоколо тръпнеше от него. Тя се молеше храбрият лорд Дънмар да не казва нищо повече. Той не разбираше, че се изправя срещу човек, когото обстоятелствата са притиснали до такава степен, че е готов да убива. Едва помисли за това и видя, че Дънмар се готви да каже нещо. Знаеше, че каквото и да е, ще е неразумно. Без да се замисли, тя се намеси преди него:

— Дори и така да е, милорд, те със сигурност не биха предизвикали короната, която признава вашето рождено право.

Яйън едва повярва на ушите си. Не можеше да си представи, че тя е почувствала необходимост да го защити. Боже, нима това хлапе си мислеше, че той не може да се пази сам? Лицето му трепна, той я погледна за момент и после отместа поглед встрани, сякаш не си струваше да ѝ отговаря. Без колебание посрещна борбения взор на Дънмар. Но той си замълча. Може би разбра, че е привлякъл вниманието на околните или че Яйън е просто вбесен.

Яйън не се гневеше толкова на предизвикателния тон на Дънмар, нито пък на намесата на Сесил. Едва сега проумяваше, че в думите на вуйчо му може би има известна истина. Сигурно не бяха малко хората, които са готови да оспорят правата му върху бащините земи. В такъв случай се нуждаеше от верен съюзник, за да опази собствеността си.

Вече знаеше, че Ерѝн лесно се влияе от чуждо мнение. Не беше трудно да му се втълпи, че в душата си Яйѝн Гилѝкрисл никога няма да стане шотландец.

И може би е вярно, призна Яйѝн пред себе си, но той нямаше вина за това и не можеше да позволи поради тая причина да загуби онова, което е негово. Шотландия беше бъдещето му независимо дали го иска или не. В Англия той нямаше нищо. Можеше да разчита единствено на наследеното от баща си.

Позволи си да погледне Сесил още веднѝж, макар че бе решен, ако обстоятелствата го заставят, да си потърси друга жена. Момичето не му харесваше. Освен това го вбесяваше съчувственото разбиране в очите ѝ. Тя сякаш бе способна да почувства яда и болката му.

Като се въздържа да не каже нещо гневно, той отмести поглед от нея. Не, няма да се ожени за Сесил Лодъринг.

ГЛАВА 6

Селек се отзова на поканата на Ерѝн за разговор насаме и докато музикантите забавляваха останалата част от гостите, го отведе в едно малко преддверие. Отпусна тежката завеса и с цинична усмивка забеляза как двама от стражите застанаха от двете ѝ страни. Щеше да е добре Ерѝн да си пази гърба, ако е в двореца, но тук не го грозеше никаква опасност.

Ерѝн огледа внимателно малката, протичко обзаведена стая. Доволен, че са насаме, той седна на един от столовете с изправени облегалки до малката маса и кимна на Селек да стори същото. Едва сега изтъкна истинската причина за своето посещение.

— Очакваме пристигането на френската флота.

Не беше нужно Селек да крие реакцията си — това изобщо не го изненада.

— Това означава ли, че Съветът на лордовете се е съгласил на такъв брак?

— Всеки поотделно — да. Макар че още не са взели единно решение. Но ще го направят.

— И кралица Мери ще отиде във Франция? В безопасност?

Ерѝн сви устни, защото това му напомни, че той не е способен да защити повереницата си.

— Да, майка ѝ настоява — тонът му издаваше огромно презрение към Мари дьо Гиз.

Селек нищо не каза. Никакви думи от негова страна не можеха да облекчат ядосания Ерѝн. А и той самият беше на страната на овдовялата кралица. Малката Мери щеше да е много по-добре във Франция при крал Анри, отколкото в Шотландия при своенравния Ерѝн.

— Но — Ерѝн се размърда неловко — смятам лично да подбера хората, които ще я придружат, и бих желал сред тях да е и един от синовете ти.

Като чу това, Селек почти изръмжа. Вече беше дал двама от синовете си за Шотландия. Изобщо не му се искаше да дава още един. Особено ако Ерн е решил да го забърка в някоя опасна интрига.

— И за какво точно?

Подозрителният тон накара Ерн да настръхне, но той знаеше, че вече е загубил доста съюзници измежду благородниците и не може да си позволи загубата на още един.

— Нищо специално. Просто Мери ще е заобиколена от хора, които да гарантират безопасността ѝ.

— А ако не мога да се задължа с подобно нещо? — Селек внимателно подбираше думите и тона си.

— Ще потърся на друго място. Но ще остана много разочарован. В Шотландия има доста фамилии, чиито синове са смелчаци, готови да умрат в защита на кралицата си. Но малко от тях са достатъчно прозорливи, за да търсят врагове и в лицето на тези, които очевидно не са.

Докато говореше, Ерн го погледна спокойно и Селек разбра, че не се опитва да го ласкае. Той може би се страхуваше от призраци, но вероятно предвиждаше някаква измама от страна на французите. Селек се сдържа да не изругае. Не искаше никой от рода му да се забърква в това, но Ерн чакаше и явно бе готов дори да го застави. Трябваше да отговори и отговорът му бе само един:

— Няма да изпратя наследника си, Ерн. Вече не са ми останали много синове. Ще изпратя най-малкия — Емълрик, но Бог да ти е на помощ, ако нещо му се случи по твоя вина.

— Ще внимавам много — каза Ерн пресилено, като се надяваше, че ако сгреша, съдбата никога няма да го изправи пред този човек. — Но той ще се издигне много в Шотландия. Неговата смелост и преданост няма да останат невъзнаградени.

Преди да се върнат в пълната зала, размениха още няколко думи. Селек се огледа и остана много недоволен, като видя, че Дънмар се е навел към Сесил и ѝ отдава цялото си внимание. За него се носеха слухове, че най-много го привлича невинността, която може да опозори. Преди да успее да стигне до тях обаче, с учудване забеляза, че Гилъкрист, навъсен, се отправя натам. Селек се поколеба за момент и остана на място, макар че не ги изпусна от очи.

Дънмар гледаше с вълчи апетит млечната плът, която се показваше над корсажа на Лодъринг. Самата Сесил бе твърде наивна, за да разбере с какво го привлича. Това много разгневи Яйън. Но най-много се подразни, защото изпита нужда да се намеси и да я защити. Къде, за бога, се е дянал баща ѝ, та не се погрижи за честта на момичето?

Запозна се с Дънмар едва тази вечер, но беше виждал много като него и бе наясно какво могат да причинят. Сестра му едва не си изпати по същия начин, но Джофри Линдел се погрижи да ориентира привлекателния младеж в друга посока.

— Госпожице Сесил, вашите братя ми казаха, че обичате да ловувате — Яйън се усмихна доста мрачно. Никой нищо не му беше казвал.

Сесил се чудеше кой от всички се е побъркал. И Беринхард, и Емълрик знаеха, че тя не можеше да понася предсмъртната агония на животните. Беше на дванадесет, когато я заведоха на лов. След това няколко дни плака и повече не отиде.

Когато видя хладния поглед на Гилъкрист и объркването на Сесил, Дънмар бързо схвана положението:

— Може би не са имали предвид точно това, Гилъкрист.

— Внимавайте, милорд, вие се опитвате да опетните името на една жена, която не е някоя от вашите дворцови дами — резкият му тон издаде инстинктивното желание да я опази — нещо, което не му се нравеше особено, но не можеше да го потисне. Видя нарастващото учудване в погледа на Сесил, но не свали очи от Дънмар.

Той се изсмя рязко. Беше раздразнен, защото намесата на Яйън не му хареса.

— Успокойте се, милорд, аз само се шегувам. А въпросната дама има баща и братя, които сигурно ще се погрижат за доброто ѝ име.

— Искате ли да проверим реакцията им на вашите шегички? — гласът на Яйън беше нежен като коприна. За негово огромно удоволствие лицето на Дънмар помръкна от злоба. През цялото време усещаше как Сесил го докосва с поглед и се рови в душата му. Усещаше силата на това любопитство и се чувстваше като някакво странно животно, което тя се опитва да разбере. Реши, че сигурно е заради английското му възпитание и това още повече го вбеси.

Искаше Дънмар да го предизвика и да усети болката от ударите на юмруците му, да чуе как костите му пращят. Искаше да хване това момиче за раменете и да го разтърси така, че от очите му да бликнат сълзи и най-сетне да престане да го зяпа.

Но Дънмар го гледеше снизходително и се усмихваше така мило, сякаш от човек, отгледан в Англия, не може да се очаква нищо по-добро. Той обърна гръб на Гилъкрист, пое ръката на Сесил и се поклони ниско.

— Милейди, опасявам се, че моите простички думи са били погрешно разбрани. Ако с нещо съм ви обидил, дълбоко съжалявам.

Яйън направо изръмжа от недоволство и едва можа да чуе нейния отговор. Дънмар си тръгна и сега между него и момичето нямаше никой.

— Защо постъпи така? — попита тя тихо.

Яйън не прикри мислите си.

— Той не ти подхожда.

Тя наведе глава на една страна и косите ѝ отразиха светлината. Блясъкът, в който сякаш играеха пламъците на хиляди свещи, прикова погледа му.

— Както каза той — отвърна тя спокойно, — татко и братята ми могат да опазят моята репутация — Сесил изобщо не се сърдеше, че се е намесил. Знаеше, че не бива да наднича в мрачните чувства, които са го обзели, но не можеше да се въздържи.

Яйън набързо огледа претъпканата зала — цялата тълпа, която Ерън доведе със себе си, слугите и хората от семейство Лодъринг. Вниманието им бе изцяло погълнато от храната и напитките, от певица, който ги забавляваше, или от някой флирт, който се надяваха да доведат до успешен край. С едно ловко движение той обгърна Сесил и я повлече към малкия коридор зад тях.

Тя се задъха. Не знаеше дали изпитва някакви силни чувства или просто се е изненадала от бързината, с която гневният младеж я измъкна от препълнената зала. Но присъствието му я успокои. Ако сега беше с Дънмар, щеше да е направо вцепенена от мисълта, че трябва да се оправи с неговата неприкрита похот. И макар че Яйън беше далеч по-мъжествен, гневът му не можеше да я разтревожи до такава степен. Сега тя стоеше срещу него. Не знаеше защо е ядосан, но беше спокойна.

— И сега какво? — попита тихо. Той я придърпа с лице към себе си и ръката му настойчиво се отпусна на рамото ѝ. В това докосване нямаше нищо болезнено. Чувствата му сякаш преливаха в нея от самите му пръсти. Опустошителният гняв, объркване и мрачно отчаяние се оказаха много по-завладяващи от явното желание на Дънмар.

— Няма да ме накарат насила да се ожена — процеди Яйън през зъби повече в отговор на собствените си мисли, отколкото на думите ѝ. Сесил премига изненадано и устните ѝ трепнаха.

— За мен е голямо облекчение да чуя това, милорд. Мога ли сега да се върна в залата, защото сигурно ще забележат отсъствието ни?

Яйън срещна спокойния поглед на сините ѝ очи, които го повлякоха към дълбините си. Съчувствието в тях го вбесяваше. Чувстваше се онеправдан и искаше да излее гнева си, да накаже някого така, както самият той бе наказан. В отговор на това желание устните му се наведоха към нейните.

Сесил зяпна от изненада. Устните ѝ неразумно се разтвориха от докосването. Още преди да усети болезнената сила на тази целувка, тя знаеше, че ще е нещо много по-различно от преживяното с Рейнард и че не би могла да я сравни и с плътската целувка, която Дънмар би откраднал, ако имаше възможност. Целувката на Яйън Гилъкрисст целеше да я нарани така, както той самият се чувстваше наранен. Той сякаш искаше да я погълне.

Болката, която усети от впитите в рамото ѝ пръсти, сега ѝ се стори направо нищожна. Ръката му все още бе там и изгаряше кожата ѝ през тежката рокля. Устните им се притискаха, но болката, безсилният гняв и отчаянието, които я обляха като мощни вълни, я изтощиха много повече и дъхът ѝ секна.

Вместо да се придържа към установените норми и въпреки опасността да я видят в прегръдките на този мъж, Сесил откликна на целувката, изправи се на пръсти и обгърна кръста му с ръце, за да запази равновесие. Искаше да го утеши и устните ѝ сякаш сами се задвижиха гальовно по неговите. При това движение Яйън потръпна, защото внезапно усети, че желанието му да я нарани отстъпва пред желанието на тялото му. Това го накара да се отдръпне от нежния допир на устните ѝ. Ето значи какво е искала да му даде — утеха! Да върви по дяволите!

Той отстъпи. Имаше намерение да направи някоя хаплива забележка по отношение на морала ѝ, но внезапно се сепна — очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не — каза той грубо, — недей.

Именно това беше физическата реакция, която целеше. Сълзи. Болка. Макар да знаеше, че в желанието му няма нищо разумно. Но тя не плачеше от собствената си болка, а от неговата.

— Недей — повтори той и се отдалечи дотолкова, че тя почти загуби равновесие и трябваше да я задържи. Макар че копринената материя на роклята бе хладна, докосването сякаш изгори ръката, с която подхвана лакътя ѝ. Що за момиче е, за да реагира така и да предизвика такива чувства у него?

Но тя не говореше, а го гледаше с големите насълзени, изпълнени с болка, очи — това беше неговата болка. Той се сдържа да не изругае и посочи вратата към залата.

— Връщай се в залата. Сгреших, че те доведох тук — не беше способен да каже нищо друго, което повече да прилича на извинение.

Тя не помръдна и той леко я побутна.

— Върви.

Тя се отдалечи неохотно, едва осъзнаваше, че коленете ѝ треперят. Премига смаяно при вида на натруфената, прегракнала вече тълпа — това бяха хора, които нито знаеха, нито се интересуваха какво се е случило, а тя усещаше, че тази целувка е променила живота ѝ завинаги.

Ниера първа видя пламналите бузи, бледото лице и сълзите в очите ѝ и се стъписа.

— Сесил?

— Аз... — гласът ѝ заглъхна. Трудно превъзможна болката в гърлото. — Искам да говоря с майка си.

Ниера беше толкова ужасена, че я хвана за ръката почти грубо.

— Какво не е наред, Сеси? Някой стори ли ти нещо? Да извикам ли Беринхард?

— Не, добре съм. Искам да говоря с мама.

Ниера се озърна безпомощно. Със сигурност нещо не беше наред и тя не знаеше дали Джорсъл ще съумее да се справи.

Сесил нежно постави ръка върху нейната.

— Добре съм — повтори тя. — Моля те, Ниера.

Естественият цвят на лицето ѝ вече се възвръщаше и гласът ѝ бе по-спокоен. Окуражена от това, Ниера кимна.

— Тогава се качвай при Изабел. Ще изпратя Джорсъл веднага щом има възможност да напусне залата.

Едва осъзнавайки къде се намира, Сесил тръгна, като пътьом се усмихна на някои от гостите и поздрави един-двама познати. Усети, че някой я гледа настойчиво, обърна се и видя Дънмар точно пред себе си. Проницателните му очи сякаш проникнаха в душата ѝ, той ѝ се усмихна подигравателно. Тя също му отвърна с усмивка, сякаш в поведението му нямаше нищо нередно.

Само Донкад я накара да забави крачка. Стоеше в началото на стълбището, което водеше към горния коридор. Един поглед ѝ бе достатъчен да се увери, че е видял какво е сторил племенникът му. Усмихна ѝ се мило и очите ѝ пак се наляха.

Спъна се на първото стъпало и сълзите бликнаха. Какво толкова ѝ стори Яйън Гилъкрисст? Бяха я учили да се справя с чувствата на другите и как да скрие своите собствени преживявания от мъките и ядовете им. Но сега се оказа, че иска да поеме част от болката на Яйън, да я сподели и да я направи по-малка. Това направо я потресе. Пренебрегна съветите на майка си как да се пази и умишлено предостави възможност на един чужд човек да я нарани.

Когато най-сетне се озова в уютния покой на стаята си, затвори вратата и се облегна от вътрешната страна. Беше тихо. В камината гореше слаб огън, който палеха предимно заради Изабел, защото тя бе по-податлива на студа, идващ от каменните стени на Саяран. Прислужницата дремеше в един удобен стол до трепкащите пламъци. Сесил пристъпи и тихо я повика.

Когато Джорсъл дойде, вече бе свалила тежката си рокля и се изтягаше между ленените чаршафи.

Джорсъл огледа спокойното лице на дъщеря си и се почуди на притесненията на Ниера.

— Остави ни сами, Изабел. Трябва да поговоря със Сеси. После ще те повикам — тя се усмихна, Изабел ѝ се поклони ниско и излезе.

Сесил бързо се отмести към средата на леглото и потупа празното място до себе си. Джорсъл се подчини и седна до нея.

— Ниера беше разтревожена.

— Не исках да я безпокоя.

— Болна ли си?

— Не, мамо.

Сесил изобщо не знаеше какво да говори оттук насетне. Знаеше какво трябва да стане, но не можеше да го обясни. А майка ѝ щеше да зададе въпроси, на които нямаше как да отговори. След като Джорсъл не продума, а само стоеше и я гледаше, тя въздъхна:

— Ще се омъжа за Яйън Гилъкрист.

Джорсъл повдигна вежди и сви устни.

— За да угодиш на баща си?

— За да угодя на себе си — това не бе съвсем вярно, но беше най-близко до истината. Щеше да е много по-доволна, ако изобщо не бе чувала това име. И все пак не можеше да забрави това, което преживяха. Помежду им имаше някаква връзка и тя не биваше да се пренебрегва. Беше немислимо да се омъжи за друг, щом вече го знаеше.

— Защо?

Знаеше, че ще последва именно този въпрос, но нямаше какво да каже в отговор. Нервно закопа пръсти в чаршафите и посрещна настойчивия поглед на майка си.

— Просто трябва. Не знам точно защо трябва, но е така.

— О, Сеси! — Джорсъл си пое дъх. Момичето изглеждаше така, сякаш всичко е в реда на нещата. Предварителното усещане за човека, с когото ще свърже живота си, бе наследствена черта. Самата Джорсъл преди много години разбра същото за Селек още щом погледите им се срещнаха. Това стана само миг след като камата ѝ се бе забила в шева на ризницата му. Омъжи се за него без колебание и нямаше никакъв повод да съжاليا, тъй като оттогава усещането за пълноценност не я напусна. Селек ѝ бе приятел за цял живот. Сега дъщеря ѝ навярно изпитваше същото, каквото бе изпитала самата тя преди години.

Сесил с учудване забеляза колко пъти лицето на майка ѝ трепна от различни чувства. Недоумяваше защо вече не я разпитва или не възразява.

— Мамо?

— Добре — тихо каза Джорсъл, — ще говоря с баща ти и ще направим това, което искаш.

— Ако и той иска да му стана жена — загатна Сесил възможността това да не е така. А той може би щеше да откаже.

Страстта, която усети в него, не беше страстта, която трябваше да изпитва един мъж към една жена.

— Ще се ожени за теб — Джорсъл беше убедена, че това ще стане, ако връзката между тях наистина съществува. Само се надяваше това привличане да породи същата онази сила, както между тях със Селек. Все още ѝ се искаше мъжът до Сесил да е някой по-различен от сърдития Гилъкрис. И ако не се чувстваше толкова отслабнала, би забавила малко сватбената церемония, която ще отведе единствената ѝ дъщеря далеч от безопасността на майчиния дом.

Джорсъл я целуна по челото и тихо ѝ пожела „лека нощ“. Върна се в залата, където гостите се забавляваха както преди и почти никой не бе забелязал отсъствието ѝ.

Но Яйън не бе пропуснал да отбележи, че тя излезе скоро след дъщеря си и я очакваше да се върне. Проследи я как тръгна между хората, като поздравяваше познатите си. Забеляза колко е стегната фигурата ѝ. Когато стигна до съпруга си, тялото му се напрегна до последното мускулче. Успокои се едва като видя, че той е увлечен в разговор и тя не се опитва да го прекъсне. Изглежда, нямаше да му се налага да влиза в сражение, за да напусне Саяран.

— Значи ти искаш първи да притежаваш това момиче, англичанино? — студеният, подигравателен глас отзад привлече вниманието му и го разгневи отново.

Обърна се и видя Дънмар, който го гледаше с ледена омраза. Той, без съмнение, го бе видял как дърпа Сесил към тъмния коридор и е побеснял от това. Яйън нямаше намерение да влиза в разпра заради нея, но антипатията му към този човек бе толкова силна, че не се въздържа:

— Дали ще легна с нея или не, дали ще съм първи или последен е без значение, защото ти никога няма да я имаш.

Дънмар, който се усмихваше презрително, сега направо се озъби.

— Нима смяташ да ѝ бъдеш покровител, англичанино? Проклет да съм, ако не спя с нея.

— Само я докосни — каза Яйън спокойно, без да отговори на въпроса му — и ще умреш.

Вече не ставаше дума за Сесил. Дънмар олицетворяваше страната, в която Яйън се чувстваше толкова чужд, той бе въплъщение за враждебността, която го очакваше навсякъде тук. Това му

напомняше къде е сега и къде можеше да бъде. Изпитваше силно желание да забие юмука или меча си в плътта му.

Дънмар се доближи до него, така че никой друг да не го чуе, и прошепна ядно:

— Ще спя с момичето на Лодъринг дори и само за да докажа, че си сбъркал. И ако се опиташ да се намесиш, ще те убия така, както ще убия и другите ти сънародници, осмелили се да стъпят на шотландска земя.

— Но те са си живи и здрави — подигравателният тон на Яйън му напомни за англичаните, които все още бяха на територията на Шотландия.

— Копеле! — Дънмар плю и вдигна юмуци.

Но младежът просто го погледна презрително. Знаеше, че няма да се осмели да започне кавга в присъствието на регента. Когато Дънмар си тръгна, Яйън вече знаеше, че в негово лице е създал сигурен враг както на себе си, така и на момичето.

Остана сам и се заслуша в говора около себе си, но думите на Донкад не му излизаха от ума. Дънмар доказваше колко е прав вуйчо му. Независимо от усилията му, щеше да е трудно да го приемат за шотландец. А и не можеше да убие всеки, който го смята за англичанин. Нито пък можеше да разчита, че брат му няма да се възползва от първата възможност да си възвърне онова, което е смятал за свое.

Яйън изправи рамене и се упъти към вуйчо си, който се бе увлякъл в разговор с красива млада жена, представена му като една от снахите на Лодъринг.

— Тръгвам за Дейлиъс. Поискай ръката на младата Лодъринг от мое име — той се завъртя на пети, без изобщо да забележи смайването на вуйчо си.

Като го видя да си взима довиждане с домакина, Донкад поклати глава. Племенникът му явно не приемаше причината за рязката промяна на отношението си към брака. Надяваше се, че това не вечае нищо лошо за съюза, който смяташе да сключи с Лодъринг.

ГЛАВА 7

Повечето от гостите на Саяран отдавна спяха, а Селек все още мъдруваше върху думите на човека срещу него. Бяха в малкото преддверие, където преди време Ерън поиска един от синовете му да замине за Франция. Сега Донкад настояваше за още едно от децата му — Сесил.

— Защо Яйън Гилъкрист предлага именно на нея?

Селек искаше точно това, но сега не бе съвсем убеден. Дъщеря му трябваше да се задоми добре и общественото положение на Гилъкрист бе възможно най-доброто за нея. Това щеше да заздравя властта на Саяран. Но преди всичко искаше тя да е щастлива, а нещо в младия Гилъкрист го безпокоеше.

— А защо мъжете искат да се женят? — попита Донкад, чувствайки, че не е съвсем откровен, защото и той не знаеше отговора. Яйън достатъчно категорично заяви, че не желае да се ожени за момичето на Лодъринг. Какво го накара да промени решението си?

— Заради наследници, богатство, влияние и куп други неща — Селек внимателно наблюдаваше Донкад. — Но защо точно Сесил? Ако поне малко прилича на майка си, ще му роди много наследници, но и други могат да го направят. Чеизът ѝ няма да е малък — ти почти нищо не искаш — но аз нямам голямо влияние в двореца. Не и като твоего. Защо точно Сесил? — повтори той.

Донкад реши да му каже истината, доколкото я знаеше.

— Мога само да ти кажа, че когато за първи път споменах за този брак, той не прие. Но това беше, преди да се запознае с нея. Тя е очарователна, Селек, и никой не може да го отрече. А и по-рано тази вечер те имаха възможност да си поговорят насаме — надяваше се, че наистина е било само разговор. Спомни си пламналото лице и блесналите очи на Сесил. — Може ли човек да не се прехласне по нея, макар да са били заедно само за минута-две?

Селек изпръхтя.

— Може, ако остане в компанията ѝ още малко. Тя може и да е чаровна, Донкад, но не е някое кротко момиченце. Как ще се справи с нея, ако е решена да я кара посвоему? Ами ако го погледне в очите и му каже, че няма да му се подчини? Няма да разреши някой да вдигне ръка на Сесил — за момент Селек забрави колко често сам я е заплашвал с бой. И все пак не можеше да позволи на друг това, което позволяваше на себе си. Помнеше как бащата на Яйън се отнасяше с майка му. Ами ако момчето има същия нрав?

— Не мога да кажа, че познавам добре племенника си, Лодъринг, но се кълна, че той не е човек, който би тормозил по-слабите от себе си. Ако има нужда, аз винаги ще я защитавам.

— Не знам — Селек вече се тревожеше за реакцията на Джорсъл. Тя съвсем категорично му бе заявила мнението си. — Освен това Дънмар също поиска ръката ѝ тази вечер.

— Дънмар! — Донкад едва повярва. — Със сигурност няма да вземеш на сериозно предложението му.

— Не — призна Селек, — няма. Но това показва, че Сесил би могла да избира измежду шотландските благородници, щом човек като Дънмар поиска ръката ѝ. Той е много влиятелен.

— Да, но няма друг, чиито земи да граничат с твоите, Лодъринг.

— Вярно е — Селек обърса устни. Трябваше да го обсъди с Джорсъл. — Нека си помисля, Донкад. Утре вечер ще ти кажа отговора.

Донкад допи виното си и кимна.

— Тогавя отивам да си легна. Имам чувството, че откакто се съмна, са минали поне два дни.

Изкачиха се по стълбите и се разделиха пред вратата на стаята, дадена на Донкад и още един благородник от свитата на Ерн. Селек вече мислеше за Джорсъл. Трябваше също да ѝ каже, че Емълрик спешно заминава за Франция и не знаеше как ще го приеме. Не искаше да бърза с новината за предложението на Гилъкрист. Понякога Джорсъл беше дяволски упорита.

Тя го чакаше в леглото. Малкото ѝ тяло се губеше между плюшените завивки. Като го видя, тя се усмихна. Изглеждаше така винаги, когато искаше да ѝ каже нещо и се притесняваше, че тя няма да одобри. Сети се за думите на Сесил и въздъхна:

— Значи той е направил предложение.

Селек затвори вратата и учудено поклати глава.

— Кълна се, че си наследила дарбата на майка си.

— Само когато става дума за теб, мили.

— Защо не ми се караш? — той започна да изхлузва ризата през главата си, без да я развърже и думите му заглъхнаха.

— Сесил иска да се омъжи за него.

— С нея ли е говорил първо? — гласът на Селек прозвуча като тътен — Ще го пребия, ако е дръзнал.

— Не мисля така. Тя се опасяваше, че той може да не приеме твоето предложение.

— И защо да не го приеме? Нашата Сесил е прекрасно момиче.

Джорсъл забеляза промяната в настроението му и широко се усмихна. Гневът, че Яйън може да е говорил със Сесил, преди да говори с баща ѝ, се смени с възмущение, че някой е способен да откаже предложението им за женитба.

Селек събу вълнените панталони и ги хвърли върху ризата и елека си. Легна смръщен, без да изгаси свещта до леглото.

— Какво може да се е случило между тях? Донкад ми каза, че доскоро Гилъкрист не е и помислял за сватба, а Сесил говореше само за Рейнард.

— Не знам — призна Джорсъл. — Но ако и двамата го искат и ти все още смяташ, че е разумно, аз също ще го приема.

— И Дънмар направи предложение.

— О, не! — Джорсъл се задъха. Това няма да стане! Дори и ако Сесил, Селек и самият Господ го искат!

— И аз не бих го позволил, но то едновременно ме окуражава и ме тревожи. Изпитвам облекчение, че моята немска кръв не пречи Сесил да се омъжи подходящо, но се притеснявам, че човек като Дънмар се е заинтересувал от нея.

„Това е още една причина да я сватосаме с племенника на Донкад“ — помисли си Джорсъл. Тя много обичаше Селек, но се съмняваше в способностите му да разбира хората. Той самият бе толкова честен, че понякога подлостта на другите му убягваше. И макар че още се съмняваше в Яйън Гилъкрист, тайно вярваше в Рос Донкад.

— Утре сутринта ще говоря със Сесил — каза Джорсъл, когато той я придърпа към широките си гърди. — Ако не е променила

решението си, ще ги сгодим.

Тя се сгуши в къдравия пух под брадичката му и Селек си спомни за предложението на Ерън и заминаването на Емълрик. Знаеше, че трябва да ѝ каже веднага, но почувства как ръката ѝ гали гърдите му и реши, че е по-разумно да ѝ съобщи новината утре. Не искаше да я изтръгва от това настроение.

Решението на Сесил остана непоколебимо. Не можеше да си обясни защо, но чувстваше, че цялото ѝ същество се стреми към Яйън Гилъкрист. И тази нощ го сънува, но пак не помнеше подробности. Знаеше само, че сънят я натъжава до полуда. Беше просто невероятно как едно човешко същество може да побере у себе си толкова болка и гняв.

Споменът за това все още я владееше, когато отвори очи и видя утринното слънце и лицето на майка си.

Джорсъл ѝ се усмихна мило, но си личеше, че е разтревожена.

— Гилъкрист поиска ръката ти.

Тръпки побиха Сесил, но тя успя да прикрие реакцията си.

— Татко прие ли?

— Ще го направи, ако все още го искаш.

— Искам.

— Гилъкрист може и да не остане в Дейлиъс. Близо до Саяран. Близо до семейството.

— Това няма значение — всъщност мисълта, че ще напусне дома на детството си, едновременно предизвикваше и натъжаваше Сесил. Обичаше близките си, но светът извън стените на замъка я привличаше неудържимо. Знаеше, че майка ѝ разбира чувствата ѝ, без да ги споделя. Но баща ѝ, който се бе преситил от външния свят, не можеше да я разбере.

— Добре тогава — Джорсъл се усмихна тъжно, — ще трябва да помислим за сватбените ти дрехи.

Като долови мъката в гласа ѝ, Сесил се уплаши. Дали, ако напусне дома, болестта на майка ѝ няма да се влоши? Джорсъл я придърпа до себе си и тя разбра, че е издала притесненията си.

— Рано или късно всяка майка преживява такива неща, Сеси, колкото и да са ужасни. И знае какво я чака още от раждането на

детето. И ти ще минеш по същия път. Ако имаш момиче, то непременно ще замине за дома на съпруга си. Ако е момче, все някой ден ще възмъжее и, пази боже, ще тръгне на война — сърцето ѝ се сви при мисълта за Уорън и Одулф. Тя си пое дъх дълбоко и се отдръпна, за да може Сесил да види усмихнатото ѝ лице. — Но ние ще се радваме на твоята сватба, защото ти сама направи избора си и никой не те застави.

— И с теб е било така — Сесил обичаше да ѝ разказват за тяхната сватба. Дядо ѝ се предал на англичаните. Тогава баща ѝ и легендарният Беринхард препуснали към Саяран, за да го отнемат от него. Докато защитавала дома си, Джорсъл пробола Селек с кама, но още от мига, когато я видял, той бил готов да се закълне, че тя ще му стане жена. Веднага след като оздравял, се оженили, макар майка ѝ още да нямала четиринадесет години.

— Да — Джорсъл се засмя гърлено, защото разбра, че Сесил отново прехвърля историята през ума си. — И с мен беше така. Но много други не са имали нашето щастие и това е една голяма причина да се чувстваме благодарни. А сега ще повикам Изабел да те облече и ще отида да говоря с баща ти. Той се забавлява заедно с Донкад.

— А Ерн? Той не е ли с тях?

— Не. Призори тръгна на лов с още няколко придружители — тя стисна устни. Тази сутрин Селек ѝ събщи за заминаването на Емълрик. Знаеше, че не остава много време дотогава. Децата ѝ я напускаха твърде бързо.

— Мамо?

Успя да се овладее. Почти забрави, че Сесил е способна да съпреживее чувствата ѝ.

— Няма нищо. Когато Саяран се върне към спокойния живот, ще се оправя. Присъствието на толкова хора ме разстройва.

Сесил я погледна неуверено, но замълча. Ако Джорсъл е решила да упорства и да скрие преживяванията си, споровете не водеха до никъде. А сега трябваше да се мисли за още толкова много неща.

Джорсъл повика Изабел и слезе при Селек, за да му събщи, че дъщеря им е решена да се омъжи за Яйън Гилъкрист. Завари ги с Донкад на двора да наблюдават как децата, поверени за отглеждане на Саяран, се обучават във воинско изкуство. Те въртяха ловко тоягите, гравирани като тежки мечове. Туниките им бяха мокри от пот, вадички

течаха по челата и бузите им, докато се напъваха да се преборят с тежестта на „оръжията“ си. Това бяха едва първите им стъпки в рицарството и войнството, но лицата им бяха сериозни и съсредоточени върху поставената цел.

Селек почувства присъствието на Джорсъл и обгърна раменете ѝ с ръка, макар че вниманието му оставаше приковано в децата. Бяха от различни националности — две с френски произход, едно с немски и две с шотландски. Когато воинът, който ги подготвяше, им даде сигнал, малките им телца се отпуснаха уморено. Но щом разбраха, че това е краят на заниманията, умората изчезна като по чудо и те се втурнаха с радостни викове нанякъде.

Учителят им се обърна към Селек, който кимна с усмивка.

— Ако управниците на държавата ни можеха да се държат като тези деца, нямаше да е нужно да ги обучаваме за войници.

Джорсъл се изненада, че усмивката на учителя е тъжна. Той беше простоват човек и много ценеше житейското си призвание. Ако нямаше войни, способностите, с които така се гордееше, нямаше да имат поле за изява.

Той прочисти гърлото си, преди да отговори.

— Между тях няма нито един англичанин — очевидно смяташе, че това ще промени нещата.

— Дори и да имаше, щеше да е без значение — отвърна Селек. — Смятам, че и с него трябва да се държим като с всички. Тези деца още не знаят какво е омраза и недоверие.

— Но ще се научат — каза Донкад с нотка съжаление. — Ще се научат.

Воинът се сбогува неловко. Не знаеше как да разговаря с хора, които имат такива странни възгледи.

Селек се обърна към Джорсъл.

— Говори ли с нея?

— Да — тя погледна Донкад. — Съгласна е — в негово присъствие не можеше да каже нищо повече. Чувствата на Сесил принадлежаха само на нея и само тя решаваше с кого да ги сподели.

Донкад изглеждаше доволен.

— Това ще е добре и за тях, и за Шотландия.

— Повече съм загрижена за тяхното добро — каза Джорсъл рязко и Селек я погледна недоумяващо.

— Имаш ли някакви опасения? — той смръщи вежди.

— Това са опасенията на всяка майка за бъдещето на дъщеря ѝ. Но все пак самата Сесил го пожела. Ще се примиря.

Донкад се успокои и потупа Селек по рамото.

— Кога тръгваме за Дейлиъс?

— Утре сутринта Ерън заминава за Стърлинг. Изпрати на младия Гилъкрист известие да ни очаква. Щом вече уговорихме това, смятам, че е време да закусим, а ти?

Донкад кимна и тримата тръгнаха. Той се чудеше дали е удачен моментът да попита за нещо, което го касаше дори повече от бъдещето на племенника му. Поколеба се и накрая реши, че няма да навреди. Или ще одобрят предложението му или не.

— А онова момиче Рила — започна той безцеремонно, докато един от слугите им отваряше вратата към залата, — мислили ли сте да ѝ позволите да се омъжи отново?

Селек и Джорсъл се спогледаха, очите им блеснаха, но лицата им останаха сериозни. Селек първи заговори:

— Ще говорим за това, когато дойде подходящият момент.

— И кога е това? — Донкад се замисли за двамата внуци на Лодъринг. Не бяха много майките, готови да се откажат от синовете си, или мъжете, готови да дадат наследниците си за отглеждане другаде. Момчетата можеха да се окажат голяма пречка.

— Ако тя е съгласна — отвърна Джорсъл. — Ако си решил да я спечелиш, по-добре започни да я ухажваш. Защото тя няма да напусне този дом, докато не дойде при мен, както го стори Сеси, и не каже, че иска точно това.

Донкад се отпусна, беше безкрайно изненадан. Лодъринг се оказаха по-просветени от много други. Селек, изглежда, зачиташе мнението на жена си, а Джорсъл пък се съобразяваше с мненията на останалите членове от семейството.

Все още с усмивка на уста, тя ги остави и извика един слуга да ги съпровожда.

Сесил я чакаше с нетърпение. Седеше пред огледалото и Изабел ѝ сплиташе косата. Очите на камериерката бяха подозрително зачервени, но Джорсъл се направи, че не забелязва и затвори вратата.

Сесил едва дочака, докато майка ѝ се настани на кожения стол, за да заговори:

— Кога ще се омъжа? — във въпроса имаше притеснение и очакване. Все още ѝ бе трудно да прецени какви чувства са я накарали да вземе това решение.

— Още не знам това. Предложението на Гилъкрисст ни бе предадено от Донкад и не е уговорена дата. Баща ти трябваше да се посъветва с мен и с теб, преди да отговори.

— Нима не се е срещал с лорд Гилъкрисст?

— Не. Той си тръгна от Саяран снощи. Селек вероятно ще отиде при него, когато Ерън замине. А сега — добави тя припряно, за да няма много време да мисли за промяната, която ѝ предстоеше, — каква искаш да ти бъде булчинската рокля.

— Нещо меко.

Отговорът бе толкова типичен за нея, че Джорсъл притвори очи, за да се пребори с любящото желание да я покровителства. Това дете, влюбено в меките и красиви неща, никога не биваше да изпита мъката, която Джорсъл видя, преди да се омъжи за Селек. Бог щеше да я опази. Длъжен беше.

Ерън си тръгна от Саяран в добро настроение. Ловът предишния ден не бе много успешен, но резултатите от посещението го изпълваха с доволство. Бе разговарял надълго и нашироко с Емълрик Лодъринг, докато се убеди, че момчето е достатъчно умно и уравновесено, за да се справи с мисията си във Франция.

Видя и новия господар на Дейлиъс, макар че още не можеше да си изгради ясна представа за него. Стана му ясно, че Гилъкрисст е човек на силата и честта, но не знаеше на кого ще отдаде предаността си. Щеше да го държи под око, докато въпросът се изясни.

Но все пак, радостен от посещението, той се усмихна приветливо на Лодъринг и съпругата му:

— Ще се радваме да ви приемем в двореца — доколкото знаеше, никой от тях не бе ходил там преди. Или поне дамата със сигурност.

— Може би и това ще стане, когато по границата се възцари мир и англичаните престанат да ни безпокоят — Селек не вярваше, че някога отново ще се озове в кралския дворец, но загубата не му се стори голяма. Преди много години бе гостувал там и нищо не можа да го впечатли особено.

Ерџн кимна сериозно.

— Голямо щастие е, че Шотландия има толкова верни благородници по границите си.

Дџнмар чу това, сети се за Яйџн Гилџкрисл и устните му се свиха. Този човек никога няма да бџде верен на Шотландия, поне в душата си. И Дџнмар щеше да направи всичко възможно, за да излезе това наяве. Той се качи на седлото и дръпна юздите ядно. Конят отстъпи назад недоволно. Да, той щеше да докаже на всички, че Яйџн Гилџкрисл ще остане завинаги англичанин.

ГЛАВА 8

Вечерта преливаше от тихите птичи песни и бръмченето на мушиците. Яйън Гилъкрисст стоеше на назъбената стена и гледаше Донкад и Селек, които язدهа нагоре по плавното възвишение към Дейлиъс. Самият факт, че идваха заедно, означаваше много. Ако отговорът бе отрицателен, вуйчо му можеше да го донесе и сам. Дори и сега Яйън не знаеше защо направи това предложение. Мъдро или глупаво, то беше реалност. Не можеше да си позволи да съжалява или да гадае дали е действал прибързано.

Той бързо слезе по стълбите, изсечени в твърдите крепостни стени, и се озова в двора почти заедно с гостите, които влязоха през портала под вдигнатата метална решетка. Докато слизаха от конете, Тавис също се показва от залата.

Яйън разсеяно си помисли, че не е много разумно брат му да остане с тях. Но нямаше и основателна причина да го отпрати. Всъщност през дългите вечери Тавис се оказа невероятно добра компания и дори му помогна да планира нападенията над другите крепости, ако случайно му окажат съпротива.

Той се отърва от мислите за Тавис и поздрави посетителите си, макар че след такъв продължителен престой в Дейлиъс вуйчо му едва ли можеше да се счита за външен човек.

— Отидоха ли си гостите от двореца? — в гласа му нямаше и намек за подигравка, макар че Ерън не бе човек, достоен за уважение.

— Тази сутрин — отвърна Селек. — Пожела ви късмет при опита да предявите иск и към останалата част от наследството.

— Няма да е нужен много късмет — намеси се Тавис неочаквано и очите му блеснаха. — На Яйън му е нужна само мъдростта на Гилъкрисст, а от нея той има достатъчно.

На Селек му хареса, че другият син на Елъсдър няма желание да оспорва правата на Яйън. Иначе щеше още повече да се тревожи за Сеси. Не искаше никой да я въвлеча в семейни разпри за наследство.

— Добре казано — той се усмихна и на двамата, и едва сега забеляза колко много си приличат. Спомни си също, че и Тавис бе поискал ръката на дъщеря му. Усмивката му помръкна, когато се сети, че отказът му много разгневи младия човек. Тавис беше убеден, че това е заради произхода му, макар Селек да се опита да го убеди, че Сеси е човекът, който решава.

Яйън изтръпна, като забеляза как лицето на госта му внезапно помръкна. Дали това не означаваше отказ в крайна сметка? С рязък тон той ги покани в залата, където щяха да им сервират нещо за хапване след пътуването.

Като чу хладната покана на племенника си, Донкад се намръщи и се почуди дали Яйън не е съжалил за импулсивните си действия. Той въздъхна и влезе в залата. Понякога си мислеше дали нямаше да е по-добре, ако Яйън никога не бе узнал за наследството си.

Все още никой не бе споменал за предложението, когато прислужниците им сервираха силна бира и студено месо. Тавис обаче им опъна нервите, когато спомена, че преживяват съвсем спартански и Дейлиъс очевидно се нуждае от женско присъствие.

Той се зарадва в себе си, като забеляза, че устните на Яйън трепнаха гневно и Лодъринг се смути. Вземаха го за глупак, какъвто не беше. Развитието на нещата досега ясно му подсказа какво предстои. Това не го интересуваше особено. Не бе влюбен в Сесил и бързо намери утеха в прегръдките на друга. Но не можеше да не го подразни леснотата, с която този чужденец, който му беше брат, му отне всичко — надеждите за богатство и момичето, което поиска за жена. Не, не можеше да стои безучастен.

Донкад бързо смени настроението, като спомена колко положителни промени има в Дейлиъс през последните няколко седмици.

— Смятам да направим същото и с именията в Единбург и Дънблейн, ако има нужда, разбира се.

— Къщата в Единбург може спокойно да си съперничи с всяка друга — отбеляза Тавис. — Там няма да имаш много работа — той сви рамене. — Уейтифелд в Дънблейн вече е нещо съвсем различно. Нито татко, нито аз сме били за по-дълго време там.

Стомахът на Яйън се сви, макар че лицето му остана безизразно. Тавис говореше с лекота за баща си и годините, прекарани с него. Това

беше пропуск, който Яйън никога нямаше да навакса. При все това знаеше, че ако е могъл да види как баща му издевателства над майка му, щеше да го намрази. Презираше деянията на Елъсдър Гилъкрисст, но му се искаше поне малко да го познава. Тавис го гледаше и той отговори бързо:

— Да не би и в Уейтифелд да е занемарено, както бе в Коар?

Селек разбра, че Тавис е съжалил за думите си, и едва не простена. Не всичко между двамата беше безобидно, както се надяваше. Трябваше да предупреди Донкад, че няма да позволи Сеси да се изложи на опасността от кавгите между двамата братя, каквито и да са.

Донкад въздъхна и още веднъж промени темата на разговора, като се надяваше запасът му от подходящи теми да не се изчерпа, преди младежите да се сбият заради нещо. Испита огромно облекчение, когато Лодъринг отмести чашата си настрана и поиска да говори насаме с Яйън.

Гилъкрисст го поведе към една малка стая, затвори вратата внимателно и го покани да седне на единия от двата стола, разположени удобно пред незапалената камина.

— Ще изпиете ли чаша вино? — Яйън очакваше, че нещо подобно ще е нужно и в стаята вече имаше две чаши.

— Не — Селек прочисти гърлото си. — Бих искал да поговорим за вашата молба за ръката на дъщеря ми.

Яйън почувства внезапно облекчение и като се отпусна в стола, му кимна да продължи.

— Майка ви беше прекрасна жена — каза Селек внезапно. Изглеждаше притеснен. — Отношението на баща ви към нея беше позор както за него, така и за всички нас, които не се намесихме, за да ѝ помогнем — Яйън мълчеше. — Не е много лесно да се месиш в семейството на друг, а и сигурно нямаше да е за добро. Елъсдър беше коравосърдечен, но аз поне трябваше да говоря с него — той заговори по същество: — Няма да позволя някой да се отнесе с дъщеря ми по този начин. Сеси не е свикнала с грубости.

— Нито пък аз съм расъл между подобни хора — Яйън съдържаше чувствата си. Той не беше като баща си, но този човек трябваше сам да се убеди в това. — Моят втори баща беше нежен с майка ми и много я уважаваше.

Селек изглеждаше облекчен.

— Не бих казал, че тя постъпи правилно, Гилъкрист, но се радвам, че е била щастлива през всичките тези години.

— Но сега не сме се събрали, за да обсъждаме родителите ми, нали? — Яйън нямаше никакво намерение това да продължи. — Приемате ли предложението ми?

— Да. Защото Сеси го прие — Селек искаше да изясни този въпрос докрай. — Ако тя не беше приела, и аз нямаше да го сторя.

— Това е доста странен начин за уреждане на годежи, не смятате ли?

— Може би. Дори и за германците — Селек нарочно натърти последната дума. — Притеснява ли ви произходът ми?

Яйън се разсмя бурно.

— Много по-малко, отколкото моят притеснява вас.

Селек се усмихна. Този човек му харесваше все повече и повече, макар че мисълта за бъдещето на дъщеря му го тревожеше.

— Бяхте прекалено щедър и поискахте много малък чеиз.

— Не искам повече богатства. Ще трябва много да се уча, за да мога да управлявам и това, което имам.

— Това се усвоява лесно. Да се управлява една жена е далеч по-трудно — отвърна Селек, като си мислеше за Джорсъл.

Яйън си представи Сесил Лодъринг такава, каквато я видя за последен път — разплакана заради него. Той прие смирено думите на Селек. Чудеше се дали при такова лошо начало няма да съжалява, че е почувствал необходимост да продължи. Можеше да обърне гръб на Сесил и без да поглежда назад, да се освободи от странното очарование, с което тя го пленяваше. А можеше ли наистина?

Сесил тихо седеше до годеника си, който, изглежда, не изпитваше особено желание да разговарят. Беше по-склонен да размени някоя дума с прислужниците, които носеха пълните подноси, отколкото с нея. Но едва ли можеше да очаква повече. Не бяха се виждали от онази безумна вечер, когато Ерън ги посети преди две седмици. Без съмнение, и той си спомняше всичко и това го притесняваше.

Тя тихо въздъхна и се опита да забрави неудобната рокля. И Ниера, и Рила настояха да се облече в лъскав зелен брукат, обточен с твърда дантела по деколтето и ръкавите. После направиха косата ѝ на букли, които се спускаха по раменете. Тази прическа направо скриваше дискретната шапчица от черно кадифе, бродирана с изумруденозелено, за да подхожда на роклята.

Почувства, че я побиват тръпки, когато Яйън я погледна и усети, че за пореден път е много развълнувана.

— Уморена ли сте, мадам? — въпросът му беше учтив, но в погледа му нямаше никаква топлина.

— Добре съм — отвърна тя вежливо и се опита да сдържи усмивката си. Ако все още не чувстваше напрегнатото влечение към този човек, щеше да си мисли, че е направила ужасна грешка в желанието си да се омъжи за него. Чудеше се дали чувствата, които по-рано го изпълваха, не са били само в съня, защото сега усещаше безстрастно спокойствие. Съмненията я накараха да вдигне гордо глава. Вече бе избрала и нямаше да постави под въпрос решението, взето само преди броени дни.

Бързината, с която всичко се уреди, също я притесняваше. Тя учуди както родителите ѝ, така ѝ самата Сесил, която очакваше, че годежът ще продължи няколко месеца и ще може да опознае по-добре човека, определен да ѝ стане съпруг. Баща ѝ бе особено разтревожен. Майка ѝ прие нещата по-спокойно. Именно тя обясни на Сесил нуждата да побърза:

— Лорд Гилъкрисст има още няколко имения, богати като Дейлиъс, над които трябва да предяви правата си. Трябва да се ожените, преди да замине. Ще обявим годежа формално за две седмици и сватбата ще бъде в края на май.

Сесил я гледаше смаяно.

— Но това е само след два месеца.

Джорсъл се усмихна кисело.

— Той искаше да е само след един, но баща ти не се съгласи.

— А... къде ще живеем? — молеше се да е в Дейлиъс, близо до семейството си.

Тук Джорсъл се поколеба.

— Той възстановява Коар.

— Толкова близо до Англия? — Сесил изправи решително рамене и повдигна брадичка, като видя неувереното изражение на майка си. — Е, не е чак толкова далеч — но всъщност си мислеше колко ще ѝ е трудно да живее с непознатия си съпруг без силата на Джорсъл до себе си. Чудеше се дали Англия все още го привлича толкова, че да иска да живее на самата граница.

Още беше разтревожена, когато баща ѝ застана до годеника ѝ и официално обяви годежа. Вървяха между роднините и гостите, усещаше студената си ръка в неговата и се чудеше за какво ли си мисли. Дали и той се чувстваше несигурен като нея?

Един бегъл поглед я увери още веднъж, че е най-хубавият мъж, който някога е виждала. Издълженото му лице нямаше нищо общо с лицето на празнодумен ухажор, защото в изражението му имаше твърдост. Но всеки път, когато се усмихнеше, тя успяваше да долови частица от мъжа, който можеше да бъде. Трябваше само да прогони лудостта, която го гневеше и натъжаваше.

Яйън знаеше, че тя го поглежда скришом, но не можеше с нищо да я успокои. Господ да му е на помощ, но не можеше. Това, че трябваше така бързо да се оженят, го притесняваше достатъчно. Не искаше да има до себе си жена, замаяна от любов, и колкото по-бързо тя разбере това, толкова по-добре. Ще спи с нея, както му е редът, но няма да ѝ позволи да виси на врата му. Не, тя ще остане в безопасност в Дейлиъс, докато той се справи с неуредиците в пограничните райони на Шотландия. После ще се погрижи за възстановяването на Коар. Ще имат достатъчно време, за да изгладят отношенията си. Не смяташе да я пренебрегва.

Като ѝ хвърли един кос поглед, стори му се, че няма да е много трудно да легне с нея. Заоблените върхове на гърдите ѝ опъваха дрехата, кожата ѝ блестеше на светлината на стотиците факли. Роклята ѝ правеше рязка извивка в ханша и все пак му се стори, че когато я докосне, ще усети под пищното облекло мека плът, а не някакъв стегнат колан, който така неестествено притиска тялото ѝ. Вдигна очи към нея и долови изплашения ѝ поглед. Усмихна ѝ се окуражително почти против волята си. Тя отвърна с плаха усмивка, но очите ѝ не се промениха.

Сесил почувства облекчение едва когато отзвуча и последният тост за тяхното здраве, за неговата мъжественост и нейната

плодовитост и най-сетне можеха да седнат спокойно един до друг. Ако бе обърнала повече внимание на наздравиците, които гостите произнасяха след всяка поредна чашка, щеше да потъне в земята. Но сега повече я занимаваше мисълта, как ще се чувства като домакиня на собствено имение. Това се оказа доста интересно, докато не усети, че Яйън я гледа.

Погледът му сам по себе си не можеше да я разтревожи, защото и тя го погледна на свой ред. Смути я леката промяна в чувствата му. Рано тази вечер бе усетила противоречие и объркване. Сега усети нещо друго. Не можеше да го определи лесно. Нещо като страст, примесена със съжаление. Опасяваше се, че животът им заедно няма да е така лек, както би желала всяка жена. И когато миг по-късно ѝ заговори сред останалата глъч, тя се учуди дали той не е човекът, способен да чете мисли:

— Защо се съгласи да се ожениш за мен, щом толкова те притеснявам? — наведе се към нея и ѝ предложи тежката чаша, която трябваше да споделят по време на вечерята.

Тя я пое и я вдигна, за да скрие вълнението си.

— А ти защо ми предложи, щом не те интересувам като жена? — контрира го тя.

Очите му се разшириха. Неизвестно защо все още смяташе, че е смирена и скромна, а тя далеч не бе такава. Не беше безочлива, но притежаваше смелост, нямаща нищо общо с плътските страсти. Можеше да се закълне, че е девствена.

— Защо мислиш така?

Тя хлъцна.

— Най-силното чувство, което си изпитал към мен досега, е било желанието да ме удушиш.

Той избухна в такъв смях, че прикова погледите на околните. После се успокои и призна:

— И да те защитавам.

— От Дънмар? — досети се тя. — Може би той просто успя да събуди у теб някакъв първичен инстинкт. Ако нравите ти бяха по-диви, можеше просто да го убиеш на място и после нямаше да изпиташ никакво желание да поискаш ръката ми.

За момент Яйън се почуди дали тя не се опитва да изтръгне от него някой щедър комплимент. В такъв случай щеше да остане

разочарована. Но като видя, че блесналите сини очи го гледат непреклонно, разбра, че се лъже. Нима той с нищо не я привличаше?

— Имах и други причини за предложението — каза той, без да се смути, че тонът му е груб.

— Смяташ ли, че този брак ще защити собствеността ти?

Той присви очи. Тя или беше прекалено прозорлива — нещо, което не му се нравеше чак толкова, или се бе вслушвала внимателно в разговорите на другите, което означаваше, че той е бил обект на вниманието ѝ поне веднъж. Но това не го изненада особено.

— Да, ще е от полза — призна. — Но аз искам и наследник.

„И няма да позволя жив човек — той мислеше озлобено за баща си — да ми го отнеме.“ Това го подсети с болезнена сила за човека, отвлякъл го от Шотландия, преди да се роди. Дори и сега обичаше Джофри Линдел като роден баща. Проклет да е!

Сесил наблюдаваше очите му, защото единствено те издаваха чувствата му. Лицето му не се промени изобщо и тя се чудеше на способността му да се владее. Изглеждаше студен и недостъпен. Не беше свикнала мъжете от нейното семейство да се държат така.

— Идеята аз да родя наследника ти май не те блазни особено?

Яйън едва не се задави с виното и се обърна, за да види дали някой не ги е чул. Боже, нима това момиче не знаеше какво може да се говори и какво не? Ако беше прекарала в двореца поне малко време, тези открити обноски и забележки щяха да предизвикат някой да я изнасили. Трябваше да я научи да си държи езика и не виждаше защо да не започне още сега. Огледа я нарочно от малката шапка, кацнала на главата ѝ, до извивката на ханша.

— Няма да е чак толкова неприятно, макар че се съмнявам в уменията ти да доставиш удоволствие на един мъж.

— Несъмнено мога да се науча — отвърна тя докачливо. — Ако имам желание и ако мъжът до мен е способен — тя видя как очите му блеснаха от гняв и много съжали, че не се е въздържала. Ако сега я удари, баща ѝ щеше да го убие на място още преди да успее да му се извини. — Аз... извинявай — дъхът ѝ пресекна. — Не трябваше да говоря така — но после добави наперено: — И нямаше да го направя, ако умишлено не бе ме предизвикал.

Яйън внезапно усети, че гневът му се стопява. Да, тя беше девствена, много доверчива и мъдра.

— Аз също съжалявам — отвърна той и се изненада не по-малко от нея. Видя, че тя го гледа смаяно и се усмихна. — Никога ли не си чувала човек да се извинява, когато сгреша.

— Никога не съм чувала някой мъж да си признае, че е сгрешил — отвърна тя. — Татко просто се изчервява и се опитва да ни докаже, че не сме го разбрали.

— А братята ти? — Яйън беше любопитен да узнае в какво семейство е отраснало това странно момиче.

Тя се усмихна открито.

— Беринхард се изчервява като татко. А останалите навикват, докато заглушат всеки глас, който може да ги опровергае. Твоето семейство сигурно е много особено — веднага й се прииска да си вземе думите обратно, но разбра, че е късно, защото той отново се затвори в себе си.

— Да, наистина е много особено — каза той, пресегна се да вземе чашата с виното и се обърна на другата страна.

И двамата се умълчаха. Първоначалното им сближаване сякаш удари на камък. Но ги очакваха и други възможности, докато преодолеят неудобството и се доверят един на друг. Сесил се зарече следващия път да внимава повече.

До края на вечерта увереността я напусна съвсем. Досега не беше срещала човек, способен така да крие чувствата си. Говореше й учтиво, но го усещаше непристъпен като островите на север. И точно толкова студен. Когато се разделиха, тя вече имаше нужда някой да я успокои и много се зарадва, че Рила я придружи до стаята й.

Рила се усмихна на Изабел, която очакваше господарката си.

— Тази вечер, аз ще помагам на Сеси — тя млькна и изчака прислужницата да излезе, след което се обърна към Сесил: — Знам, че съм много любопитна, но този човек се засмя веднъж и останах с впечатление, че не умее да го прави!

— Мисля, че някога се е смял от сърце, но сега е много тъжен. И ядосан — Сесил се обърна с гръб и вдигна косите си, за да може Рила да разкопчее роклята. Умираще от желание да я свали най-сетне.

Ръцете на Рила бързо се заеха с малките илици, но думите на момичето не излизаха от ума й.

— Опитах се да си представя как ще се чувствам, ако изведнъж се окаже, че баща ми е някой съвсем непознат човек, а страната, която

винаги съм считала за враг, ми е родина.

Сесил се обърна към нея и роклята ѝ се плъзна на пода. Студената струя, която облъкна топлото тяло и бельото ѝ, я накара да потръпне.

— Как се чувства една жена, омъжена за непознат, когато трябва да го последва на чуждо място и да живее с хора, които вижда за първи път в живота си? — тя си спомни, че когато Рила дойде в Саяран, изглеждаше много отчаяна и самотна.

Рила се усмихна и подаде топлата нощница на Сесил.

— Измъчвах се от носталгия — призна тя, — но имах почти три години, за да се науча да обичам Одулф, преди да дойда в Шотландия. Тогава вече имах и син. Валдемар бе толкова дребничък, а аз го прегръщах. Спомням си как майка ми го прегръщаше. Тези мисли ме успокояваха. Тогава вече бях бременна с Тойдорик — очите ѝ загледаха втренчено. — Благодаря на Бога, че се роди, преди да убият Одулф.

— Не исках да те навеждам на такива тъжни мисли — каза Сесил нежно. Тя седна пред огледалото, очите им се срещнаха, когато Рила започна да разпуска косите си.

— Когато си мисля за Одулф, се успокоявам.

— Не искаш ли да се върнеш в Германия, щом него го няма? — Сесил често си задаваше този въпрос няколко седмици след смъртта на брат си. Но минаха месеци и Рила не спомена нищо.

— Мястото на синовете ми е тук — отвърна Рила тихо. — А и аз се чувствам като член от семейството.

Сесил импулсивно се обърна да я прегърне.

— И това е самата истина. Когато се омъжа, ще ми липсваш повече и от братята ми.

— А това предстои съвсем скоро — напомни ѝ Рила.

— И ще отида много далеч — каза Сесил мрачно.

Рила повдигна светлите си вежди изумено.

— Но Дейлиъс е само на половин ден път оттук, нали?

— Няма да живеем там. Той възстановява Коар.

— Това ще продължи месеци. Дотогава вече ще си свикнала с мисълта за женитбата и няма да ти липсваме чак толкова — като видя недоверието в очите на Сесил, Рила се усмихна. Знаеше колко плашеща е мисълта за брака, но не се усъмни, че Сеси може да укроти

опърничавия Яйън Гилъкрист. Скоро вече нямаше да мисли за Саяран като за свой дом, макар че сега ѝ бе трудно да го повярва.

— Може би. Но няма да остана в Дейлиъс толкова дълго, че да свикна. Трябва да отидем да предявим правата и върху останалото имущество на Яйън — макар че произнесе името му, то все още ѝ звучеше странно.

Рила стоеше слисана.

— Той със сигурност няма да те вземе със себе си! Може да се окаже опасно.

— Няма да му позволя да заmine без мен! Една жена трябва винаги да бъде до съпруга си — дори и когато ѝ е трудно да го почувства като съпруг.

— Но не и по време на война — отвърна Рила. — И ако той е толкова безотговорен, че да те вземе със себе си, сигурна съм, че баща ти ще го спре.

Сесил се изправи с лице към Рила, взе четката и я сложи настрана. Тогава хвана двете ръце на Рила в своите.

— Лорд Гилъкрист... Яйън не отива да воюва. Той просто си взима това, което е негово. И ако това го излага на опасност, то аз трябва да съм с него. Рила, реших да се омъжа за него, защото съм му нужна. Нямам право да го предавам.

Рила сбърчи устни притеснено.

— Нужна си му? Как може мъж като Гилъкрист да се нуждае от момиче на шестнадесет години? — освен във физическия смисъл. Но тя знаеше, че Сесил има предвид нещо друго.

— Не мога да ти обясня, но знам, че е така. И няма да го оставя.

— Разбира се, че няма — каза Рила успокоително, макар че се чудеше по какъв начин странната природа на Сесил е оказала влияние върху това решение.

Сесил ѝ се усмихна. Знаеше, че тя никога няма да я разбере и въпреки това винаги ще я обича.

— Наистина ще ми липсваш, Рила — щяха да ѝ липсват всички в семейството, но сега животът ѝ принадлежеше на Яйън. На него принадлежеше верността ѝ и, ако е рекъл Бог, любовта ѝ.

Отец Микейл се усмихна благосклонно на двойката, коленичила пред него. Бе благославял на много сватби, но не помнеше по-красива булка. Сребрилата ѝ коса улавяше струите светлина от прозорците и кожата ѝ светеше. Дори пищните стари дантели не можеха да помрачат блясъка. Само очите ѝ искряха повече от косата и си съперничеха с ясното пролетно небе. Докато напевно произнасяше последния благослов, хрумна му, че самата природа е в хармония с този съюз. След бурните пролетни дъждове, които продължиха няколко седмици, днешното утро бе чисто и хубаво. Той махна с ръка и младоженецът изправи булката на крака. Отец Микейл въздъхна, като видя изопнатото лице на Яйън Гилъкрис. Това беше единственото нещо, което помрачаваше празника. В тази двойка сякаш никой не бе познал удоволствието, което той пожелаваше на всички младоженци.

Той въздъхна още веднъж и отстъпи, за да може семейството да ги наобиколи. Господ бе добър и щеше да ги научи как да се обичат. Усмивката на момичето през рамо му вдъхна още по-голяма увереност. Скоро нейният благ характер щеше да премахне суровостта от лицето на съпруга ѝ.

ГЛАВА 9

Макар че Рила не завиждаше на младата булка, тя все пак се замисли за собствената си сватба. Тогава и тя бе млада и уверена, че пред себе си има бъдеще, когато ще се сбъднат всичките ѝ очаквания и мечти. Одулф бе хубав като Яйън Гилъкрисст и макар че тя не можеше да претендира за красотата на Сесил, бе сигурна, че е била най-хубава в деня, когато му се обрече във вярност. А сега, толкова скоро след този ден, Одулф вече го нямаше и животът пред нея бе изпълнен със самота.

Тя замислено натроши захаросания кейк между пръстите си. Само за три неусетни години всичките ѝ мечти се разпиляха като това парченце.

— Не е лесно де се преживее такава загуба.

Тихият глас я стресна и тя се обърна. До нея стоеше Донкад, изглеждаше чудесно в елечето си в пясъчен цвят и бричовете. Почувства, че пламва, защото някой така бързо е отгатнал мислите ѝ, и хвърли поглед към младоженците. Те поздравяваха гостите и въобще не забелязваха, че тя не може напълно да се наслади на важния момент.

— Не — каза Донкад, — само аз видях тъгата в очите ви. И то е може би защото и аз си спомням колко обнадежден бях на този ден.

— И вашето бъдеще ли беше така кратко и горчиво като моето? — Рила го погледна в очите. Радваше се, че някой може да сподели бремето на мислите ѝ.

— Не така кратко... Но горчиво — да. Такова беше. Мислех, че ще сложа началото на род Донкад, както направи баща ми преди това. Но жена ми беше неплодна и тъжното е, че никога не можахме да го преодолеем.

Мъката струеше от очите му, но Рила не беше убедена, че е само заради неродените му деца.

— Но вашият брак е бил продължителен?

„И щастлив“ — помисли си тя, без да посмее да попита.

— Да, продължи достатъчно, за да се почувствам като прерязан на две, когато тя умря — той я огледа внимателно. Очите му докосваха лицето ѝ като нежна ласка. — Вие не сте били омъжена за дълго.

— Три години. Но благодаря на Бога, че родих на Одулф двама прекрасни синове, преди да умре. Сега те са единствената ми радост.

Донкад се наслаждаваше на бледозелените ѝ очи и на късите тежки ресници, които ги засенчваха.

— Но синовете възмъжават и си отиват. Тогава какво ще ви носи радост?

Устните ѝ се свиха тъжно като потвърждение на истината в думите му.

— Внуците?

— Никога ли не сте мислили да се омъжите повторно?

Тя повдигна рамене. Движението му се стори по-грациозно от на лебед.

— Изобщо не съм се замисляла — отвърна тя.

— Може би е твърде рано за това — в крайна сметка, от смъртта на Одулф при Пинки Клъф бяха минали само осем месеца. Той също понесе своите загуби от тази битка — двамата му братя не се завърнаха никога, както и много от героите на Шотландия.

Тя го гледаше внимателно и лицето ѝ трепна. Глупак, помисли си той, трябваше да я накара да се усмихне, а не да я натъжи още повече. Но само едно нещо можеше да я разведри.

— На колко години са синовете ви?

— Сега Валдемар е на две години, а Тойдорик е на една.

Донкад се изненада, като чу, че Одулф е дал немски имена на синовете си.

— И на вас ли приличат или на Лодъринг?

— И двамата са синове на баща си. По характер... — тя сви рамене. — Мисля, че Валдемар повече прилича на мен. Той е повзискателен. Сега не му стигат думите да се изрази, но когато иска нещо, той просто започва да тропва с крак. За съжаление, и брат му, и дойката скачат мигом, за да изпълнят желанието му.

— А вие?

Очите му блеснаха.

— Не съм го правила дори за Одулф, макар че го обичах. И не бих се преклонила пред сина му, когато обичам също толкова много.

— Може би един ден ще мога да ги видя — подхвърли той.

Рила се изненада.

— Сигурна съм, че ще бъдете добре дошъл — но не можеше да си представи защо човек с положението на Донкад ще иска да види две мърляви хлапета.

— Много обичам децата — отвърна той на въпросителния ѝ поглед.

— И вие ли нямате намерение да се ожените отново? — повтори тя неговия въпрос и почувства, че питането е твърде смело. — Вие можете да имате и свои синове.

— Освен ако не се окаже, че не Кейтриона, а аз съм лишен от възможността да създам поколение.

Тя го погледна слисано и той се засмя. На всички беше ясно, че този въпрос особено засяга мъжката гордост.

— Никога ли не сте мислили, че някой мъж може да бъде виновен за това? — той не смяташе, че това е някакъв особен белег на мъжественост, а само причина да съжалява. — Да не ви засегнах?

— Естествено, че не — отвърна тя бързо. — Но се изненадвам, че говорите по този начин. Липсата на деца в един брак е нещо, за което много мъже не биха и помислили да поемат вината.

— Само Бог знае защо един брак е безплоден.

Внезапно Рила осъзна, че от смъртта на Одулф не е разговаряла така свободно с друг мъж, освен с някой от семейството. Това я притесни.

— Вече е близо часът, когато Сесил трябва да се оттегли в стаята си. Трябва да бъда с нея.

Тя се изчерви, когато си спомни своята първа нощ. Това беше най-смустващият момент в живота ѝ и успя да го понесе само защото Одулф бе много внимателен. Заради доброто на Сеси тя се надяваше, че Яйън Гилъкрисст също ще се държи кавалерски.

Макар че се сбогува с Донкад и отиде до Сесил, тя продължи да мисли за него. Беше доста по-възрастен, но притежаваше жизненост, на която можеха да завидят мнозина. Тази мисъл я накара да се изчерви, докато прекоси стаята.

Яйън стоеше до Сесил, но се отдръпна, когато Рила се приближи. С трепереща усмивка на благодарност Сесил се вкопчи в ръката ѝ.

Рила почти изтръпна, когато ледените пръсти се сключиха около нейните.

Като по тиха команда към тях се притече Ниера и застана от другата ѝ страна. Тя погледна нагоре и изчака Джорсъл да изкачи и последното стъпало. Около тях се вдигнаха чашите за здравето на младите, когато Ниера прошепна на Рила едно тихо „Сега“.

Когато двете жени я накараха да побегне нагоре, Сесил усети, че краката ѝ тежат като оловни. Но се затича. На половината от стълбището вече се задъхваше както от изтощение, така и от страх пред това, което ѝ предстоеше. Бяха ѝ обяснили с подробности какво да очаква. Джорсъл се погрижи да я запознае. Но Яйън Гилъкрист ѝ бе чужд.

Майка ѝ се усмихваше окуражително. Стигнаха площадката и Джорсъл също хукна. Изабел ги чакаше на прага, за да тръшне вратата след тях и да я залости. Сесил задъхано се вслушваше в грубите стъпки на първите гости, които стигнаха до вратата.

Рила се прокашля.

— Добре ще е да побързаме, преди да са разбили вратата.

В отговор на това Ниера свали булото от къдрите на Сесил. Изабел започна да развързва връзчиците на гърба ѝ, а Рила се зае с тесните ръкави.

Ужасът на Сесил растеше със свалянето на всяка следваща дреха. Когато майка ѝ ѝ подаде чаша вино, разбра, че е издала страховете си.

— Пий, скъпа, това ще те стопли.

Тя отпи. Тогава Ниера взе чашата, за да може Рила да нахлузи нощницата през главата ѝ. Това не беше нейната удобна ленена нощница, а някаква, ушита специално за случая. Беше скроена за девствена жена, с висока яка и дълги ръкави. Странната леденосиня коприна извайваше всяка черта на тялото ѝ.

Джорсъл вече бързаше да отвори вратата. Тя погледна дъщеря си още веднъж окуражително.

Сесил замръзна на място, когато братята ѝ блъснаха Яйън Гилъкрист вътре. Не влязоха, а се отдръпнаха, за да не може никой да се промъкне, освен Селек и Донкад.

Когато Яйън видя за първи път съпругата си, дъхът му спря. Макар и дребна, тя беше напълно развита жена. Косите ѝ се спускаха по гърба и се огъваха там, където фибите ги бяха придържали в

неестествени извивки. Лицето ѝ, макар и бледо, изглеждаше спокойно, ако се изключи, че устната ѝ бе малко прехапана между равните зъби.

Селек ѝ се усмихна, като си спомни колко уплашена бе майка ѝ през първата им нощ. Сега Сесил много приличаше на нея. Свенливо чакаше. Той неловко прочисти гърлото си и погледна Яйън.

— Донкад казва, че я взимате неосквернена.

— Да — Яйън нямаше никакво желание да съблече съпругата си пред гостите, за да докаже, че е прав. Обичаят му се струваше варварски.

Селек кимна облекчено.

— Тогава ви оставяме — той погледна Сесил несигурно, после отново се вторачи в Яйън. — Поверявам я на твоето покровителство.

Яйън сбърчи устни, защото му беше ясно, че Селек не гори от желание. Можеше само да се надява, че това са опасенията, които всеки баща има в този случай, а не съжалението, че е позволил на дъщеря си да се ожени за човек, толкова пряко свързан с Англия. Той само кимна и изчака хората, наобиколили жена му, да се отдръпнат.

Те се оттеглиха така неохотно, че положението стана почти комично. Джорсъл целуна Сесил по бузата и потупа зет си по рамото. Двете по-млади жени я последваха без желание. Яйън с любопитство отбеляза, че вуйчо му възхитено заглежда едната. Прислужницата на Сесил продължи да се помотава, докато господарката ѝ не я увери тихо, че е време да си върви.

Последните, които излязоха, бяха Селек и Донкад и Яйън остана с впечатлението, че преди да си тръгне, вуйчо му го погледна предупредително. Той се чудеше дали Рос не очаква племенникът му да напердаши съпругата си в първата нощ. Това го раздразни много.

— Той ми мисли само доброто — чу се тих глас.

Яйън се завъртя като ужилен и я погледна. Притесни се, като разбра, че и тя е видяла погледа му. Това го обърка още повече. Тя го погледна със съжаление.

— Май сбърках.

Без да отговори, той си наля малко вино. Що за момиче беше тя? Толкова лесно разгадаваше мислите му. Това не му харесваше.

Сесил чакаше тихо и не знаеше какво да прави. Можеше да се мушне под завивките, но предпочиташе да стои и да гледа гърба му. Главата му изглеждаше хубава. Всъщност цялото му тяло изглеждаше

съвършено. Косата му се спускаше на ситни къдри по врата и тя се чудеше как ли ще я усети между пръстите си. Пламна, като се сети, че скоро ще разбере. От единствената им среща можеше да си спомни само вълната от чувства, която я заля. Не знаеше дали това ще се повтори отново.

Той внезапно се обърна и тя се изчерви още повече. Със същата откритост я огледа от главата до голите пръсти на краката, които се подаваха изпод синята коприна. Сесил отчаяно търсеше думи, за да разсее напрежението, но езикът ѝ тежеше и нищо не ѝ идваше наум. За първи път наистина искаше да научи какво чувства човекът до нея. Стана ѝ ясно, че е успял да се овладее и този път. Ако го докосне, ще разбере, но още не беше готова.

— Е, госпожо Гилъкрист, постигнахме това, което искахме, нали? — той я гледеше подигравателно.

Сесил изобщо не беше сигурна дали точно това е искала. Явно не бе обмислила така задълбочено решението си да се омъжи за Яйън Гилъкрист. Даже съвсем не се бе замислила. А сега беше твърде късно за промени. Тя вдигна глава.

— Да.

Яйън се усмихна по-топло. Ако беше отговорила прекалено сигурно, щеше да го подразни. Ако можеше да я запази такава, щяха да се справят и по-добре, отколкото предполагаше. Това му се стори забавно. Интересно му беше, че и той не е много сигурен в себе си. Беше спал с доста жени, но не с толкова млада, още повече и съпруга. Имаше склонност към жени, отегчени от брачното ложе. Тогава не се притесняваше, че някоя ще се привърже към него.

Пристъпи напред и се зарадва, че тя не се дръпна уплашено. Само продължи да го гледа със смесица от доверие и любопитство. Това му подейства успокоително. Въпреки че можеше да го отблъсне или да го ядоса до полуда, сега той бе неин покровител и господар. И това, изглежда, изобщо не я смущаваше.

Без да престава да я гледа в очите, той плъзна ръка по шията ѝ и я придърпа към себе си. Едва тогава почувства колебанието ѝ, защото погледът ѝ трепна от объркване и изненада.

Беше неподготвена да отвърне на силата му. Знаеше какво да очаква, но не можеше да предположи, че ще е така вълнуващо. Всичките ѝ съмнения изчезнаха. Със сигурност, нямаше друго човешко

същество, чиито чувства да протичат така свободно през плътта ѝ само от едно докосване.

Това, което усети, също я изненада. Очакваше дива плътска страст и може би гняв. Но сега той не беше ядосан. И ако изпитваше страст, тя нямаше нищо общо с грозното чувство на Дънмар.

Тя пристъпи напред несигурно. Сега ги делиха само няколко сантиметра и можеше да почувства как той диша в лицето ѝ. От бързия му поглед прецени, че сега е изложил себе си на показ. Това я зарадва.

Яйън се усмихна. Значи на нея ѝ е любопитно какво точно ще ѝ направи. Е, щеше да задоволи любопитството ѝ и да ѝ остави траен спомен. Трябваше да внимава, защото иначе ще запомни само болката. Не я обичаше и не смяташе да я обиква, но тя му беше съпруга. Щеше да я закриля, доколкото може.

Сесил едва не се задуши от чувствата му. Но всички логични мисли изчезнаха, когато докосна гърдите ѝ. Въпреки нощницата усети топлина, която я заля изцяло. Кръвта ѝ, студена като лед досега, се втурна като огън по вените ѝ. Момичето инстинктивно повдигна устни към неговите.

Яйън не очакваше усещането да е толкова трепетно. В крайна сметка, жената в прегръдките му не беше Едра Байърхем. Гърдите в ръката му не бяха пълни като нейните. Тя не трябваше да се повдига на пръсти, за да го целуне. Струваше му се, че тези неща ще се окажат пречка, но се излъга. Сетивата му бяха изцяло погълнати от момичето, което му стана жена. Усещаше твърдите ѝ зърна в ръцете си, устните му я караха да стене тихо. Набъбнал от желание, той осъзна, че трябва да е много внимателен, за да не я нарани. Отблъсна я леко от себе си и развърза панделката на нощницата ѝ на врата. Дрехата се разтвори на двете страни и оголи гърдите ѝ. За такова слабо тяло бяха доста налети. Подложи ръце под тях и се наведе да ги целуне. Когато се изправи, за да я погледне, видя тежките клепки и разтворените устни. Тя се задъхваше.

Болезненото желание да проникне в нея го накара да изхлузи нощницата ѝ. Когато тя остана гола пред него, дъхът му спря. Беше съвършена. Беше като скулптура, с изваяни издатини и вдлъбнатини, с високи, пълни гърди, с тънка талия и хълбоци, които постепенно изтъняваха в бедра. Тя сведе глава пред горещия му поглед и бузите ѝ се обагриха.

Повдигна я с лекота и я пренесе до леглото, където я остави само за да свали дрехите си. Когато легна до нея, тя затаи дъх, но се отпусна, защото той само погали бузата ѝ. Щом Сесил престана да се притеснява толкова, пръстите му се плъзнаха надолу към ключицата и отново се спряха на гърдата ѝ.

С нежни движения езикът замени ръката и пръстите му се спуснаха между краката ѝ, за да намерят меките къдри. Макар че това я стресна в началото, той продължи, докато не я усети, че се притиска в дланта му.

Сега му бе още по-трудно да владее и себе си, и нея. Претърколи се отгоре. Опираше се на ръце, за да не я смаже под тежестта си. Усети я, че се стяга преди решителния момент.

Навлезе в нея бавно и мъчително. Това бе агония както за него, така и за нея. Беше твърде голям. Осъзна го, спря и леко се отдръпна. Когато я погледна, видя непреклонните ѝ очи.

— Бих могъл да спра — но не беше особено сигурен дали може. Не и сега.

— И то ще е само за да опиташ пак — каза Сесил логично.

Яйън не знаеше какво да мисли за този отговор. Надяваше се, че е разпалил у нея такова желание, че да преодолее смущението. Очевидно се лъжеше. Тя бе далеч от лудостта на необузданата страст. Но тялото му не можеше физически да издържи на усилието да възвърне желанието ѝ. А и то нямаше да помогне особено. Болката само щеше да я върне към мига, когато започна отново.

— Съжалявам — чу Сесил гласа му и го усети внезапно да нахлува в нея. Тя сподави вика си и издаде само задъхан болезнен стон. Господи, този човек беше исполин. Това сигурно не бе естественият ред на нещата. Майка ѝ каза, че ще е само леко неразположение, а не усещане, че я раздират на две! Тя прехапа устните си до кръв, но най-силната болка скоро отшумя.

Тогава я обхвана желанието, което бушуваше у Яйън. Не беше нужно да го поглежда, за да разбере, че той се е издигнал над собствената си телесност и изпитва удоволствие, което почти граничи с болката. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре към гърдите му и тя усети ударите на сърцето му. Какво беше това, което изпитваше? Нямаше нищо общо с познатите ѝ чувства. Беше опустошително и много красиво.

Пряко волята си, тя се надигна нагоре и се опита да погълне колкото може повече от това чувство. Усети го като вихър около себе си, дразнеше я, намекваше за изтънчени удоволствия. Тя повдигна колене и придърпа раменете му към себе си, за да успее да се наслади на лудостта, обзела съпруга ѝ. Почувства само болката от раната — това беше малкото неразположение, за което майка ѝ спомена.

Но движенията ѝ сломиха и последните съпротивителни сили на Яйън и той изля смето си в утробата ѝ.

За момент Сесил се вторачи в лицето му, после сви юмруци и ги запъна в гърдите му.

— Искам да почувствам това — каза тя объркано. — Искам да изпитам същото, което и ти изпита сега!

С разсъдък, размътен от физическото облекчение, Яйън смаяно погледна момичето, чието детство току-що бе отнел. Макар още да имаше слаби съмнения, разбра, че животът му се е променил завинаги.

ГЛАВА 10

В утрото след първата си нощ като съпруга Сесил усети лека болка и самота. Тези две чувства се преплитаха в ума ѝ, докато тихо лежеше. Постепенно осъзна на какво се дължи болката и се зарадва, че Яйън не е тук, защото се изчерви. За неговото отсъствие се замисли малко повече.

Досещаше се, че не е много доволен от реакцията ѝ снощи. Една съпруга може би не трябва да има претенции. Вярно, че след първото стъписване той се изсмя на думите ѝ, но нищо не обеща. А и смехът му я озадачи дотолкова, че не се опита повече да говори. Едва по-късно, когато вече лежах в мрака и всеки бе погълнат от мислите си, тя почувства промяната. Над нея надвисна мрак, толкова черен, че чак ѝ тежеше. Имаше неловкото усещане, че той мисли за друга жена и сравнението помежду им не е в нейна полза.

Това я разтревожи по две причини: нямаше способност да чете мисли и не искаше да започва сега, та дори и в най-малка степен. Ако тя имаше право, то Яйън постъпваше много нечестно. Предложението бе за нея и за никоя друга. Не искаше до себе си човек, недоволен от избора си.

Но сега той не беше до нея. Тя се изправи в леглото. В този момент майка ѝ отвори вратата и донесе подноса със закуската, която Изабел обикновено приготвяше.

Джорсъл ѝ се усмихна, но умисленото лице на дъщеря ѝ я натъжи.

— Къде е Яйън? — попита Сесил тихо.

Джорсъл я зяпна.

— Не ти ли е казал? — не можеше да повярва, че младежът е излязъл такъв страхливец. Сигурно се е досетил как ще реагира една жена, когато ѝ се каже, че остава сама след първата брачна нощ.

— Не, не ми е казал — Сесил мълчаливо гледеше как майка ѝ поставя подноса на коленете ѝ. — Не съм гладна.

— Е, трябва да хапнеш — каза Джорсъл твърдо. — А аз ще ти кажа къде е съпругът ти.

Съпруг. Думата накара Сесил да се замисли. Звучеше ѝ странно, отнесена към нея. Тя чинно пое овесения кейк с подправки, докато майка ѝ се настани до нея.

— Вчера Яйън говори надълго и нашироко с баща ти. И двамата решиха, че докато Яйън възвърне останалите си имена, ще си в безопасност и ще си по-щастлива тук. Още не се знае дали няма да срещне съпротива — дъщеря ѝ вдигна упорито брадичка и Джорсъл въздъхна. — Иска просто да си на сигурно място.

— Иска просто да си спести едно неудобство — точно както в брачната нощ се интересуваше единствено от своето удоволствие. Е, скоро щеше да разбере, че невинаги може да налага волята си.

Джорсъл почувства раздразнение, но само за момент. После забеляза болката в очите на дъщеря си. Толкова ѝ се искаше Сесил да има щастливо семейство. Много се надяваше, че от този брак ще излезе нещо добро, макар че тя лично не би направила точно същия избор. Може би сгреша, като остави Сесил да решава сама.

— Да — тихо каза тя накрая, — мъжете обичат да си спестяват неудобствата. Обичат да имат добра и покорна съпруга.

Сесил се усмихна.

— Тогава защо татко е толкова щастлив с теб?

Джорсъл тъжно си усмихна.

— Баща ти много се различава от останалите мъже.

— Яйън също е различен — но тя още не знаеше как да се справи с него.

Джорсъл кимна сериозно.

— Да, така е. Но той ти е съпруг. Трябва да му се подчиняваш — проницателният поглед на Сесил я накара да въздъхне. — Е, знам, че от моите уста такъв съвет не звучи много убедително, но и аз се подчинявам на баща ти, когато е прав.

Сесил се изсмя гърлено, преди да отговори.

— А когато греша?

— Тогава се опитвам да го убедя, че сам си е променил решението.

Сесил се усмихна, но очите ѝ не се промениха.

— Ние трябва да предпазваме мъжете си... както ти криеш от татко болката в гърдите си.

Усмивката на Джорсъл, помръкна.

— Това само ще го наскърби, Сесил, и няма да промени нещата към по-добро. Моето щастие зависи от неговото. Не му го казвам от егоизъм.

Сесил нервно сграбчи бродираната страна на чаршафа.

— Страхувам се, мамо. Не искам да се разболяваш или да...

Джорсъл сложи пръст на устните ѝ.

— Ще остана при семейството си колкото може по-дълго, миличко. И винаги ще те обичам — тя потупа бузата ѝ и рече припряно: — Но сега вече си омъжена и имаш свой собствен живот.

При тази смяна на темата Сесил се намръщи.

— Е, да, ако съпругът ми не реши да го живее вместо мен!

— Не се притеснявам от подобно нещо.

— Няма да го позволя — каза Сесил твърдо. — И още днес смятам да докажа, че е така. Докато съпругът ми се върне и реши къде ще живеем, моят дом ще бъде Дейлиъс. Ще може ли Емълрик да ме съпроводи до там преди обяд?

Майка ѝ я гледаше смаяно.

— Баща ти няма да разреши.

— Ами — отвърна Сесил и очите ѝ блеснаха, — ще разреши. Ще направя така, че дори ще ме моли за това.

Не излезе точно така, но Джорсъл бе много изненадана от решителността на дъщеря си. Спорът се разрази, когато Сесил се спусна по стълбите с костюм за езда и премина покрай баща си и братята си. Те вече бяха яздили и закусили. Обикаляха границите на Саяран всеки ден. Сесил погледна най-малкия си брат и той я разбра. Емълрик винаги успяваше да отгатне какво е намислила.

— Днес се прибирам вкъщи, Емълрик, ще ме изпратиш ли?

— Не, няма — отвърна Селек, преди брат ѝ да си отвори устата, — защото и ти няма да отидеш — той погледна дъщеря си яростно. Беше се досетил, че плановете на съпруга ѝ за нея няма да ѝ се понаравят.

— Напротив, ще отида — Сесил се обърна спокойно и слезе на най-долното стъпало. Леката вълнена пола се люшна около краката ѝ. — И ако не позволиш на Емълрик да ме придружи, ще отида сама.

— Набий я — каза спокойно Беринхард и повдигна халбата с бира към устните си. Хич не му се искаше Ниера да взема за пример предизвикателното поведение на сестра му. Ако Гилъкрист искаше Сесил да отиде в Дейлиъс, щеше да я вземе със себе си, когато замина преди няколко часа.

Сесил го погледна и сбърчи нос, но не го удостои с отговор. Не изпускаше от очи баща си и остана доволна, щом той отправи поглед към Джорсъл, която слезе и застана до нея.

— Гилъкрист искаше тя да остане тук — обърна се той към жена си.

— Но тя иска да си отиде вкъщи.

— Това е нейният дом — изръмжа Селек. Той изобщо не обърна внимание на крехкото момиче, което стоеше до рамото му. Беринхард имаше право. Но тя трябваше да си изяде пердаха още преди време. Сега бе твърде късно. — Той я остави тук.

— Ако я познаваше по-добре, нямаше да го направи — Джорсъл се приближи. Повдигна ръка към посивелите кичури на слепоочията му. Следващите й думи бяха казани тихо и се отнасяха само за него: — И аз не бих позволила на някой да ме държи далеч от дома на съпруга ми.

Селек отново погледна дъщеря си. Беше много раздразнен.

— Защо никога не правиш каквото ти се казва?

Сесил не се и опита да отговори. Щеше да сгречи, каквото и да каже.

— Татко, Яйън изобщо не трябваше да ме оставя в твоя дом. Сигурно е сметнал, че ще се уплаша да се нанесе в неговия. Искам да бъда господарката в неговото имение и колкото по-скоро започна, толкова по-добре.

Очите й излъчваха същата сила, която притежаваше и Джорсъл. Как можеха две толкова дребни жени да проявяват такъв характер?

— И какво ще правиш, когато той се разгневи на твоето неподчинение?

— Ще имам достатъчно време да мисля за това, нали? — отвърна Сесил смело. — Ще минат поне няколко месеца, преди да се завърне в Дейлиъс.

— Да, след като тръгне. Но заминава утре сутринта. Ако днес се появиш там, ще се ядоса много.

— Нека се ядоса — тя повдигна брадичка. — Той ми е съпруг и няма защо да се страхувам от него — но тя видя загрижените очи на баща си и знаеше, че той си мисли за родителите на Яйън. — Татко, той няма да ми стори зло, независимо от гнева си.

Всъщност беше много доволна, че Яйън още не е заминал. Нямаше никакво намерение да остане покорно в Дейлиъс, а да тръгне с него. Сега имаше възможност да тръгне точно навреме, за да може да го последва в пътуването му. Мисълта за пътешествието я вълнуваше много и подхранваше решителността ѝ да се отскубне от покровителството на баща си. Много обичаше дома и семейството си, но беше готова да започне живот, в който да има повече свобода.

— Ами вещите ти? — Селек почувства, че омеква.

— Няма да останат тук — Яйън Гилъкрисст я обиди с пренебрежението си и щеше скъпо да си плати за това. — С Изабел започнахме да ги опаковаме още преди няколко дни. Сега ще взема някои неща, а Изабел ще пренесе останалото след ден-два.

— Тя няма ли да дойде с теб сега? — Селек повдигна вежди изненадано. Повече от осем години Изабел не се бе отделяла от Сесил.

— В Дейлиъс разполагат с достатъчно прислуга, все ще се намери някоя жена да ме обслужва за една вечер — отвърна Сесил. Не искаше Изабел да я съпроводи, защото тя никога нямаше да я пусне да замине на север за Уейтифелд. — Е, може ли Емълрик да ме придружи?

Селек хвърли последен умолителен поглед към Джорсъл и отвърна неохотно:

— Може, но не мисли, че постъпваш умно. И ако Гилъкрисст те напердаши за това, няма да му се меся — при самата мисъл стомахът му се сви и той погледна Емълрик. — Остани с нея, докато не се убедиш, че всичко е наред.

Емълрик се засмя на неговата непоследователност и кимна.

Сесил целуна баща си по челото.

— Обичам те, татко. Всичко ще бъде наред — стана ѝ тъжно, когато усети грубата му кожа под устните си. Досега той бе правил всичко за нея. Селек я потупа нежно по бузата, но не каза нищо. Тя се чудеше дали не му е трудно да проговори.

Раздялата с майка ѝ беше дори още по-болезнена. Разходиха се из двора, докато Емълрик се подготви и оседлае конете. Сесил усети,

че сърцето ѝ се свива от страх: можеше да не види майка си отново.

— Мисли за себе си, мамо. Нека Ниера да се грижи за теб.

Джорсъл се усмихна окуражително.

— Аз ще мога да се радвам на първото ти дете, скъпа. Ще видиш, че така ще стане.

Очите им се срещнаха и Сесил внезапно спря.

— О, мамо, ще ми липсваш много — Джорсъл разпери ръце и я прегърна. За момент Сесил бе отново дете, сгушено в прегръдките на майка си.

Уви, това вече не бе истина и гласът на Емълрик я накара да се изправи неохотно.

— Върви — каза Джорсъл. Знаеше колко много ще ѝ липсва любимото ѝ дете. — Съпругът ти те чака — целият ѝ живот я чакаше и Джорсъл се чудеше как ли ще го изживее.

След броени минути заедно с Емълрик тя напусна пределите на Саяран, гордо вдигнала глава. Охраната ги съпроводи и тя хвърли последен поглед към родителите си. Гледката ѝ се стори позната. Джорсъл бе отпуснала глава на гърдите на Селек, чийто ръце обгръщаха раменете ѝ.

Сесил се обърна да се усмихне на Емълрик, но в очите ѝ блестяха сълзи.

— Рано или късно всички си отиваме — отбеляза Емълрик замислено. Щеше много да тъгува за дребното момиче.

— Всички? — Сесил се изненада.

— Ще пътувам да Дъмбартън и после за Франция с малката кралица. А мисля, че и Рила и синовете ѝ няма да се застоят още дълго в Саяран.

— Рила! Но къде ще отиде тя? — майка ѝ щеше да се съсипе, ако синовете на Одулф я напуснат.

Емълрик изпръхтя.

— Не си ли забелязала как я гледа Рос Донкад?

Сесил се сети за Одулф и въздъхна.

— Да... но тя май не отвърща много на погледите му.

— Ще е добре за Саяран — отбеляза Емълрик практично. — А и Донкад е добра плячка за всяка жена, да не говорим за вдовица с малка зестра — Селек Лодъринг имаше щедро сърце. Но макар че бяха богати, не можеха да се мерят с разкоша на Донкад.

— Повече съм загрижена за щастието ѝ.

Емълрик я погледна с раздражение.

— Тя ще действа само по собствена воля. Никой не иска Тойдорик и Валдемар да си идат. Но няма съмнение, че партията е подходяща. А той наистина е хлътнал по нея.

Сесил се замисли. Не можеше да си представи, че една жена ще остане цял живот в дома на покойния си съпруг, без значение колко я обичат и как се отнасят с нея. А Донкад беше хубав мъж, макар и не много млад. Възможно бе една двадесетгодишна жена да мисли по-различно по този въпрос от едно шестнадесетгодишно момиче. Особено ако тази жена е майка на двама сина и трябва да се грижи за сигурността им. Сесил кимна разбиращо. Може би това не бе чак толкова лошо. Сега любимата ѝ Рила щеше да ѝ бъде родственица по две линии: чрез синовете на Одулф и чрез вуйчото на Яйън.

Не размениха и дума повече, докато високите стени на Дейлиъс не се изправиха пред тях. Макар и разположен сред спокойствието на хълмовете, замъкът не бе така хубав. Не и като Саяран. Кулите се очертаваха, масивни и мощни, и нямаха нищо общо с изящните архитектурни орнаменти на дома ѝ. Но нали нямаше да живее тук за дълго. Щяха да се преместят на самата граница с Англия. Тази мисъл смътно я тревожеше. Не я плашеше близостта на англичаните, а това, че съпругът ѝ все още се смята за англичанин. Какви ли връзки имаше там? Силни ли бяха?

Емълрик усети, че е неспокойна и дръпна поводите на коня. Стражите наоколо им също спряха.

Сесил погледна брат си изненадано.

Той смутено се прокашля.

— Искам да бъдеш щастлива, Сеси. Не са едно и две момичетата, които се отказват от брака си след първата брачна нощ.

Сесил се трогна, но съдържа усмивката си. Подозираше, че Яйън Гилъкрис е готов да разкъса брат ѝ, ако се опита да ги държи разделени. Не че я обичаше особено. Просто бе прекалено горд, за да понесе нечия намеса.

— Не съм променила решението си, Емълрик. Само малко съм стресната пред прага на новия си живот.

Той погледна мрачния силует на Дейлиъс, после отново отправи очи към нея.

— Само една дума и те връщам обратно в Саяран.

Тя поклати глава и леко се усмихна.

— Не, Емълрик. Вече съм омъжена и не се страхувам да застана до съпруга си.

Само след няколко часа, когато гневът на Яйън избухна с пълна сила, отново си спомни за тези смели думи. Беше студен и въздържан, докато брат ѝ не си тръгна и това я остави с неловкото усещане, че най-лошото тепърва предстои. Но тя се усмихваше и гледаше Емълрик да не разбере колко много иска да остане насаме с Яйън. Брат ѝ си тръгна, убеден, че всичко е наред.

Накрая, когато най-сетне стоеше в двора с Яйън и около тях се мяркаха някои от войниците, вече бе съвсем унила, макар че гледаше да не го показва. Той я погледна яростно и тя разбра, че ръстът му дава предимства, които още не бе осмислила. Чувстваше се като малко дете, което е направило беля.

— Ако исках да живееш в Дейлиъс, щях да те доведа тази сутрин.

— Та ти дори не си разпоредил да ми оставят охрана, преди да тръгнеш — това не бе толкова отлагане на решителния момент, колкото опит да го засегне. От малка бе свикнала да бъде хаплива и сега доста се затрудняваше да оправдае постъпката си. А имаше доста работа в тая насока.

Яйън малко се отпусна. Тя говореше като обидено дете.

— Май сгреших, като постъпих така — той изобщо не очакваше, че ще се поинтересува от него. Бе доволен, че го е направила.

Сесил премига смаяно. Не очакваше такава бърза победа. Искаше да срещне повече трудности, за да приповдигне духа и волята си. Смяташе, че ще го докара до лудост, ако го последва на север.

— Ти не ми предостави никакъв избор дали да остана в Саяран или не. Не се омъжих, за да живея като малко дете в дома на баща си.

— А защо се омъжи? — попита той. Чувстваше, че ще е по-разумно да не показва раздражението си.

Хвана я неподготвена. Нито тя, нито той знаеха отговора на този въпрос. Не искаше да го излъже и да му каже, че го обича. Още не му вярваше и не можеше да сподели с него за връзката, която е усетила помежду им при първото докосване. Нито пък можеше да му каже, че иска да го предпази и да изцери болката в душата му.

Повдигна глава. Очевидно трябваше да го засегне отново.

— Омъжих се, за да имам съпруг. Но на теб пък защо ти трябваше да го правиш? Очевидно не искаш съпруга, иначе нямаше да ме изоставиш в Саяран.

Усети, че устните му треперят от усилие да ги държи стиснати. Може би щеше да е по-разумно да си мълчи.

Яйън погледна нагоре и дълбоко си пое дъх. После погледна Сесил. Тя трепна, овладя се и той разбра, че се страхува от него, макар и малко. Наистина, защо му стана жена?

— Може би и в това не бях прав — каза той, защото разбра какво ѝ е. Тя не беше висока и елегантна като Едра. Нито така хладна и сдържана. Но беше негова жена. Щеше да бъде майка на децата му и той не искаше да ѝ внушава страх.

Сега Сесил наистина се обърка. Баща ѝ и Беринхард никога не биха признали, че са сбъркали в нещо. Дори и Емълрик не беше склонен да го направи два пъти.

— С баща ти обсъдихме какво може да ме сполети, докато се опитам да си възвърна Уейтифелд — продължи Яйън. — Може да се стигне до битки и кръвопролития. Сметнах... че ще е най-добре да останеш при семейството си, докато всичко се уреди. И на двамата изобщо не ни хрумна да те оставим да чакаш тук сама.

Сесил скръцна със зъби. Нямаше намерение да остава тук. Нито сама, нито с някого.

Никой не бе забелязал приближаването на Тавис и Сесил подскочи, когато той заговори зад гърба ѝ:

— Сама? Няма защо да се безпокоиш, братко — произнесе последната дума провлечено, без да влага особено умиление. — Аз ще остана в Дейлиъс и ще се грижа за нейната безопасност и настроение.

Той се усмихна мило, като забеляза, че е огорчил Сесил и е подразнил Яйън. Докосна брадичката си с ръка, щастлив, че се е сетил да се обръсне. Ако знаеше, че момичето ще дойде в Дейлиъс, щеше да смени късото си кожено палто с някое елече от по-фина материя. Не смяташе да я похищава — не си струваше да рискува живота си за нея. Елспът му стигаше засега. Но нямаше нищо против, ако Сесил забележи, че и от него не би излязъл лош съпруг.

Яйън се намръщи и ядно погледна заварения си брат.

— Ти ще дойдеш с мен. Имам нужда от способни мъже — щеше да е голяма глупост, ако остави младата си жена при мъж, който някога я е пожелал. Сигурно и сега я желаше. Хвърли сърдит поглед на Сесил. Не беше чудно, че Тавис я гледаше като замаян. На слънчевите лъчи косите ѝ блестяха като златни, а очите ѝ изглеждаха чисти като сапфир. — А ти занапред ще изпълняваш всичките ми заповеди.

Смутена от тона му в присъствието на друг човек, Сесил не можа да се въздържа:

— Непременно — отвърна тя с привидно спокойствие. — Или ще съм покорна съпруга или ще избягам от несполучливия си брак, както го е сторила майка ти.

В очите на Яйън блесна такъв бяс, че за малко не я удари. Гневът му я обгърна като тъмна огнена стихия. Но след малко той видимо се успокои. Беше направо страшно, че човек е способен да овладее такъв ураган от ярост.

— Никога — каза той тихо, — никога вече не споменавай майка ми.

Когато той се отдалечи, Сесил разбра, че е направила ужасна грешка. Срамуваше се, че нарочно се е опитала да го нарани. Стана му жена, за да облекчи болката, а не да я усилва. Прехапала долната си устна, тя го гледаше как върви към помещението за стражата. Нямахше да ѝ е лесно да преодолее себе си. Не и този път. Не и с този мъж.

ГЛАВА 11

Отец Ейндриъс крачеше по тесните криволиचेци улички на Единбург, изпълнен с доволство. Ето тук трябваше да прекара живота си. Това място изпитваше отчаяна нужда от божи служители. Не искаше и да си помисли за онзи провинциален замък, чиито обитатели си играеха на религия. Потръпна при мисълта, че можеше да остане там с години и никога да не се включи в истинската битка за възвръщането на заблудените души.

Но в престолния град се чувстваше здравата ръка на Мари дьо Гиз. Наистина, реформаторите още надигаха глава, но все пак си знаеха мястото, защото това можеше да им коства живота. Дори английските еретици полака-лека започнаха да напускат Шотландия, откакто кралят им се помина в първите дни на миналата година. Макар и протестант, престолонаследникът Едуард бе все още хилаво дете, което оставяше надежди, че английският трон може да бъде зает и от католик.

Беше доволен, че може да участва в кръстоносния поход в защита на властта на папата. Без да иска, момичето на Лодъринг му направи огромна услуга, макар че не можеше да ѝ прости унижението, на което го подложи брат ѝ. Щеше да я накара да си плати за това, ако му се отдаде случай. Тя нарани не неговото достойнство, а Божието, защото какво друго бе той, ако не специален пратеник на Отца?

Той стигна до мястото, озърна се дебнешком в мрака наоколо и рязко похлопа на вратата. Къщата беше голяма и пищна, което издаваше вековно богатство и власт. Бе поканен на среща с един от най-доверените благородници на Мари дьо Гиз — или поне доверен в разумни граници. Тя винаги болезнено осъзнаваше нестабилното си положение, за да изпусне някого от наблюдение. Носеха се слухове, че той шпионира Ерън и после се уединява с нея в приемната ѝ на тихи разговори.

Един слуга въведе отец Ейндриъс в малка стая с ламперия. Той седна и зачака с престорено търпение.

Само миг по-късно Дънмар вече стоеше на вратата и гледаше свещеника, който не го забеляза. Презираше проповедници като него — хора, предани до границите на лудостта, които никога не можеха да осъзнаят, че нежността е в основата на християнството. Но Дънмар не се нуждаеше от състрадателен човек. Нито пък смяташе да се възползва от христовата вяра, освен ако тя не съответстваше на плановете му.

Според заповедите му стаята бе слабо осветена, но дори и в полумрака се виждаше как очите на свещеника блясват, докато оглежда скъпото обзавеждане. Без съмнение, той виждаше там пари, които да послужат на божията кауза. Но Дънмар имаше друго наум. Той имаше само една кауза — пътя към властта. И сломяването на Яйън Гилъкрист. Оставаше и дребният проблем с момичето на Лодъринг, което застана срещу него, като прие предложението на английския варварин.

Той се показа на вратата и свещеникът го погледна.

— Отче Ейндриъс — това бе по-скоро предположение, отколкото поздрав.

— Лорд Дънмар — отвърна другият със също така спокоен глас.

— Бихте ли пийнали чаша вино?

Като по таен знак в стаята влезе една слугиня с поднос, върху който имаше гарафа и две чаши. Постави ги на малка маса. Дънмар отпрати момичето с рязък жест и подаде единия бокал на госта.

Отец Ейндриъс смело посрещна погледа му, когато пое виното.

— Имали сте нужда от мен.

— Вашите стремежи почти съвпадат с моите. Може би имаме нужда един от друг — Дънмар седна. Подбра мястото така, че единствената факла да не осветява лицето му. Без да дочака покана, отецът стори същото!

— Стремежи? — въпросът му прозвуча като израз на съмнение и припряност, но това не го притесни. Какво можеха да означават нуждите на някакъв си благородник в сравнение с неговото свещено призвание? — Моят единствен стремеж е да унищожа враговете на Бога.

— Което ще стане много по-бързо, ако Мари дьо Гиз се сдобие с регентските права — това щеше да предостави добри възможности и

на Дънмар. На отца не бе нужно да му се споменава, че успехът на Мари дьо Гиз е определящ за него.

Той сведе глава към Дънмар. Това беше самата истина. Страстната вяра на овдовялата кралица и добрите ѝ връзки с Франция можеха да спрат нахлуването на дисиденти в Шотландия. Светият представител на Бога — главата на Франция — щеше да предостави войска и оръжие за сломяването на религиозния бунт.

— Какво се изисква от нас, за да завземе Мари дьо Гиз властта?

— Можем да провалим хората, които, изглежда, подкрепят Ерн — Дънмар млъкна. — Вие доскоро сте били на служба при Селек Лодъринг, нали?

— Никога не съм служил на някой друг, освен на всемогъщия Бог — прогърмя отец Ейндриъс. Още не беше забравил унижението.

— Но сте били в Саяран, нали? — настоя Дънмар.

— Да — почти прошепна отецът. Дъхът му секна от злоба.

— Лодъринг подкрепят Ерн.

— Не съм запознат с политическите им пристрастия.

— Може би знаете повече, отколкото осъзнавате. Аз мога да ви помогна да откриете скритите значения на нещата, които сте видели и чули, но сте сметнали за безобидни.

Накрая очите на отец Ейндриъс светнаха с разбиране.

— Възможно е — каза той след малко.

— А били ли сте някога в Дейлиъс? — попита Дънмар нарочно.

— Никога. И това ли е гнездо на усойници?

— Ерн се опитва да спечели благоразположението на наследника на Гилъкрис, а дъщерята на Лодъринг се омъжи за него.

— Наследникът. Той не беше ли отраснал в Англия? — в мрака на стаята отец Ейндриъс огледа внимателно лицето на Дънмар. Този човек явно премълчаваше доста неща.

— Да — каза Дънмар, — в продължение на двадесет години той се е смятал за англичанин.

— Как може този човек да е верен на Шотландия? — попита отецът.

— Наистина, как ли? — съгласи се Дънмар с хладна, безрадостна усмивка.

ГЛАВА 12

На следващото утро след хладното посрещане в Дейлиъс някой грубо разтърси Сесил и я събуди. Не искаше никой да я изтръгва от сънищата ѝ. Отново сънува Яйън, но този път имаше усещането, че трябва да се направи нещо неотложно. Не бе го долавяла в предишните сънища. Не си спомняше подробностите, а само чувствата, които още я владееха, когато се събуди. Отвори очи и видя суровото лице на съпруга си.

— Обличай се — каза Яйън безцеремонно. — Ще пътуваш с мен за Уейтифелд.

Нямаше нужда да я подканя повече. Благославяше бодростта на разсъдъка си след съня. Умът ѝ бързо заработи и тя грабна нощницата от закачалката. Дори и да се забави, той нямаше да промени решението си.

Яйън прекоси стаята и отвори кепенците на прозорците, за да погледне долу в двора. Светлината на ранното утринно слънце блесна в стаята и освети ръцете на Сесил през тънкия плат. Тя го гледаше и чакаше да се обърне, но той не го направи. Потръпна. В крайна сметка, това беше съпругът ѝ. Имаше право да идва в стаята ѝ, когато пожелае. Но не остана с нея през нощта. Това малко я натъжи.

Без да сваля поглед от гърба му, тя се съблече и набързо се уми със студената вода от легена в умивалника. Яйън не помръдна дори докато обличаше полата за езда и блузата, сложени на малката ракла. Можеше да измисли куп причини, но накрая любопитството надделя и когато се облече напълно, вече нямаше търпение да чуе обяснението му.

— Защо?

Най-сетне той се обърна да я погледне. Очите му се спряха на простичката плитка и удобната рокля. Докато я гледаше, в гърдите му се надигнаха противоречиви чувства. Защо, наистина изкара една отвратителна безсънна нощ и през цялото време се чудеше какво да прави с жената, която никога не бе искал. Тялото му я помнеше и

отново я желаше, но това не помогна. Желанията на тялото му не можеха да му бъдат оправдание. Бе желал и имал много жени. Никога нямаше да робува на плътските си страсти. Но истината беше — това не можеше да ѝ го каже — че не бе сигурен в способността си да я накара да се подчинява, ако той е далеч. Намеренията ѝ му бяха много по-ясни, отколкото тя си представяше.

Сесил вече си мислеше, че няма да отговори, когато устните му се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Защото, ако не те взема с мен, ще ме последваш, нали?

Сесил зяпна. Чудеше се какво да отговори. Не можеше да го излъже. Нито пък искаше да му признае истината.

— Няма да повярвам, дори и да отречеш — тонът му бе почти добронамерен, макар да знаеше, че трябва да я набие, задето не се е подчинила.

След като се подвоуми, Сесил отговори дипломатично:

— Мястото на жената е до съпруга ѝ.

— Мястото на жената е там, където я постави съпругът ѝ — поправи я Яйън, без надежда да я убеди.

— Ще ме вземеш ли, в крайна сметка?

Той погледна светлото ѝ лице. Очите ѝ блестяха от нетърпение, в тях имаше копнеж за приключения и вълнение, което не бе виждал у никоя жена. Не можеше да се заблуждава, че тя много иска да бъде с него. Нито пък той искаше подобно нещо. Тя беше едно удобство, една необходимост в странния му живот, от който трябваше да изтръгне радостта си с най-изтънчените увещания, на които е способен.

— Да, ще те взема. Но не мисли, че ще ти е особено приятно.

Сесил почувства предизвикателството и вдигна глава.

— Нямам намерение да се оплаквам.

Яйън сдържа усмивката си. Тя наистина нямаше да го направи. Беше най-малката и крехка жена, която бе виждал, но притежаваше решителността и волята на мъж. Чувстваше, че дори ако пътешествието я съсипе, нямаше да каже и дума.

Подаде ѝ ръка и тя го погледна озадачено. После положи своята в неговата, сякаш така бяха започвали всичките им дни и двамата тръгнаха към стълбите.

Долу, в залата, ги чакаше Донкад. Седеше до полираната дървена маса, на която вече ги чакаше закуската — пресен овесен хляб, сирене,

студено месо и бира.

Като го прецени набързо, Яйън запита:

— Ти май не си се готвил за път? — Сесил седна на отреденото ѝ място с израз на безмълвно съгласие. Всъщност той изглеждаше доста елегантен с елечето в меки тонове и дългите чорапи. Облеклото му бе в пълна противоположност с кожената дреха и бричовете на Яйън.

— Ще ви настигна по-късно — каза Донкад спокойно. — Трябва да изпълня едно задължение тази сутрин.

— И то със сигурност е неотложно — каза раздразнено Яйън и го погледна пронизително.

— Аз го смятам за неотложно — Донкад изобщо не изглеждаше притеснен и на Сесил ѝ се прииска да се включи в разговора, но не ги познаваше добре. Тя въздъхна и без да каже дума, се пресегна към халбата с бира. Може би един ден и това щеше да стане.

Разбра, че Тавис няма да закусва с тях, но пак не каза нищо. Имаше съмнение, че съпругът ѝ не би одобрил подобен интерес от нейна страна. Той нямаше защо да се тревожи, защото тя бе имала възможност да се омъжи за Тавис, ако желае, но му бе казала, че с него могат да бъдат само приятели и нищо друго. Сега обаче ѝ се струваше, че ще е много по-добре да постигне подобни отношения със съпруга си.

Едва когато вече се качваха на конете, Сесил разбра причината за отсъствието на Тавис. Донкад с изненада отбеляза факта и Яйън му отговори:

— Изпратих го в Единбург — едва сега той погледна Сесил. Откакто бяха излезли от спалнята, не ѝ бе обърнал никакво внимание. — Ще провери дали сред прислугата няма такива, които не желаят да ми предоставят услугите си и ще се постарае да ги смени с хора, не дотам чувствителни.

— Какво общо има тук чувствителността? — попита Донкад грубо, макар да знаеше за какво става дума.

— Ами — натърти Яйън, — произходът ми не предизвиква особено уважение.

Сесил долови болката в гласа му, но Донкад явно не забеляза нищо.

— Малко са тези, които мислят за нещо друго, освен за заплатата и покрива над главата си. Предполагам, има такива, които се

впечатляват и от потеклото на господаря си, но това не им пречи да бъдат предани.

Яйън кимна и се метна на седлото. Може би това е начинът да се справи с него, мислеше си Сесил — не трябваше да се притеснява толкова какво ще кажат другите. Той ѝ хвърли едни поглед, за да се увери, че е на коня. После погледна за малко вуйчо си.

— Кога да те очаквам?

Донкад му се усмихна сияйно.

— Малко преди да прекосиш Дъмблейн.

Сесил непрестанно мислеше кога и защо Яйън е изпратил Тавис в Единбург. Той изобщо не одобри предложението на брат си да остане в Дейлиъс заедно с нея. Да не би да му е хрумнало, че могат да се сближат по пътя за Уейтифелд, та дори и в негово присъствие? Тя веднага отхвърли възможността Яйън да ревнува. Той просто не беше способен на това, пък и тя не го искаше. Загледа се в гърба му. Естествено, че не искаше.

Рила гледаше объркано помощник-готвача.

— Храната, която остана от сватбата, ще бъде раздадена на бедните!

— Главният готвач каза да не даваме сладките — гласът на младия човек леко трепереше, но той държеше на своето. Това не беше истинската господарка на имението, макар че и лейди Джорсъл щеше да каже същото.

Рила се ядоса. Беше сигурна, че той не би спорил нито с Ниера, нито с Джорсъл. Но тя беше само вдовица на един от по-младите синове и той не я уважаваше достатъчно. Все още!

Тя се изправи гордо, вдигна поли и излезе от кухнята. Нещастният младеж гледаше подире ѝ и съжаляваше, че е първият, на който е попаднала при проверката как се разпределя остатъкът от храната.

— А, госпожо Рила, ще опитате ли бульона, който приготвих за лейди Джорсъл? Сигурен съм, че ще я подкрепи. Но искам и да е вкусен.

Рила се усмихна, опита и кимна одобрително.

— Майка със сигурност ще го хареса. Вие много се грижите за нея — малко комплименти нямаше да навредят.

— Всички сме много загрижени.

— Чудесно. Значи няма да я безпокоите с някакви дреболии като сладките от сватбата. Когато бедните дойдат на вратата да просят, ще ги дадете заедно с другите продукти.

— Но, милейди, бедните се нуждаят от месо, за да се подкрепят.

Макар че протестът ѝ се стори основателен, в очите му сякаш трепна алчност. Ако продадеше сладкишите на селяните, щеше добре да спечели.

— Напълно съм съгласна — усмивката не слезе от лицето ѝ. — След месото, сладките ще са чудесен подарък. И понеже никой от нас не иска да тревожи лейди Джорсъл, ако възникнат някакви проблеми, ще се отнасям към сър Селек.

Готвачът скръцна със зъби и кимна:

— Няма нужда. Вие сте напълно права.

Рила си тръгна доволна. Хрумна ѝ, че някой ден може да е господарка на собствен дом. Рядко ѝ се налагаше да говори с повисшата прислуга и понякога се притесняваше от надутите обноски. Но сега, когато Джорсъл отслабваше с всеки изминат ден, пое някои от задълженията на Ниера, тъй като тя се грижеше за Джорсъл. Знаеше, че Ниера може да поеме всичко, но нямаше нужда. А Рила откри, че работата много ѝ харесва.

Чувстваше доволство, когато влезе в голямата зала и едва не се блъсна в Рос Донкад.

Той се бе срещнал с Ниера, бе попитал за Рила и тя с нескрита изненада го упъти към кухнята. Тръгна по коридора и едва успя да спре, когато Рила се изпречи пред него. Хвана я за раменете, за да я задържи. При допира до крехкото ѝ тяло го заля вълна от чувства. Тази жена се нуждаеше от защита и обожание.

Когато очите им се срещнаха, лицето ѝ пламна.

— Милорд Донкад. Съжалявам. Просто не ви забелязах.

— Няма нищо, стига вие да сте добре.

— Добре съм, разбира се. Сър Селек ли търсите? Мисля, че е при капитана на стражата.

Донкад неохотно отпусна ръце.

— Говорих с него. Той ми позволи да ви видя — внезапно се разколеба. По дяволите, не искаше да й досажда. Ами ако вниманието му не й се нравеше?

Смаяна, Рила потри ръце в полата си. Беше облечена като за къщна работа, не като за гости. И не за този гост! Разликата помежду им само я притесни, макар че не можеше да не се възхити на мекото френско елече, което очертаваше силните мускулести рамене. Познаваше много мъже, които трябваше да слагат подплънки, за да изглеждат така.

Разбра, че той чака отговор и облиза пресъхналите си устни.

— Бих се радвала да ви видя по всяко време, милорд. Макар че няма да се разсърдя, ако ме предупредите предварително — добави тя малко рязко.

Донкад се усмихна облекчено, защото при вестта, че е дошъл само заради нейната компания, очите й блеснаха от радост. Дори и мекият упрек не можа да го смути.

— Разбира се, госпожо, ще ви предизвестявам отдалеч, но само ако ме наричате Рос. А необходимо ли е всеки път да ви казвам, че искам да видя и синовете ви?

Рила се усмихна бавно и мило, и сърцето му трепна.

— Очаквам да сторите и това, мило... Рос.

Произнесе името му така естествено, сякаш й се случваше всеки ден. Ако бе някой припрян младеж, щеше да изпитва мъка и угризения заради паметта на Одулф. Но той беше доста по-възрастен и излъчваше сигурност, която доминираше над всичко. Привлекателността му сега добиваше второстепенно значение. Одулф имаше щедър и любвеобилен характер. Той щеше на всяка цена да иска тя и синовете му да са щастливи и добре осигурени. Допускаше, че Рос Донкад може да й помогне за това.

Едва сега си спомни как е облечена.

— Може ли само минута? Ще се преоблека като за гости.

— Изглеждате чудесно — възпротиви се той.

Тя сбърчи нос.

— Пет минути — отвърна и се отдалечи тъкмо когато свекър й влезе. Без да спира, тя му се усмихна.

Като видя грейналото лице на Донкад, Селек въздъхна.

— Ще ни е много мъчно за нея и синовете на Одулф.

— Няма да я отведа далеч. А синовете на Одулф завинаги ще си останат от рода Лодъринг. Обещавам ти.

— Така е по-добре — каза Селек грубо. Не се съмняваше, че това ще се случи съвсем скоро. Щастливата усмивка на Рила и нетърпението на Донкад бяха достатъчно доказателство.

След цял ден езда Сесил вече проумяваше две неща — беше едновременно щастлива и обидена. Яйън едва й проговори, но това нямаше голямо значение. Останалите от групата с удоволствие споделяха компанията й. Един стар войник бе особено отзивчив и й разправи всичко за владенията, които прекосиха, включително и поверията за техните господари. Съмняваше се, че всичко е достоверно, но поне се забавляваше. И макар че от време на време поглеждаше с копнеж широкия гръб на Яйън, не направи нищо, за да привлече вниманието му.

Бяха семейство само от вчера, но той нямаше намерение да й прави компромиси. За щастие, Сесил бе млада и здрава и въпреки дългата езда не се оплака нито веднъж. Нито пък се изненада, когато спряха да нощуват в една малка падина, оградена от ниски възвишения. Изпадна във възторг, щом огньовете пламнаха в бивака и двамата ловци, които капитан Фрейн бе изпратил още след обяд, се върнаха с плячката.

Не след дълго усети апетитния аромат на печен дивеч. Лекият обяд от студено месо и хладна бира само я подкрепи, за да продължи пътя. Мракът измести здрача и повя хлад. Сесил потръпна и тъкмо се чудеше как да помоли Яйън да й извадят наметалото, когато той застана пред нея и й го подаде.

Загърна се, а той постла на земята едно одеяло и й кимна. Тя се отпусна на колене и внезапно разбра, че е на предела на изтощението. Денят й донесе толкова много вълнение, че не го забеляза. Беше направо щастлива, че сега са сред хора, защото нямаше достатъчно сили да си легне с Яйън тази нощ. Той сякаш не изпитваше необходимост от нея. Изглежда, че дори и в брачната нощ не искаше друго, освен тя да е там.

Един от войниците им донесе халби с бира. Яйън подаде едната на Сесил и седна до нея.

Тя си мислеше, че ще спят в палатки, но сега се радваше, че няма да е така. Щеше да има само завивка. Ако каже нещо, Яйън ще помисли, че се оплаква. Харесваше ѝ, че ще останат под звездите, но огледа за облаци, въпреки че едва ли би могла да прецени дали ще вали. Не искаше да се събуди мокра до кости.

— Няма да вали.

Сесил се стресна и се обърна към него.

— Да — съгласи се тя, — небето е ясно.

— До сутринта ще се заоблачи, но няма да вали.

— Как позна? — тя го каза с такъв възторг, че внезапно се усети съвсем малка и невежа.

— По вятъра и мириса му — Яйън се взираше в косата ѝ, блеснала на лунната светлина. При всяко движение тя трептеше, сякаш между кичурите имаше вплетени скъпоценности. Сдържа желанието си да я докосне. Знаеше какви последици може да има това.

— Не чувствам никаква влага — възпротиви се тя.

Яйън се учуди, че още не се е отегчила.

— Точно затова няма да вали. Но след залез вятърът обикновено стихва. В противен случай докарва облаци.

— Ти сигурно си прекарал доста време на открито.

— Да, в известен смисъл — каза той предпазливо. Не искаше да обсъжда с нея ранните си юношески години, когато сър Джофри му предаде своя воински опит. Него не го отгледаха като другите момчета. Подходиха по различен начин дори към братята му. Обясняваше си го с това, че е първороден син и наследник. Но сега не мислеше така.

— Бил ли си някога в английския кралски двор? — Сесил осъзна, че въпросът е дързък. Той криеше нещо в себе си и смяташе, че питането е тенденциозно, но сега не излъчваше никаква враждебност. Тя се чудеше какво още ѝ предстои да научи.

— Да, бил съм — каза накрая, без да спомене нищо повече.

— Хубаво ли е? А посещавал ли си двореца в Шотландия?

Разбра, че не се опитва да отгатне тайните му. Просто беше много млада и любопитна. Та тя се бе отдалечавала само на няколко мили от дома.

Той се отпусна и се усмихна.

— Да. Бях там преди няколко години още докато Хенри VIII беше жив. Дворецът наистина беше много бляскав тогава, а аз бях само

един хлапак, който ахна от пицността и натруфените ритуали.

— А сега няма ли да се развълнуваш? — попита тя тихо.

— Сега разбирам, че много малко неща ме вълнуват — знаеше, че е почти циничен, но няма можеше да се преструва, след като от този разкош Хенри спечели много малко — няколко неверни съпруги и един хилав син.

— Ерън май не те е впечатлил особено.

Това беше забележка на наблюдателен човек и Яйън я погледна смаяно. Не можеше да се подмазва на никого, но си мислеше, че се е държал дипломатично с шотландския регент. Дали тя не е дочула нещо?

— Никой нищо не ми е казал — каза Сесил убедително.

Той едва не се задави с бирата.

— Ти знаеш какво мисля! — това прозвуча като обвинение.

— Не, просто почувствах подозрението ти и реших, че не ти е приятно другите да те обсъждат непрекъснато. Това не е неоснователно. Сигурна съм, че сега си предмет на много клюки както тук, така и в Англия.

— Много си смела — отвърна той сухо, решен да не се ядосва на дързостта ѝ.

— Татко казва, че по-скоро съм глупава. Изглежда, не мога да преценя кога не трябва да кажа нещо — сети се за отец Ейндриъс и въздъхна. Не съжالياваше за поведението си, но имаше и много случаи, когато причиняваше болка на любими хора около себе си.

— За една жена това никак не е добре — каза го строго, макар че бе настроен закачливо. Не можеше да ѝ признае, че няма нищо против смелостта ѝ.

Тя го погледна изненадано. Щеше да се чувства добре, ако може да се шегува със съпруга си.

— Хубаво — отвърна тя, — добави го към списъка на останалите неща, които не одобряваш у мен.

Той долови насмешката в гласа ѝ.

— Как разбра, че не говоря сериозно? — полюбопитства той. — Наистина ли не можеш да четеш мисли? — не познаваше никой с такива способности, но бе чувал за подобни хора.

— Наистина не мога. Но — тя внезапно се смути — понякога мога да почувствам същото, което изпитват и другите. Не всеки път и

не с всеки — погледна го прямо. — Обикновено се получава само с хора, които са ми много близки. И много рядко с непознати, ако ме докоснат — така, както той я докосна онази вечер в Саяран. Тя си спомни урагана от чувства, който я връхлетя и я убеди, че помежду им има ненарушима връзка.

Яйън мислеше за друго — брачната нощ, когато тя заблъска юмруци в здравите му гърди и поиска да почувства това, което е у него. Имаше неприятното чувство, че я лишава от нещо, което по право ѝ принадлежи.

Сесил долови притеснението му — сега искаше да може да чете мисли.

Яйън погледна обърканото ѝ лице и се зарадва, че не е способна.

И двамата млъкнаха, защото един от мъжете се приближи и им поднесе печената птица, чието ухание се стори на Сесил божествено.

Яйън искаше да е сигурен, че се е нахранила добре и нищо не ѝ липсва. Когато поднесоха каничката с димящ сайдер за нея и силно уиски за него, тя я обхвана с две ръце и потръпна. Той почувства угризения при мисълта, че е предвидил само едно тънко одеяло за през нощта.

След вечеря опъна своята постеля до нейната. Убеждаваше се, че го прави само за да я предпази от настинка. А когато се завърна от обиколката на лагера, сигурен, че ги охраняват добре, легна и я придърпа до себе си. Тя сгуши лице до широките му гърди — вероятно заради нощния хлад.

След два дни преминаха покрай Дъмблейн. Вечерта ги приютиха здравите стени на замъка Уейтифелд — третото имение на Яйън.

ГЛАВА 13

Беше мъглив следобед, когато Тавис пристигна в Единбург. Мина през портите необезпокоен и уверено препусна към богатите квартали, подминавайки почти без внимание къщите със сламени покриви и кръчмите. От младини бе живял тук всяка година за известно време. Обичаше дори мръсните павета под краката си, а сега нямаше никакви права над тази къща. Не обвиняваше Яйън, но му бе трудно да изпитва нежни чувства към него. Съдбата си направи безумна шега с тях: той — копелето — отрасна тук и повярва, че всичко е негово, докато истинският наследник е смятал, че ще наследи чужди богатства.

Ръмеше тихо и когато Тавис стигна конюшните зад къщата, скочи на земята и вдигна яката си високо. Едно момче изтича веднага и пое юздите, а главният коняр му се ухили от вратата.

— Радвам се да ви видя отново, господарю Тавис. Дълго ли смятате да останете?

— Познаваш ме, Мъри. Прекалено съм нервен, за да стоя дълго на едно място. Ще видим. Има ли нещо за хапване вътре? — не го очакваха и по пътя си мислеше дали да не се отбие в някоя кръчма. Но масивните дървени портали, мазни от градската мръсотия, не му допаднаха особено.

— Господарката Елспът с радост ще ви приготви нещо — а тях можеше да ги умори от глад! Надута кучка!

Тавис се усмихна и тръгна към къщата. Мисълта за Елспът го ободри. Тя винаги го посрещаше с готовност независимо дали е гладен или има други потребности.

Вратата леко се отвори и той застана на входа, за да долови всеки мирис от къщата. Мирисът на необитаван дом се примесваше с аромата на пчелен восък, с който през всичките тези години лъскаха до блясък дървените мебели. Вътре никога не палеха евтини вощеници или вонящи тръстикови стебла, напоени с лой. Там горяха само свещи от най-фин восък, примесен с изсъхнали треви за аромат.

Една млада жена се спусна по стълбите и като го видя, спря на последното стъпало и извика от вълнение. Тавис се засмя, разпери ръце и я пое в смазваща прегръдка.

— Елспът, мила! — той я завъртя веднъж, кафявите ѝ очи се усмихваха топло, а тежките златисти ресници, които се сливаха с цвета на луничките по бузите и носа ѝ, трептяха.

— Много ми липсваше, Тавис. Не си идвал тук цяла вечност.

— Само от четири месеца, гълъбче. Не мога да издържам повече — почти обичаше тази жена, за разлика от много други. Желаше Сесил Лодъринг и тялото му тръпнеше от мисълта за нея, но не изпитваше същата нежност, която хранеше към Елспът Лийтън.

— За четири месеца много неща могат да се променят — отвърна Елспът и в очите ѝ се долови тъга.

— Но не и в твоите чувства към мен — каза Тавис почти яростно и я пусна на земята. Тя със сигурност нямаше предвид това. Обичта ѝ беше единственото нещо, на което можеше да разчита, макар че за нея тя сигурно значеше много повече.

— Не — успокой го тя нежно и отстъпи, за да го вижда по-добре, — това никога няма да стане — тя поглади престилката с ръце и под нея се очерта окръгленият ѝ корем.

Тавис почувства, че нещо го прерязва. Нямаше съмнение какво иска да му каже. Ако сега беше на мястото на Яйън и притежаваше цялото наследство, би закрепял от радост. Но нима появата на още едно незаконно дете, което нищо не притежава, може да бъде повод за празнуване?

Елспът видя болката в очите му и се наскърби още повече. Знаеше за какво мисли бедният Тавис Гилъкрис.

— Това няма да ми попречи да го обичам — тя се усмихна, но очите ѝ се насълзиха.

— Ние заедно ще го обичаме — каза Тавис почти рязко и се опита да се усмихне. — А може и да е момиче — изобщо не му хрумна, че ако наистина беше наследил всичко, едва ли ще е готов да се обвърже с една икономка, та макар и с малко благородна кръв. Най-вероятно щеше да ѝ отреди известна издръжка, да я отпрати надалеч и да вземе бебето, когато поотрасне.

Сълзите ѝ се търкулнаха по бузите и тя въздъхна облекчено. Сега вече не се притесняваше, че ще я напусне. Знаеше, че я обича, но той

презираше себе си и понасяше много огорчения заради произхода си.

— Защо плачеш? — въпросът беше зададен почти грубо. Той самият бе готов да захлипа. — Не трябва да плачеш, щом ще имаш дете. Не искам сълзите ти да натъжат сина ми.

Синът му. И какво ще му остави? Положение на копеле и подаянията на Яйън Гилъкрист.

Едва започна да се смрачава, когато Тавис се измъкна от леглото.

— Къде отиваш? — попита сънено Елспът. Беше го дарила с храна и любов и се радваше, че най-сетне може да заспи в прегръдките му. Може би скоро щеше да му стане жена, макар че той не спомена нищо такова.

— Трябва да се срещна с някои от старите си познати — в гаснещата светлина той погледна красивото ѝ лице. — Елъсдър Гилъкрист не ми остави нищо в наследство. Трябва да натрупам богатства заради нашето дете.

— Да не се излагаш на опасност? — тя скочи разтревожено.

— Няма да те направя вдовица, преди да ти стана съпруг — каза той тихо. Сигурно се излагаше на опасност, но какво друго му остава? Отдавна искаше да свърже съдбата си с Мари дьо Гиз. Ако се съюзи с тези, които ѝ помагат да се домогне до регентския пост, после ще пожъне богати плодове. Парите можеха да го направят достоен за уважение. Но се чудеше дали могат да извадят от калта една слугиня.

Облече най-хубавите си дрехи — към него Елъсдър не се отнасяше скъпернически — и я целуна страстно по устните.

— Заспивай, миличка. Синът ми се нуждае от почивка.

Тя се усмихна и се сгуши в завивките. Да, ще стане жена на Тавис Гилъкрист. Сега малко я интересуваше какъв е произходът му. Детето им няма да сподели тази участ!

Той я потупа нежно по хълбока, излезе от стаята и се спусна по стълбите. Икономът го поздрави и го изведе от къщата, сякаш нямаше нищо странно в това, че веднага след като хапнаха, той си легна с домакинята на къщата. Тавис се усмихна на себе си. Яйън можеше да се радва на безукорно обслужване. Лицето му стана сериозно. За първи път искаше да оспори правата му върху наследството.

Макар че вървеше пеша, придружен само от един въоръжен слуга, Тавис бързо стигна целта си. Охраната не му трябваше особено, но тази вечер трябваше да посети богати и благородни хора. Макар че не можеше да се мери с тях, трябваше да се облече и да се държи както подобава. Още много отдавна Елъсдър го научи да не отстъпва пред другите.

Когато пристигна, посрещнаха го като истински благородник и въпреки че скоро си тръгна, успя да получи една покана, обточена със златисти орнаменти. На нея имаше гравирани адрес и дата, но не се споменаваха никакъв повод за събиране. Това наистина беше опасно и Елспът с право се тревожеше, но какво друго можеше да стори, за да спечели богатство?

След две нощи Тавис отиде на уреченото място и представи поканата си. Домът, който сега посети, беше дори по-пищен от първия, а собственикът му стоеше по-високо в благородническата йерархия на Единбург. Разпозна някои от богато облечените гости. Между тях беше и лорд Дънмар, чиито очи блеснаха при запознаването. Никой от двамата не спомена, че е срещал другия преди или че го е познал.

Тавис кимна и се отдалечи, за да поздрави и други. Тих шепот изпълваше цялата зала и сякаш намекваше за предстоящо предателство. Според закона сега на власт беше Ерън. Тези хора, решени да подкрепят властта на Мари дьо Гиз, имаха най-различни основания да се съберат тук — някои идваха заради религията, други — заради пари и кариера, а трети просто обичаха риска и опасностите. За тях тя беше кралицата на Джеймс. Мери беше нейна дъщеря и не на последно място Мари беше потомка на Франция и разполагаше с безрезервната подкрепа на тази страна.

Говореше се, че Дьо Гиз със сигурност ще награди тези, които я подкрепят. Но с това май се изчерпваше всичко.

— Защо се мръщите? — прошепна спокоен глас зад гърба му. — Да не би да сте чули нещо нередно?

Тавис се обърна и като видя Дънмар, си придаде безразличен вид, макар да не можеше да си обясни защо.

— Не — отвърна той по същия начин, — нищо такова, но досега нямам големи надежди, че Мари дьо Гиз ще може да поеме управлението.

За негова изненада Дънмар избухна в смях и няколко души го погледнаха смаяно. Тавис потръпна, лордът вдигна ръка помирително.

— Не ме разбирайте погрешно. И аз мисля така. Прекалено много хора се оправдават с обстоятелствата или изчакват да видят какво ще стане, но не правят нищо за ускоряване на събитието.

Враждебността на Тавис отстъпи пред любопитството.

— Аз заслужавам същото презрение, защото не мога да измисля нищо, което да доведе до успех.

— Не ми приличате на човек, който обича да бездейства. Вие не се страхувате да поемате инициативи — очите на Дънмар блеснаха предизвикателно.

— Ако планът е добре обмислен, аз ще го подкрепя изцяло — каза Тавис безразсъдно. Щеше да подкрепи всеки план независимо колко е добър.

— Ерън е достатъчно слаб, за да слезе сам от властта, ако имаме търпение да го изчакаме — Тавис го погледна разочаровано и той отново се засмя. — Но аз не обичам да чакам — той понижи глас: — И наистина имам план.

Тавис огледа богатшите, които се тълпяха наоколо. Бяха като стадо, готово да последва своя пастир.

— Ще го споделите ли?

— Тук? Не. Ще избира участниците по свое усмотрение. Желаете ли да сте един от тях, Тавис Гилъкрисст?

Тавис го погледна с готовност.

— Да.

Дънмар дълго не свали поглед от него.

— Ще ви изпратя човек до една седмица. Той ще ви каже плана, а вие ще решите до каква степен сте верен на Мари дьо Гиз.

Тавис си тръгна само след няколко минути. Бе срещнал единствения човек, готов да предприеме нещо. Останалите се задоволяваха само с нескончаеми спорове.

Докато излизаше, Дънмар гледеше подире му и се усмихваше. Сърцето му играеше от възторг. Именно това беше човекът, който му трябваше, за да унищожи Яйън Гилъкрисст — плът от собствената му плът.

ГЛАВА 14

На разсъмване Яйън събуди Сесил, която се бе увила като пашкул в двете завивки.

— Ще те отведе на едно спокойно място, откъдето безопасно ще наблюдаваш битката.

Тя отвори широко очи и се изправи. Одеята се свлякоха от нея и хладният утринен въздух я прониза. От самотата, обзела Яйън предишната вечер, не бе останала и следа. И през двете ноци преди това той спеше до нея и я прегръщаше почти с безразличие само за да я предпази от студа. Или може би само си внушаваше, че е безразличен. Беше сигурна, че сега мисли за други неща — далечни и непостижими за него. Но утрото отново го свари уверен в себе си и напълно способен да се владее.

— Нима смяташ да се биеш днес? — попита Сесил объркано. — Толкова скоро? — стигнаха до крепостта Уейтифелд вчера след обяд. Сесил не знаеше какво да очаква, но не смяташе, че нападението ще последва толкова бързо.

Яйън стисна устни.

— Посрещнали са пратеника ми с дъжд от стрели. Така ме посрещат навсякъде. Няма смисъл да се бавя. Готови сме за битка и не искам войниците да се изнервят от чакане — той й се усмихна мрачно. — Съпругата ми също не трябва да остане наред с кръвопролитията. Веднага след като закусиш, охраната ще те отведе на края на сечището.

— А ти? — Сесил осъзна, че въпросът е безсмислен, но не можа да го потисне, както не можа да потисне внезапния страх за живота му. В крайна сметка той й беше съпруг.

Яйън я погледна изненадано.

— Какво аз?

— Ти... как да съм сигурна, че си в безопасност?

Предстоящата битка държеше Яйън в напрежение, но сега го изпълни леко задоволство.

— Не се притеснявайте, мадам. Погрижил съм се и за това. Още не искам да умра.

Когато се обърна, слънчевите лъчи блеснаха в бронята му и я заслепиха. Но очите ѝ се наляха със сълзи, които нямаха нищо общо с потоците слънчева светлина. За момент ѝ се прииска той да я прегърне на раздяла или само да докосне ръката ѝ. Чудеше се дали следващите десетилетия ще успеят да ги сблизат.

След не повече от час тя стоеше в най-отдалечения гъсталак и с възхищение наблюдаваше как Яйън и Донкад, който предишния ден ги настигна, поведоха войниците си. Бойците оградиха Уейтифелд като мощна стена. Сесил също се чувстваше обкръжена, защото Яйън ѝ остави почти цяла рота.

Но тя се възхищаваше не толкова от събитията, които се разиграваха пред очите ѝ, колкото от самия Яйън. Знаеше, че ако кастеланът продължи да се противи, той ще издава заповеди тихо и спокойно, докато завладее крепостта. Не бяха взели оръдие със себе си, а сега видя едно, готово за огън. Сесил докосна рамото на войника до себе си. Той я погледна. Изражението му съчетаваше досадата, че сега не е в битката, и гордостта, че Яйън му е поверил своята най-голяма ценност. Сесил се усмихна.

— Кога е пристигнало оръдието? Нощес?

— Не, милейди. Беше изпратено тук преди нас, както и по-голямата част от войската — той отново се загледа пред себе си.

Сесил въздъхна. Отговори ѝ учтиво, но явно нямаше настроение да си побъбрят.

— Защо не са пътували с нас? — настоя тя.

— Лорд Гилъкрист добре го е измислил — той се отдаде на желанието да похвали човека, който обикваше все повече и повече. — Не искаше войниците му да се сражават на непознат терен. А и демонстрацията на сила винаги е полезна. Чакането е изпънало нервите на хората от крепостта и е подкопало смелостта им. Ако им бяхме дали възможност да действат спонтанно, можеха да проявят повече кураж.

— Много хитро — каза Сесил с известна гордост. Действията на Яйън можеха и да предотвратят битката, ако хората зад стените съвсем

паднат духом. Сега тя погледна с други очи на войниците, които тържествено продължаваха обкръжението.

— Вижте, милейди!

Тя проследи с поглед вдигнатата му ръка, макар че трудно разбра какво ѝ сочи между шлемовете наоколо. Но когато погледна крепостните кули, видя един човек с червена одежда, който вдигна юмруци към небето в предизвикателен жест. В същия момент вратите на крепостта се отвориха и навън се втурнаха стотици мъже.

— Мръсен кучи син! — войникът се задъха, съвсем забравил присъствието на господарката си. — Той се осмелява да се бие.

Сесил внезапно почувства страх и започна отчаяно да търси Яйън с очи. Сега вече не можеха да използват оръдието. Щяха да минат в близък бой и тя се притесняваше, че той няма да остане в тила на сражението.

— Защо се съпротивлява този човек? — попита Сесил уплашено. — Нищо няма да спечели от това. Елъсдър Гилъкрист е мъртъв и сега съпругът ми е господар.

— Той е от благороднически произход. Ако победи сега или дори убие съпруга ви, може да измоли от короната властта над Уейтифелд. Управлявал е тук цял живот.

Дъхът на Сесил секна от гняв.

— И кой крал ще узакони такава вандалщина?

— Крал ли, милейди? Сега ни управлява Ерън — войникът сви устни от съжаление.

Сесил го погледна объркано и млъкна. Беше прав за Ерън.

Сякаш по висша милост битката не трая дълго. За първи път в живота си Сесил бе сред ранени и умиращи. Не вярваше, че може да издържи и миг така. Страхът и страданието им се издигнаха в агонизиращи вълни от бойното поле, заляха я и я удавиха в болка. От първия до последния предсмъртен вик тя се гърчеше като ударена, докато не позна цялата болка на умиращите. Письците им пронизваха ушите ѝ. Много преди края тя вече се задъхваше от немощ, едва се крепеше на седлото и се молеше да не я забележат околните. Молеше се да успее да се възстанови, преди съпругът ѝ да прати да я повикат и да види жалката ѝ слабост.

Той не изпрати никого. Когато и последният взвод на замъка сложи оръжие и се предаде, дойде сам да я вземе.

Завари я преbledняла, олюляваща се на седлото. Като я видя, се нахвърли яростно на войника до нея:

— По дяволите! Защо не сте я свалили от коня, тя всеки момент ще падне? — едва довърши изречението и я метна на своя боен жребец.

Войникът, който се бе заплеснал в битката, се обърна стреснато. Чудеше се какво не е наред с дамата? Не я заплашваха врагове. Но като я погледна, преbledня. Извини се, заеквайки, но беше много уплашен за себе си. Знаеше, че няма да остане на служба при лорд Гилъкрисст и се молеше да пощадят живота му.

Когато ръцете на Сесил се вкопчиха в доспехите му, Яйън прокле глупостта си. Понякога мога да чувствам същото, което и другите изпитват — припомни си той думите ѝ. Ако е преживяла и половината от страданието на ранените в битката, беше чудно как все още е в съзнание. Той отново изруга гневно. Трябваше да я отведе много подалеч от полесражението.

Войникът се сви от страх. Щеше да извади голям късмет, ако му подарят живота.

Яйън нарочно заобиколи местата, където лежаха най-много убити и ранени. Притисна Сесил към себе си и препусна към портите на замъка, които сега стояха отворени. Преди да влязат Фрейн и останалите, от охраната ги обградиха плътно. Капитанът излезе начело.

— Аз ще вляза първи, милорд.

Яйън погледна копринената глава на Сесил. Все още можеше да има изненади и не смееше да я повери на друг.

— Да — каза той най-сетне и позволи на Фрейн и хората му да водят.

Нямаше предателство. Дворът беше пуст, макар че Яйън чувстваше стотици погледи, вперени в него. Нямаше и следа от човека с алената наметка, който открито го предизвика.

С рязък жест Яйън изпрати Фрейн към назъбените стени, където го видяха всички. След малко капитанът се върна с мрачно лице.

— Мъртъв е, милорд. Самоубил се е.

Яйън кимна. Не можеше да съжалява. Ако човекът беше оживял, той сам щеше да разпореди да го убият.

Едва сега Сесил се размърда. Надигна глава и се обърна като ослепяла наоколо. После изправи лице към Яйън. Той изтръпна, като видя мъката в очите ѝ. Синият им блясък бе потопен в сълзи, които не рукнаха навън, а трепереха върху копринените ресници. За момент тя сякаш не го позна и той се чудеше дали не е полудяла от нетърпимата болка.

— Сеси?

За първи път я наричаше така. Това име ѝ напомни за семейството и я накара да почувства, че някой я обича. Тя долови страха в гласа му и се опита да се усмихне насърчително, но устните ѝ само се разтрепериха.

— По-добре съм, милорд. Мога да ходя сама.

Яйън не ѝ обърна внимание и слезе от коня с такава лекота, сякаш не носеше бронята и момичето.

— Фрейн! Искам охрана за нея — без да се обърне, той влезе в главната зала на Уейтифелд и спря поразен. Богатствата тук нямаха нищо общо с Коар и дори с Дейлиъс — златни подноси, осеяни със скъпоценности, пищни везби и гоблени, стари оръжия от благородни метали, лъснати до блясък. Краката му потънаха в меки персийски килими. Сега разбра защо кастеланът не искаше да преотстъпи управлението на друг.

Ядоса се много, като се сети, че част от имението се дава под наем и управителят може би си е позволявал да вземе повече от дела, който по право му се полага. Тавис спомена, че рядко са идвали в замъка. Стисна устни и остави Сесил на един мек стол до камината. Стариият кастелан, без съмнение, е страдал от болки в ставите при студено време. Сега щеше да изгние в някой пресен гроб. Огледа изпитателно младия човек, който Фрейн му изпрати.

— Пази я като живота си.

Доволен от вида на войника, той се отдалечи бързо. Сесил почувства ужасна самота. Яйън успя да ѝ внуши близост и топлина само за няколко мига. Устните ѝ се изкривиха в кисела усмивка. Вероятно не бе способен на по-голяма нежност.

Сега, когато тя беше в сигурни ръце, Яйън трябваше да довърши някои дела заедно с Фрейн.

— Доведи ми капитана на стражата тук. Ако е мъртъв, да дойде човекът с най-висок чин след него.

Капитанът дойде. На ръката си притискаше дълбока рана. С посивяло лице той се изправи пред пълноправния наследник на имението. Беше направил всичко възможно, за да го победи и дори да го убие.

— Милорд — държеше главата си изправена, макар че му костваше неимоверни усилия. След изтощителната битка и болезнената рана изпитваше срам, че се е подчинявал на непочтени заповеди. Но какъв друг избор имаше?

— Вашето име? — изражението и гласът на Яйън не издаваха нищо.

— Ледлоу, милорд.

— Вашите хора се сражаваха добре — огледа капитана на Уейтифелд и го намери безупречен. Беше висок, може би около петдесетте, с мускулесто телосложение като на истински воин. Той погледна Яйън прямо и очите му блеснаха от гордост при тази похвала.

— Обучени са много добре, милорд. Освен това са смели — погледът му помръкна. Сега много от тях бяха мъртви.

— Изпълнили сте заповедите на господаря си и сте ги повели в битка.

Ледлоу се стъписа. Не можеше да разговаря с него по този начин. Новият господар на Уейтифелд се държеше така, сякаш не му се е налагало да влиза в бой за собственото си име. Очакваше да го разпитат накратко и да го отведат на смърт.

— Да, милорд — рече той. — Бях длъжен да го сторя — не търсеше оправдание, а само признаваше факта.

— На кого отдавате предпочитание?

Ледлоу съвсем се обърка.

— На господаря на тази крепост, милорд. Винаги.

— Той е мъртъв — Яйън внимателно наблюдаваше лицето му.

— Сър Емуин е мъртъв — съгласи се той, — но аз съм служил на още двама преди него.

— А сега?

— На вашите заповеди, милорд — Ледлоу внезапно разбра, че още има надежда да запази живота си. Младежът пред него не изглеждаше нито разгневен, нито пък искаше да му отмъщава, че е изпълнил задълженията си.

Яйън кимна.

— Погрижете се за ръката си. По-късно пак ще говорим.

Ледлоу почувства огромно облекчение и бързо се отправи към изхода.

Една малка група от войниците на Яйън се спусна по стълбите и той ги изгледа в очакване. Капитанът на име Гейлън излезе напред.

— Никой не е останал да пази жените и крепостта.

Той не се изненада особено. Ако сам бе загинал навън, а войската му бе претърпяла поражение, нямаше да има никаква полза от понататъшната съпротива на замъка. Сър Емуин се ръководеше от същите принципи.

— Имал ли е жена?

— Не, може би само любовница — Гейлън се размърда неловко, като си спомни ругатните ѝ. Всяко старо военно куче можеше да се гордее с подобен речников запас.

— В такъв случай отведете милейди горе, настанете я удобно и се грижете за нея. Животът ѝ зависи от вас — не очакваше предателство, но за всеки случай взе мерки.

Докато слизаше по стълбите, Яйън хвърли още един поглед към Сесил и Гейлън. Дори и сега, когато едва се крепеше на краката си, Сесил вече спореше с капитана. Не ги изпусна от поглед, докато мъжът не я подхвана несръчно под мишницата. Сдържа гнева си и се спусна към тях. Дочу последната ѝ реплика:

— Имам много работа. Някой трябва да се погрижи за ранените.

Това много го подразни и той отново я грабна на ръце.

— Причиняваш ми само безпокойство — каза ѝ той нежно, докато изкачваше стъпалата. Направо не усещаше тежестта ѝ.

— Ами хората? — възпротиви се тя немошно.

— Бъди сигурна, че мога да се погрижа за хората си. А също и за съпругата си — той я погледна и забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. — И това е цяло щастие, защото, ако ти трябваше да го сториш, щеше да припаднеш само при вида им.

Сякаш за да докаже правотата му, Сесил притвори очи, макар че се мъчеше да остане будна. Чувстваше безкрайно изтощение, защото нейното собствено тяло бе принудено да се бори с болките на всеки ранен. Дълбоко в себе си тя осъзнаваше, че трябва да бъде издръжлива и силна като майка си. И ако не беше умората, щеше да го постигне.

Преди Яйън да стигне вратата, която му посочиха, Сесил вече спеше. Въпреки че се тревожеше за нея, сега изпита възторг. В този миг тя бе напълно зависима от него и не можеше нито да спори, нито да го предизвика. Едва сега осъзна, че му се доверява напълно. Това го замая и малко го уплаши. Да разполага с живота на войниците, които му служеха и можеха да умрат всеки миг, беше едно, а отговорността за жената, която един ден щеше да го дари с деца, бе нещо съвсем различно.

Той я прегърна още по-здраво. Въпреки че не можеше да я обикне, щеше да направи всичко, за да я запази.

Сесил се събуди. Не можеше да си поеме дъх. Завивките ѝ тежаха неопишимо и се омотаваха около тялото ѝ всеки път, когато се опитваше да се изтръгне от тягостния им капан. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне, когато най-сетне ги отхвърли и седна. Полека-лека се съвзе и пулсът ѝ се успокои. Имаше чувството, че я чака нещо неотложно. И този път знаеше, че е сънувала Яйън, а в ума ѝ не бе останало нищо. Тя бавно се съсредоточи и се опита да огледа затъмнената стая. През затворените кепенци се процеждаха лъчите на следобедното слънце. Усети, че е потна. Значи просто ѝ е било горещо, успокои се тя. В такива случаи често сънуваше кошмари. А и нямаше навик да спи през деня. След битката тази сутрин не беше чудно, че не е сънувала хубави неща — страхът за безопасността на Яйън все още я преследваше.

Стана и отиде да отвори прозорците. Далеч зад стените на крепостта имаше голи скали, но поляните в непосредствена близост не се виждаха. Тя си представи росната трева, осеяна с трупове, и потръпна. Почувства нов прилив на мъка и се прекръсти. Бог да ги прости.

Огледа се и не видя слуги, оставени на нейно разположение. В каната нямаше вода за миене. Не ѝ бяха донесли нито бира, нито вино, за да се подкрепи, щом се събуди.

Отвори вратата със замах и войникът, който я пазеше, се стресна.
— М-милейди?

Тя се усмихна спокойно.

— Доведете ми домакинята на този замък.

Мъжът я погледна объркано. Любовницата на Емуин изпълняваше тази длъжност, но тя в никакъв случай нямаше да се подчини на господарката му. Чудеше се как да ѝ го каже по-деликатно. Прокашля се.

— Тя... все още жали за смъртта на господаря си.

Сесил забеляза смущението му и се сети за отговора, който дадоха на Яйън сутринта. Тя също се изчерви.

— Добре тогава... Изпратете ми, която и да е от прислужниците.

— Разбира се, милейди.

Тя затвори вратата и закрачи из стаята в очакване. Не след дълго въведоха при нея една много изплашена жена. Беше може би с десет години по-възрастна от нея, но съзнаваше различието в общественото им положение. Ръцете ѝ нервно мачкаха престилката.

— Как ти е името? — тихо попита Сесил.

— Сорча, милейди. Наричат ме Сорча.

Сесил беше толкова спокойна, че жената спря да нервничи.

— Каква длъжност заемаш тук?

Сорча се изпъчи гордо.

— Веднага след господарката Мейри.

— За момента, Сорча, ти ще бъдеш втора по важност след мен, що се отнася до този дом — тя с доволство забеляза, че жената е оценила по достойнство нейния жест.

— Разбира се, милейди — все още се колебаеше. — И какво ще желаете?

— Готова ли е храната за милорд и неговите хора?

Сорча замислено сбърчи вежди.

— Смятам, че да.

— Тогава първото ми желание е да се увериш сама, че е готова. Искам вода, за да се изкъпя и някой да ми донесе вещите. Не безпокой войниците на съпруга ми. Нека някое момче от прислугата да събщи на пазача на багажа.

Жената направи поклон.

— Да, милейди. Нещо друго?

— Засега, не — Сесил се усмихна мило. — Ще съм много благодарна за една баня — пътувах от няколко дни и нямаше голяма възможност да се измие. Яйън, изглежда, нямаше предпочитание към палатките, но ако продължат пътуването още дълго, трябваше да се

опита да му повлияе по този въпрос. Знаеше, че ако той е на път, ще го следва неотлъчно.

След по-малко от час Сорча въведе в стаята две момчета, които ѝ донесоха единствения сандък с дрехи — Яйън ѝ позволи да вземе само толкова — и леген с гореща вода. След още един час Сесил, освежена от банята, слезе по стълбите заедно с войника, който я пазеше.

Първият човек, който я поздрави, беше Рос Донкад. Усмихна ѝ се мило и попита за здравето ѝ. Като видя превързаното му рамо, тя сбърчи вежди.

— Изглежда, съм по-добре от вас, милорд — Донкад ѝ харесваше, но все още се притесняваше от него. Не можеше да забрави, че след първия сблъсък с душевността на Яйън очите на Донкад сякаш проникнаха в самата ѝ душа.

— Ще ти е неудобно ли да ме наричаш „вуйчо“? — усмихна се той. — Искам съвсем малко, а и вече успях да убедя съпруга ти да ме нарича така.

— Добре... вуйчо. Много ли те боли рамото? Не съм такъв специалист по церовете като Рила, но мисля, че мога да те облекча малко.

Като чу името на Рила, Донкад се зарадва и болката под ключицата му почти изчезна.

— Не, добре ми е така, благодаря, скъпа. Мисля, че е достатъчно облекчение за всички ни, че невръстният младок, който ти е мъж, излезе от битката жив и здрав.

Зад гърба си чу дълбок глас и се зарадва, че не е прибързала с отговора. Изявлението, че Яйън е прекалено млад и зелен, за да носи меч, можеше да го засегне. Още не го познаваше добре, за да прецени.

— Внимавай какви въпроси ѝ задаваш — рече Яйън провлечено. — Тя ще ти отговори бързо и честно, без да се замисли дали е в неин интерес или не.

— Нима смяташ, че твоето добро здраве не ме интересува? — тя се обърна и се усмихна радостно, като видя, че напрежението от сутринта е изчезнало от лицето му. За разлика от предишните дни, сега не излъчваше хладина и непристъпност.

Желязната воля бе отстъпила на облекчението, че Уейтифелд е в негови ръце и не е претърпял големи загуби.

— Да те интересува? Да, може би, макар да съм сигурен, че си искала поне веднъж да ме пратиш по дяволите.

В мрачните очи проблесна закачлива искра и Сесил дори долови радост. Значи тя все пак можеше да го направи щастлив. По устните ѝ се плъзна усмивка.

— Не, скъпи, и то защото си мислех, че ти си по-страшен и от дявола.

Донкад се разсмя гръмко. В този момент влезе Фрейн и Сесил се зарадва, че Яйън няма да има време за отговор.

— Ранените са превързани — докладва капитанът — и мъртвите са погребани.

— С еднакви почести, независимо от чия страна са се сражавали, нали?

— Да, милорд.

— В какво състояние са защитните приспособления на крепостта? — Яйън го попита само от учтивост, защото вече бе огледал всичко сам.

— В много добро, милорд. Вече и оръдието е тук. Стените са здрави и добре поддържани.

Яйън кимна.

— Повикайте Ледлоу.

Сесил не продума, докато Яйън разговаряше с капитана. Делата на съпруга ѝ я интересуваха неимоверно и внимаваше да не я отпратят да се занимава с „женски работи“. Капитан Ледлоу ѝ вдъхна доверие от пръв поглед, но не смееше да сподели това с Яйън. Знаеше, че нейното мнение все още няма достатъчна тежест. Но един ден той щеше да се вслуша в съветите ѝ. Беше готова да се закълне в това.

Ледлоу застана пред тях, изправи гърди, доколкото му позволяваше ранената ръка, и зачака окончателното решение на новия господар.

— Милорд — каза той с достойнство.

Яйън започна без любезни предисловия:

— Ще бъдете ли така предан на новия кастелан, както и на стария?

Очите на Ледлоу блеснаха радостно. Щеше дори да запази службата си.

— Да, милорд. Кълна се, че ще ви служа добре и ще се подчинявам на заповедите на кастелана, който назначите — той се поколеба. — Няма ли да останете да живеете в Уейтифелд? — този въпрос означаваше, че вече има мнение за човека пред себе си.

— Не, но имам заварен брат, който сигурно ще се чувства добре тук — Яйън не пропусна да забележи доволното изражение на вуйчо си и смаяното лице на Сесил. Надяваше се, че не постъпва глупаво, като дава на Тавис толкова богатство и власт. Смяташе, че това решение не е повлияно от желанието му да държи на колкото може по-голямо разстояние Сесил и мъжа, който някога бе искал ръката ѝ. Не смееше дори да се запита защо иска да ги държи разделени.

Вече беше късно през нощта, Сесил лежеше в леглото си и се чудеше дали съпругът ѝ ще дойде. По време на пътуването спа до нея, но надали изгаряше от желание за близост. Нито веднъж не си позволи да я докосне по-нежно. От сутринта след брачната нощ, когато се събуди сама, не забеляза у него никаква страст. Предполагаше, че това е както заради претенциите ѝ онази нощ, така и заради настояването ѝ да тръгне с него към Уейтифелд. Осъзнаваше, че съпругът ѝ не обича изискванията и насилването на нещата.

Вече смяташе, че е излишно да го чака и се отпусна, за да заспи, когато вратата на стаята се отвори и я стресна. Отвори очи и видя Яйън, който се приближи до леглото.

— Милорд — прошепна тя сънено.

Държеше в ръката си свещ. Когато видя жена си, слабините му потръпнаха. Убеждаваше се, че е дошъл само да провери как е. Но когато видя как белите чаршафи се плъзват по крехките форми и млечната кожа, почувства неща, които го изненадаха. Очите ѝ блестяха, макар че не виждаше цвета им.

С естествено движение Сесил отметна завивките, за да го посрещне при себе си. Чувстваше се ленива и спокойна след моментната дрямка.

Яйън стисна зъби, изгаси свещта и я остави на шкафа. Съблече се бързо, като се опитваше да се успокои с мисълта, че жената в леглото, в крайна сметка, му е съпруга и трябва да спи с нея, ако иска да има наследници.

Но когато топлата му плът се докосна до хладното ѝ тяло, самовнушенията му се изпариха. Копнееше да помилва това нетленно създание. Защото тя със сигурност беше нещо такова — дребна самодива, която владееше някаква магия. Не можеше да си представи как е способна да преживее чувствата на другите и да изцежда самата им същност, щом ги докосне. Само се молеше магията да не излезе черна.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха около врата му, престана да мисли за всичко друго. Усещаше единствено и само нея. Пълни гърди, които се изопваха под ръката му. Копринена кожа, която настръхна, щом той прекара пръсти надолу към хълбоците ѝ и я придърпа към жадната си сгорещена плът. Милва я дълго и нежно, докосна всяка извивка на тялото ѝ, целуна ухото и скулите на лицето ѝ.

Сесил се отдаде на ласките му. Заля я топла вълна и скоро не усещаше нищо друго, освен движението на ръката му по деликатните места на тялото си. Почувства неща, от които ѝ секна дъхът — някакво прекрасно и заслепяващо усещане я накара да се извие към търсещите пръсти и да забрави всяко приличие. Простена, когато ръката му я разтвори и навлезе в нея с настойчиви и все по-бързи движения.

— Моля те! — прошепна тя, ужасена от мисълта, че може да спре. Този път чувството бе само за нея и усещанията на Яйън не я заливаха като стихията на Мейлстръом. Дори не знаеше какво изпитва. Осъзнаваше само болезнената сладост на докосването му. Ако сега я лишеше от това, сигурно щеше да умре.

Яйън едва успяваше да се сдържа, но чувстваше, че не може да я измами втори път. Владееше се с усилие, говореше ѝ нежно и я насърчаваше. Но когато тя захлипа от удоволствие, пръстът му с възторжена сила навлезе в нея, за да почувства конвулсиите ѝ.

Стенейки, той измъкна ръката си и нахлу в нея с цялата мощ на страстното си желание. Усети зъбите ѝ на рамото си, когато семето му бликна в дълбините ѝ.

ГЛАВА 15

Никога не можа да разбере какво точно го събуди само след няколко часа, но събитията от онази нощ се запечатаха в паметта му завинаги. В първия момент усети само малкото телце на момичето до себе си и лекото ѝ дишане. Изпитваше яростно желание да я защити. Но чувстваше и нежност, непозната досега.

После долови нещо почти неосезаемо — леко движение. В светлината на луната блесна острие. Миг преди да разбере какво значи всичко това, ножът се спушна към спокойния силует на Сесил.

Яйън реагира напълно инстинктивно. Опита се да прикрие момичето и да нанесе удар по сянката над нея. Скочи, претърколи се върху нея и се хвърли към убиеца. Уплашеният крясък на Сесил се сля с проклятието му, когато ножът се плъзна по ребрата и проряза плътта му дълбоко. Нападателят бързо се съвзе, но Яйън успя да го изпревари. Острието безмилостно се вдигна нагоре, този път бе насочено към гърдите му. Яйън отново скочи напред, без да чува, че Сесил отчаяно вика Донкад, или който и да е, на помощ.

Този път ножът дори не го докосна, защото силата на тялото му повали похитителя. Преди да успее да си поеме дъх след падането, ръцете му се вкопчиха в гърлото на човека. Мисълта, че за малко не убиха Сесил, направо го влудяваше. Почти веднага костите под пръстите му изпращяха и разбра, че съществото под него е много крехко, за да бъде мъж. Разхлаби хватката, но когато се опита да се изправи, слабостта от изгубената кръв и физическите усилия надделя.

— Боже милостиви, какво е това!

Стъписаният глас на вуйчо му долетя до него тих и далечен, заглушен от барабанния ритъм на пулса му. Някой запали свещ и Сесил леко го докосна по рамото. Мисълта, че само преди миг е убил жена или дете, му тежеше до такава степен, че нямаше сили да остане в съзнание. Чу как Сесил нареди да ѝ донесат превръзки, когато мракът го обгърна.

— Мъртва е — каза Донкад и се изправи над тялото.

— Сама си е виновна — отвърна Сесил разпалено, докато се опитваше да спре кръвта от раната му и чакаше да ѝ донесат още бинт. — Опита се да го убие, а той само се защити!

Донкад я погледна изненадано.

— В нищо не го обвинявам, девойче.

Тя го погледна и въздъхна.

— Извинявай, вуйчо — тя прехапа устни. — Яйън загуби много кръв и ме е страх, че не се събужда.

— Така е по-добре. Иначе ще се наложи да го упоим, за да му зашиеш раната — Донкад пристъпи и погледна пепелявото лице на племенника си.

— Аз ли? — Сесил пребледня. Досега не бе успяла дори да избродира нещо като хората.

— Мога да повикам някой друг, ако искаш.

Стори ѝ се, че е разочарован. Нежно докосна челото на Яйън.

— Не — каза тя решително. — Това е моя работа и аз ще я свърша.

Само след минута стаята гъмжеше от хора. Сесил дочу, че Фрейн и Донкад тихо си размениха няколко реплики, докато изнасяха тялото на мъртвата. Капитанът я нарече „кучката на Емуин“, без да разбере, че Сесил го е чула. Донесоха ѝ леген с топла вода, бинтове и пособия за шиене. Чувстваше се странно спокойна, докато отми кръвта от тялото на Яйън и вдяна конеца в иглата. Молеше се да не го изложи по някакъв начин или да му причини повече болка. Пое дълбоко дъх и направи първия бод. Ръката ѝ не трепна, макар че в гърлото ѝ бе заседнала буца. Докато тя работеше, Донкад я докосна по рамото насърчително.

Когато приключи, въздъхна облекчено и чу топлия глас на Донкад:

— Справи се чудесно, скъпа.

Огледа се и с изненада установи, че в стаята са само тя, Донкад и Сорча, която държеше свещта точно над раната. Тогава Донкад ѝ нареди да запали още свещи и я отпрати.

— Има още няколко часа до разсъмване, Сеси. Иди в някоя друга стая да си починеш. Аз ще остана при него.

Тя го погледна стъписано.

— Не, вуйчо. Няма да го оставя. Когато се събуди, ще бъда до него. И така ще е завинаги.

Донкад се усмихна широко. Досега се питаше дали не са сбъркали с този брак — толкова хладни и сдържани бяха един към друг. Той прибута един стол до леглото, а усмивката не слезе от лицето му.

— Тогава се настани удобно. Ако правилно съм преценил, ще спи още доста.

После и той си взе стол и се отпусна уморено. Сесил знаеше, че дори и да го помоли, няма да си тръгне. Понякога и той като нея разбираше, че Яйън се нуждае от много повече внимание, отколкото показва. Сега те бяха неговото семейство. Сесил тихо се закле, че ще запълни празнината от загубата на майка му и втория му баща.

— Яйън на майка си ли прилича? — попита тя тихо, защото изгаряше от любопитство.

— Да, много повече, отколкото на онзи кучи син. Съжалявам, че изобщо му стана жена.

— Баща ви ли даде ръката ѝ?

Донкад изглеждаше натъжен.

— Не. По това време родителите ми вече не бяха живи. Ан беше под мое покровителство и аз я дадох на Елъсдър Гилъкрист.

Сесил го докосна съчувствено.

— Но вие не можете да знаете предварително какво ще стане.

— Да — отвърна той мрачно, — не можем. Но от това не ми стана по-леко. Много обичам Ан и я загубих само защото направих тази грешка. За малко да изгубя и Яйън — ако момчето беше отраснало при него, можеше да облекчи малко самотата им с Кейтриона.

— Но тя сигурно е била щастлива с англичанина през това време.

— Да, но сега загуби сина си заради мен.

— Мисля, че с времето всичко ще се оправи — тъгата на Донкад направо я порази. — И твоите рани ще заздравеят много скоро — тя се поколеба след дръзкото изявление. Не бяха много близки, но сватбата ги бе сродила и ѝ се искаше да направи нещо за него. — Рила е чудесен човек.

Лицето му светна, както очакваше.

— Да — усмихна се почти момчешки. — И няма нищо против да я ухажвам.

— Разбира се! — самата Сесил вече не се впечатляваше от разликата във възрастта им. Той бе здрав и силен като Яйън. А по хубост не отстъпваше на никой от младите мъже.

— А и синовете ѝ носят прекрасно име — децата бързо се привързаха към него и това много го радваше.

Сесил си спомни Одулф и се натъжи.

— Ще можеш да се гордееш с тях.

Яйън се размърда и простена тихо, но веднага се успокои, щом Сесил положи ръка на бузата му.

— Все още е студен — беше притеснена да не го втресе.

— Много е рано, за да разберем как ще му се отрази — отвърна Донкад. — Но раната е чиста и ти много добре се справи с нея — той се възхищаваше на спокойствието и сигурността ѝ, докато работеше. Знаеше, че ѝ е много трудно.

— По-добре да не беше се налагало — но самата мисъл, че Яйън можеше да не се събуди, я потресе. И двамата щяха да почувстват как дългото стоманено острие пробжда сърцата им. И все пак не можеше да мрази жената, полудяла от скръб. Макар че не обичаше Яйън, Сесил не знаеше как би понесла смъртта му.

— Моля те, вуйчо — каза тя тихо, — нека отслужат литургия за тази жена.

Донкад се изненада. Не беше способен на такава милост, но щеше да го направи заради нея.

— Май щеше да ми е по-добре, ако бе успяла да те убие — Сесил погледна Яйън гневно. Беше чудесен пациент, докато не дойде в съзнание. Щом се събуди, започна да проклина слабостта си и да крещи на всеки, който се опитваше да му помогне. Настояваше само Сесил да бъде до него и в крайна сметка тя най-много си изпати от гневните му изблици.

— Когато ме рани, ножът ѝ не бе предназначен за мен — напомни ѝ той нервно.

— Сега сигурно ти се иска да не си се намесвал!

Яйън не се сдържа и се разсмя на ядосания ѝ поглед.

— Не, но искам да ти стане ясно, че ме раниха заради теб и сега не е редно да губя повече кръв или да се опитваш съвсем да ми оцавиш физиономията.

— Казах ти, че никога не ми се е налагало да бръсна мъж — оправда се Сесил. — Отгоре на всичко нямам никакво желание за това! — като за първи път не беше чак толкова зле. Вярно, одра го тук-там, на едно място бе така несръчна, че го поряза до кръв, но бакенбардите вече ги нямаше и Яйън беше жив.

— Но го правиш само защото си добра съпруга и се покоряваш на волята ми.

Сега тя се разсмя.

— Знаеш, че не съм такава и не ми харесва да бъда, въпреки че понякога се опитвам. Мисля, че са ти го казали, преди да се оженим.

— Не си спомням — излъга Яйън. — Бях сигурен, че си скромна и покорна във всяко отношение и никога няма да ми кажеш пряка дума — достави му удоволствие, че в погледа ѝ блесна насмешка. В продължение на три дни тя скачаше да изпълни и най-малкото му желание и в хубавите ѝ очи се преливаха страх и загриженост за живота му. И двамата с Донкад се опитваха да я убедят, че раната не е опасна, но тя искаше сама да се увери.

— Не, не си прав — тя говореше сериозно, макар че още се усмихваше. — Хубаво е, че започваме да се разбираме. Въпреки че не се обичаме, вече поне сме приятели.

Яйън сдържа една кисела гримаса. Не искаше жена му да се побърква от любов по него, но го заболя, когато каза, че не го обича.

— Стига вече съм лежал — изръмжа той. — Донеси ми дрехи.

— Мисля, че още ти е рано да ставаш — отвърна Сесил и прибра бръснача. По лицето му разбра, че не бива да се опитва да спори, но се чувстваше длъжна да сподели опасенията си.

— Все ми е едно какво мислиш! — той отхвърли завивките с рязко движение и стисна зъби от болката в ребрата.

— Това вече ми е ясно — отвърна Сесил раздражено. Познаваше достатъчно вкиснати мъже, за да се обижда от думите му. Въздъхна тихо и му донесе вълнена риза, панталон и елек.

Яйън осъзна колко е неблагодарен, усмихна се гузно и пое дрехите.

— Чудя се как още не ти е хрумнало, че си се омъжила за смахнат и не си избягала с викове от тази стая — през последните дни се бе държал така, че всяка друга щеше да го остави на грижите на прислугата още в самото начало.

Сесил се сдържа да не приглади косата му, защото знаеше, че подобни съпружески нежности не му се нравят.

— По-скоро ще ти нахлупя легена на главата.

Яйън се наведе да закопчее ризата и скри усмивката си. Беше сигурен, че е склонна да го направи, ако я ядоса още малко. Лейди Едра щеше да скрие наранените си чувства зад сдържана маска. Сравнението го изненада и той се намръщи. Вече не искаше да мисли нито за лейди Едра, нито за някой друг от миналото си.

Сесил видя промяната и въздъхна. След всеки малък успех да се добере до душата на съпруга си, следваше пълно поражение. Тя прикри раздразнението си и му подаде ръка, за да излязат заедно.

Седяха удобно на масата и лъчезарната Сорча се отзоваваше на всичките им прищевки, когато вратата се отвори рязко и в залата влезе Донкад.

Като ги вида, се усмихна.

— Вече си мислех, че никога няма да станеш. И аз да имах такава грижовна болногледачка като Сеси, щях да се чувствам по същия начин.

— Сеси се опита да ми пререже гърлото — измърмори Яйън.

Сесил едва не се изкикоти. Яйън не може да си обясни защо похвалата на вуйчо му го подразни.

— Ако през всички тези дни си бил толкова кисел, допускам, че и аз бих се изкушил да сторя същото — той седна и взе тънка филия от топлия хляб.

— Тук май всички са против мен — отбеляза Яйън, докато мажеше хляба си с мед.

— Всъщност, момко, мисля, че най-сетне ти провървя. Имам добри новини.

— Определено ще се зарадвам на малко късмет и добри новини.

Сесил се чудеше дали бракът им може да се счита за добър късмет.

— Късно тази нощ пристигна вестоносец. Изглежда, че кастеланът на Хегълий е чул за твоите подвизи. Интересува се какви

желания имаш относно крепостта, за да може да те посрещне както искаш.

Яйън се усмихна, но Сесил се намръщи.

— Какво е Хегълий?

— Четвъртата и последна крепост на Елъсдър Гилъкрист — отвърна Донкад.

— Нищо не сте ми казали за нея? Близо ли е?

— На един ден път — отговори Яйън. — Замъкът е малък и от него нямаме много приходи. Ако не се държиш добре, ще те изпратя да живееш там — при тези думи той я хвана за ръката.

Сесил почувства топлина и вълнение. Все още можеше да се надява, че бракът им ще излезе сполучлив, макар и не така романтичен, както този на родителите ѝ. Когато пръстите на Яйън се вкопчиха в нейните, изпита огромно задоволство. Щеше да се радва на всяка нежност, та макар и толкова малка.

ГЛАВА 16

Елспът потръпна, когато бледозелените очи се вторачиха в нея. Свещеникът сякаш виждаше в утробата ѝ детето, заченато в грях.

— Искам да видя Тавис Гилъкрист — повтори отец Ейндриъс нетърпеливо. Чудеше се дали младата жена няма замъглен разсъдък. Адресът поне беше сигурен.

Елспът бързо отстъпи от вратата и го пусна. Посочи му една резбована пейка в коридора.

— Почакайте тук, отче. Сега ще извикам Тавис... господаря Гилъкрист.

Отецът се намръщи. Подобна фамилиарност от страна на младата прислужница беше показателна за нравите в този дом. Молеше се Господ да му прости, че се занимава с такива хора, но знаеше, че в борбата срещу злото винаги са участвали и грешници. Може би в това имаше някаква свещена ирония — дяволът да бъде сразен от собствените си слуги. Това го успокои.

— Отче? — в другия край на коридора стоеше Тавис.

Човекът с расото бавно се надигна и го погледна.

— Аз съм отец Ейндриъс — той се огледа, за да се увери, че са сами. — Праща ме Дънмар. Може ли да поговорим?

Сърцето на Тавис щеше да изхвъркне. Чудеше се що за странни съучастници си е избрал Дънмар. Свещеник? Но това нямаше значение. Беше се забърквал и с по-особени хора. А и на кого можеше да се разчита повече, ако не на един божи служител?

Тавис кимна и отецът го последва в малка гостна. Дръпна връвта на звънеца и седна на масата. Без да чака покана, отчето стори същото. Лицата и на двамата бяха безизразни.

Ейндриъс не очакваше Гилъкрист да е толкова млад. Гладкото му лице издаваше дори неопитност. Но какво ли можеше да знае един проповедник за организацията на заговора? Може би с възрастта човек престава да бъде решителен. Дънмар също беше млад, но изглеждаше много по-суров от Тавис Гилъкрист.

Като видя, че един от съучастниците му ще е свещеник, Тавис започна да си мисли, че Дънмар се шегува с него. Дори и да загуби живота си, някой със сигурност щеше да се погрижи за душата му.

Елспът се отзова тихо на позвъняването.

— Да, сър — рече тя като всяка примерна прислужница. Тонът ѝ с нищо не издаваше, че допреди няколко часа е споделяла леглото му.

— Донеси ни вино, Елспът. Нещо за хапване? — той повдигна вежди и погледна отца, който кимна отрицателно. Тавис отново се обърна към нея. — Само вино — милата му усмивка намекна за отношенията им.

Докато дойде виното, двамата разговаряха за дреболии. Когато прислужницата си тръгна, Тавис ѝ подвигна нежно:

— Вратата, Елспът — тя покорно я затвори след себе си.

Без да говори повече, Тавис погледна свещеника в очакване.

— Дънмар смята, че хората, предани някому, са най-лесният начин да се доберем до този човек — започна отецът отдалече. — А Ерн, въпреки цялата си глупост, все още може да разчита на доста поддръжници.

— Моето злато няма да стигне, за да променя убежденията, на когото и да е — Тавис се усмихна горчиво.

— Ааа — провлече отецът, — ние нямаме интерес да променяме убеждения. Просто ще променим съдбата на тези хора, като направим така, че да загубят състоянието си. Тези, които са паднали ниско, не могат да повдигат други.

— А Ерн се крепи на раменете на мнозина, макар че не го заслужава — Тавис прояви дързост, като открито поруга Ерн в присъствието на човек, когото познаваше само от няколко минути. Но ако искаха да успеят, трябваше да си имат доверие. Щом Дънмар го е изпратил, значи можеше да му вярва.

— Но ние знаем някои неща само за малцина от тях. Ако успеем да убедим Ерн, че най-доверените му хора заговорничат срещу него, той вече няма да е сигурен и ще оттегли от тях покровителството си — отец Ейндриъс се вгледа в лицето му, но не забеляза нищо. Може би не беше чак толкова неопитен, колкото му се стори.

— Но така няма скоро да се доберем до регентския пост — Тавис очакваше, че ще действат бързо и решително, макар и сам да не знаеше как.

— Само така можем да спасим главите си — каза отецът, макар че с радост щеше да се жертва в името на правата вяра.

— Вие знаете ли имената на тези хора? — попита Тавис накрая.

— Знам само тези, предназначени за вас.

Тавис вкопчи пръсти в бокала, но бързо се овладя.

— Нима Дънмар се съмнява в мен?

Отец Ейндриъс се опита да се усмихне окуражително, но не знаеше как да го стори — лицето му сякаш беше схванато.

— Дънмар е предпазлив и смята, че всеки от участниците трябва да знае толкова, колкото му е нужно, без да застрашава живота на останалите. От това зависи и вашата сигурност, и тази на съратниците ви. Те няма да знаят нищо за вас, както и вие за тях.

— И колко са другите?

Отецът сви рамене.

— И аз самият не знам. Но сме достатъчно, за да успеем. Всеки ще разполага с имената на тези, срещу които ще работи.

Тавис пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— И кои са тези, чиито престиж трябва да ороня?

Отец Ейндриъс втренчи очи в него и тихо отговори:

— Селек Лодъринг и... Яйън Гилъкрист.

Дълбоко разочарован, Тавис отвърна спокойно:

— Не.

Свещеникът се намръщи. Дънмар го увери, че в целия християнски свят няма да се намери човек, който с по-голяма готовност да се изправи срещу Яйън Гилъкрист.

— Не? — попита той, сякаш не беше чул добре.

— Кажете на Дънмар, че може да ми даде каквито иска други имена, но не Лодъринг и не Яйън.

Дънмар беше много ядосан, когато научи за това. Избълва куп ругатни, някои от които отецът дори не беше чувал.

— Този глупав младок! — каза накрая Дънмар разочаровано. Беше му трудно да си прости, че така се е заблудил по отношение на него. — Ще ни предаде ли?

Свещеникът сви рамене.

— Каза, че няма, но отказва да работи срещу тези хора. Опитвах се да го убедя, че това няма да им навреди — животът им ще остане в безопасност.

Дънмар мрачно се усмихна. Едно богатство понякога можеше да значи всичко. Той познаваше хора, посегнали на живота си, след като са проиграли огромни суми.

— Да се опитам ли да му дам други имена? — наруши отецът мълчанието.

— Не — Дънмар млъкна и се замисли. Тавис Гилъкрисст не общуваше с много хора, макар че баща му направи всичко възможно, за да го приемат в по-широки среди. — Той не може да повлияе на другите. Не можем да го използваме за всякаква работа. Не ми трябва повече. Много жалко.

Отец Ейндриъс се прокашля.

— Няма ли да е по-разумно, ако го обвържем по някакъв начин, за да си държи езика?

Дънмар замислено погали брадичката си.

— Вероятно сте прав, но трябва да го обмисля. След като знам колко е заблуден по отношение на семейството си, не мога да му вярвам много.

След няколко минути отецът си тръгна и Дънмар отиде да се приготви за срещата си с Ерън. Регентът го считаше за един от най-доверените си хора, защото Дънмар му даваше сведения за деянията на Мари дьо Гиз. Не знаеше, че двамата с дьо Гиз прекарват часове заедно, докато измислят какво точно да му се каже. Тези тривиални истории, подправени с някои по-значими подробности, бяха за Ерън достатъчно доказателство за предаността на Дънмар.

Лордът се облече пищно, както обикновено, но не натруфено. Не смяташе, че е разумно да бъде по-шарен от петел, а и Ерън не представляваше голямо предизвикателство. Избра тъмносиньо френско елече от фина материя с много елегантна кройка. Тесните гладки панталони очертаха мускулестите му крака. На главата си постави кепе от същия тъмносин цвят и то почти се сля с черната му коса.

Щом се облече, той уверено се запъти към препълнената чакалня на Ерън и само минути след като даде името са на главния прислужник, влезе в приемната зала, за да сподели компанията на

малцината избраници. Някои от хората, които чакаха от часове, го изгледаха завистливо.

През цялото време мислеше трескаво. След като опитът му да унищожи Яйън Гилъкрисст чрез заварения брат не сполучи, вече нямаше намерение да възлага това на никого. Замисляше как да го подтикне тайно да се завърне в Англия. Само трябваше да покаже на другите колко е подозрително това прибързано заминаване. Когато се поклони на Ерън, планът вече беше в главата му — беше много простичък и това го накара да се усмихне.

— Ваша светлост! — поздрави той спокойно. Ерън, както винаги, бе облечен с всички цветове на дъгата, но си оставаше безличен. Освен стенописите и фрезованите стени, в помещението нямаше нищо от характерните за монарсите и регентите пищни архитектурни орнаменти. Дънмар често се чудеше дали това не е плод на реформистките убеждения на Ерън, които сигурно не му бяха чужди, въпреки че се отрече от тях.

— Дънмар, ти винаги си добре дошъл — усмихна се мило, но очите му гледаха студено, както винаги. Ерън му се доверяваше, но не държеше особено на него. Може би защото така бързо предаде бившата кралица, която сякаш му вярваше безрезервно. Във възгледите на регента имаше известен идеализъм и той никога не се опита да го потисне. Би направил всичко за доброто на Шотландия, но не се считаше длъжен да уважава помощниците си.

Той се разположи на едно кресло с мека тапицерия и подкани Дънмар да стори същото. Разговаряха надълго и нашироко и Дънмар му съобщи всички глупости, които обяви за последните си разкрития около Мари дьо Гиз.

— Вече знам всичко това и не намирам нищо радостно в него.

Дънмар замръзна. Не бе трудно да отгатне, че след като не е казал нищо важно, то регентът е чул добра новина за Мари дьо Гиз и това е развалило настроението му. Знаеше, че не е нужно да задава въпроси.

— Разбрах, че д'Есе е стъпил на родна земя тази сутрин.

Най-сетне френската флота беше тук! Дънмар внимаваше да не издаде огромната си радост. Знаеше, че и Мари дьо Гиз, и Ерън са чули новината почти по едно време и сега нейните довереници ликуват.

— Нима Съветът на лордовете е дал разрешение за брак?

— Смятам, че това е само една формалност. Ако им се дадат гаранции, че суверенитетът на Шотландия ще бъде зачитан, те ще сгодят Мери и Франсис.

Дънмар почти се ядоса от мрачното му изражение. Знаеше, че ако Ерън се откаже от годеежа между Мери и сина си, ще получи едно френско херцогство. Но това не можеше да се сравни със загубата на цяло кралство.

— Нима подобни гаранции могат да имат тежест?

Ерън вдигна глава и Дънмар за първи път съзря благородство в поведението му.

— Шотландия никога няма да бъде пионка в ръцете на Франция. Дори и ако за това трябва да се лее кръв.

— Да — Дънмар не пропусна добрия шанс, — но трябва да внимаваме, защото нашите врагове ни поставят клопки както във Франция, така и в... Англия.

Очите на Ерън светнаха подозрително.

— Да не би злото да се е вдигнало насреща ни?

— Още не мога да кажа със сигурност. Но дочух някои неща.

— Ти вече знаеш нещо — провокира го Ерън.

— Много малко. Разбрах, че съдбата отдавна е свързала тясно Съмърсет и Джофри Линдел.

— Линдел? — докато се опитваше да се сети за кого става дума, Ерън се помъчи да скрие смущението си при споменаването на Съмърсет. Споменът за безславното поражение, което регентът на Англия му нанесе, все още го измъчваше.

— Сър Джофри Линдел — англичанинът, който отвлече Ан Донкад. Яйън Гилъкрист го е смятал за свой баща цели двадесет години.

— Смяташ, че Гилъкрист и Съмърсет са заговорници? — Ерън се напъваше да си спомни младежа, който се ожени за дъщерята на Лодъринг. — Мисля, че той е прекалено зает с възвръщането на наследството си.

— И това му дава възможност да пътува из цяла Шотландия. Ако е наблюдателен, няма да му е трудно да забележи къде са слабостите ни.

Ерън се размърда неловко. Дали не беше прибързал с преценката си? В крайна сметка Гилъкрист е отгледан като англичанин.

— Мога да го разпитам — каза той накрая.

— Това няма да помогне. По-добре е да го държим под наблюдение. Нека му предоставим възможност да покаже пристрастията си. Съмърсет е готов да плати богато на човека, който му занесе новината, че френската флота е вече тук.

— Но Гилъкрисст няма да стигне крайбрежието.

— И това може да стане — отвърна Дънмар, — ако го призовем да съпроводи младия Лодъринг до Франция заедно с Мери.

— И какво ще стане, ако той просто се подчини?

— Без да изпрати веднага човек към Англия? — Дънмар сви рамене. — Тогава ще се окаже, че слуховете са неверни и на Гилъкрисст може да се разчита. Все пак не е зле да се провери.

— Да — каза Ерън замислено. — По-добре е да сме сигурни.

Дънмар се опитваше да се държи с подобаваща сериозност. Колко лесно се нареждаха нещата.

Тавис се мяташе в леглото и Елспът, която спеше до него, измърмори сънено. Какво да прави сега? Успехът на Дънмар можеше да съсипе Яйън и дори да го отпратят обратно в Англия. Нима това ще е толкова лошо? Щеше да наследи цялото състояние на баща си.

Но нима Яйън заслужаваше този позор? Кой е виновен, че повикаха брат му да получи всичко, което Тавис считаше за свое? Не беше Яйън. Нито пък той. Виновни бяха хора и събития, разиграли се прекалено отдавна. И нищо не можеше да се промени. Нито тогава, нито сега.

Но мисълта, че синът му заслужава повече от подаянията на този и онзи и че с аферата около кралицата може да спечели много, не му даваше мира. Той отново се сети, че майката на детето е само прислужница. Може би това беше съдба и синът, както и бащата преди него, не можеха да я променят.

Въпреки това Тавис не съжеляваше, че Елспът Лийтън ще му роди дете. Тя беше единственият човек, който го дари с нежност. Без да успее да си отговори на въпросите, той я придърпа към себе си и се опита да заспи.

ГЛАВА 17

Донкад се върна в Дейлиъс с леко сърце, изпълнен само с мисли за Рила Лодъринг. Знаеше, че отдавна е време да се върне към задълженията си, и сега, когато се увери, че делата на племенника му вървят добре, само Рила го задържаше в пограничните райони.

Падаше здрач, когато той и хората му влязоха в двора. Посрещна ги един разтревожен вестоносец. Обърканото му изражение стъписа Донкад. Мъжът подаде навит, запечатан пергамент и обясни, заеквайки:

— Просто не знаех какво да правя, милорд. Пристигна днес следобед и мислех да го занеса до Саяран, за да го препратят по-нататък.

Донкад се слиса, като видя кралския печат и макар че писмото бе адресирано до Яйън, го отвори, без да се замисли. Самият Ерън призоваваше Яйън да тръгне към Франция с младия Лодъринг. Донкад го прегледа внимателно, като се опитваше да схване скрития смисъл на посланието. Не му се вярваше, че това е невинно хрумване на регента. Някой бе подшушнал нещо и това беше резултатът. Но кой? И защо?

Мина повече от половин час, но той не намираше отговор. Веднага изпрати човек към Уейтифелд, като му възложи да не забравя важността на поръката. После се преоблече и се отправи към Саяран, без да се съобрази с късния час. Трябваше да го обсъди със Селек Лодъринг. Може би бащата на Емълрик знае нещо, което да го успокои.

При съобщението на Ерън Селек се изненада не по-малко. Писмото беше учтиво — не звучеше нито приятелски, нито враждебно.

Селек потри ухото си.

— Нямам ни най-малка представа. Прати ли известие на Яйън?

— Да, предложих му да изчака Емълрик в Единбург. Вестоносецът замина преди малко — Донкад поклати глава. — Не ми харесва тая работа.

— Мислиш, че има някакъв зъл умисъл? — попита Селек, който обичаше Яйън, но повече се тревожеше за Сесил.

— Възможно е, защото това решение е взето набързо и няма никаква мотивация. Но засега нямам представа какво да правя — Донкад се усмихна. — Както повечето благородници на Шотландия, и аз имам доверени хора в двореца. Ако има нещо, то ще стигне до нас.

— Да, но се надявам да побързаш. Никой няма полза от закъснелите новини.

Селек безспорно беше прав.

— Точно затова смятам сам да ида до Единбург. Кралският двор скоро ще се премести в Стърлинг за новия сезон — той млъкна. Беше му трудно да говори по-нататък, защото знаеше, че прибързва малко. Прокашля се. — Тази мисия ще ми отнеме още дълго време, а вече трябва да се връщам в именията си, за да се заема с тях. Ще ми позволиш ли да споделя чувствата си с Рила? Искам да я помоля да ми стане жена.

Макар и разтревожен, Селек се усмихна.

— Имаш не само позволението, но и благословията ми. Тя, изглежда, не очаква да я посетиш тази вечер, защото е в детската стая с внуците ми — когато спомена момчетата, гласът му трепна от гордост и очите му блеснаха.

Въпреки че не очакваше отказ, Донкад се усмихна облекчено. До този момент все още изпитваше съмнение. Сега знаеше, че Селек много обича семейството си и особено синовете на Одулф.

— Аз ще се грижа за тях, но те няма да загубят фамиленото си наследство. Обещавам ти го — той хвана Селек за рамото с надежда да му внуши увереност в честността си.

Обзет от мисли за изгубения син, Селек премигна и се усмихна радостно.

— Да пратя ли някой да я предупреди?

— Не, ако позволиш. Искам да вляза без предизвестие.

— Тогава си носи последствията — предупреди го Селек, защото знаеше колко се гневят жените, когато нямат време да се облекат подходящо за гости.

Докато изкачваше стълбите към детската стая, Донкад въобще не мислеше за последствията. Познаваше добре пътя, защото при всяко посещение отиваше да види и момчетата. Смяташе, че ще е много по-добре, ако го опознаят в спокойната обстановка на собствения си дом,

а не в някое от неговите имена, ако... разбира се, Рила приеме предложението му.

Вратата на стаята беше отворена и той спря. Рила седеше на пищен турски килим заедно с децата. Роклята ѝ се разстилаше около нея. Хубавата ѝ коса бе пусната и блестеше като червено злато на светлината на свещта. Споменът за самотните години след смъртта на съпругата му сякаш се стопи и той реши, че тя не би се противила на желанието му да потърси щастие още веднъж.

— Милейди — каза той тихо и отвлече вниманието ѝ от играчките, пръснати по роклята ѝ, и малките ръце, протегнати към тях. Рила чу гласа му и го погледна радостно.

— Рос! — тя предпочете името пред официалното милорд. Обърна се към него така, за да изрази отношението си и да покаже, че няма нищо против да я посещава и без предварително известие.

Опита се да стане, но той я възпря с жест.

— Чакай, идвам при вас.

Като видя хубавите му дрехи, Рила се разсмя гърлено. Донкад ѝ отвърна с тъжна усмивка.

— Каdifето не е най-подходящото облекло за детската, но това не е голям проблем — каза той и коленичи, докато тя залитна с ръце, протегнати към него.

— Нека ти съсият дрехите, пада ти се — съгласи се Рила и грабна Валдемар, който се опитваше да хване златната верижка на врата на Донкад. — Завари ме с най-старата ми рокля.

— Хубава си с всяка рокля — отвърна Донкад. Лицето му преливаше от чувства и страните на Рила пламнаха.

Тя сведе очи, но той се възпротиви рязко:

— Не отвръщай поглед от мен, любов моя.

Никога не бе я наричал така и тя го погледна отново.

— Рос? — гласът ѝ едва се чу, сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

Той подхвана Валдемар и го сложи да седне до Тойдорик. Очите им се срещнаха.

— Аз ще им бъда баща — рече той бързо и млъкна. — Ще ти бъда и съпруг.

Смелостта го напусна, защото тя не отговори, а продължи да изучава лицето му. Очите ѝ се наляха със сълзи и на устните ѝ цъфна усмивка.

— А аз ще ти бъда съпруга.

Без да изпуска децата, той я придърпа към себе си. Когато се сгуши до широките му гърди, за първи път след смъртта на Одулф почувства, че някой я обича.

Така ги завариха Селек и Джорсъл. Рила срещна одобрителните им погледи и всичките ѝ съмнения изчезнаха.

В една кръчма на няколко мили южно от границата седяха двама англичани, в чиито ръце подрънкваха шотландски монети, платени за арестуването на Джофри Линдел.

— И каква присъда иска твоят господар? — мъжът говореше тихо, макар че кръчмата беше претъпкана и шумът заглушаваше всеки разговор. Той самият някога притежаваше състояние, но се разори. Беше млад и безразсъден, нямаше много добра репутация, но и не бе изпаднал дотам, че да загуби влиятелните си приятели.

Мъжът срещу него надигна халбата. Имаше грубовато изражение и белег на ръката. Очевидно бе готов на всичко за пари.

— За измяна.

Младият човек сбърчи вежди.

— Но на какво основание? Не съм чул името на Линдел, замесено в подобни деяния.

— Жена му е шотландка. Доведеният му син сега е предан на шотландската корона. Не че в това има нещо особено — призна той грубо, — а и няма нужда да задълбаваме чак толкова. Нещата просто трябва да се проточат, за да може синът му да дойде в Англия, щом чуе новината.

Благородникът се намръщи. Предпочиташе да не се разпростира извън територията на Англия. Дори и златото не можеше да го склони да изтърпи жестокостта на шотландците.

— А кой ще го извести?

— Не мисли за това — отвърна другият. — Аз ще го уредя. Ти само гледай да вкараш Линдел в Тауър.

— А кой е толкова заинтересован синът му да се върне? — отсрещният го изгледа спокойно и не отговори. Младежът въздъхна нервно. — Добре, кога ще получа останалото злато?

— Когато свършиш работата.

— Бъди сигурен, че ще я свърша — не можеше да бутне Линдел в затвора завинаги и щом не искаха това от него, останалото беше лесна работа. Грубиянът отсреща се изкашля.

— Ще трябва да свършиш и още нещо.

— Какво?

— Трябва да убедиш шотландката, че присъдата е много сериозна и само завръщането на сина ѝ в Англия може да снеем подозренията.

— Това ще е трудно — възропта младият мъж. — Тя не ме познава и няма никакви причини да ми вярва.

— Това, уважаеми, си е твой проблем. Ако искаш да си вземеш парите.

След един час брататият с белязаната ръка вече препускаше към Шотландия. Не за първи път се правеше на англичанин, а и сигурно нямаше да му е за последно. Работата не му се нравеше особено, но златото натежаваше повече. Той вярваше, че работи за доброто на Шотландия.

ГЛАВА 18

Утринната роса намокри роклята на Сесил, докато тя се отдалечаваше от замъка. Все още беше ядосана от спора с охраната. Войникът на портала не бе много склонен да ѝ отвори — нямаше смелост да се държи грубо, дори беше много учтив, но това я обиди.

— Имате ли позволение да напуснете без придружител?

Сесил изпъчи гърди и се опита да имитира майка си в пристъп на гняв:

— Аз съм лейди Уейтифелд. От кого трябва да искам разрешение за делата си? — странно беше, че господарят на тази крепост наследяваше и титла заедно с нея. Сега тя беше лейди Уейтифелд. Само преди няколко дни беше лейди Гилъкрист, а още по-рано беше Сесил Лодъринг — без титла и без съпруг.

Стражарят я погледна с раздражение. Що за господарка беше това? Но като видя, че изражението ѝ не се смекчава, повели да отворят вратата. Очевидно смяташе, че това ще е краят на кариерата му и съвсем не ѝ беше благодарен.

— Може ли да изпратя някого с вас?

— Не — човекът имаше отчаян вид и Сесил го съжали. — Обещавам да не ходя по-далеч от сечището. Може да разпоредите на вратата да застане конник и да ме последва в случай на нужда — преди той да възрази, тя излезе през отворения портал.

Да избяга! Много искаше, та макар и за малко. Стените на Уейтифелд я потискаха повече от всяко друго място на земята. Тя изправи лице към изгряващото слънце, за да се порадва на топлината му. Дори посред лято в крепостта беше влажно и студено. Този замък не я интересуваше изобщо, но Яйън явно не бързаше да го напусне, затова не му каза нищо.

Яйън. Забави крачка, като се сети за него. Сега бяха много по-близки, но той все още странеше от нея. Помежду им имаше стена и тя не знаеше дали някога ще успее да я разруши. И все пак, когато тя

влизаше някъде, очите му я търсеха, сякаш само това бе чакал. Ако излезеше вечер преди него, скоро идваше и той.

Нощите им не можеха да се сравнят с нищо познато. Вече копнееше за ласката му, така както някои мъже копнееха за алкохол. Нощ след нощ разпалваше страстта ѝ до крайност. Вече не ѝ се налагаше да иска да изпита същата изтънчена болка и удоволствие като него. Но след това, въпреки че я прегръщаше, мислите му отлитаха надалеч, където не можеше да го последва. Сесил понасяше това много тежко и не знаеше как да го превъзмогне.

Стигна първите дървета и се усмихна на птиците, които цвъртяха из зелените клони. Спомни си какво е обещала, обърна се да се върне и смръщи чело, защото видя конника, който препусна към нея от крепостта. Да не би онзи глупак да си е помислил, че ще хукне в гората?

Едва сега видя, че слънцето вече е доста над хоризонта. Не смяташе, че ще върви толкова дълго. Войникът с право бе загрижен. Но когато ездачът приближи, сърцето ѝ се преобърна. Беше Яйън.

Конят му пръхтеше и подскачаше. Яйън се намръщи. Сесил се усмихна приветливо. Понякога, като беше разтревожен и Селек я гледаше така. Значи все пак я обича.

Яйън изпръхтя почти като коня.

— Изглежда, ти прави удоволствие да вдигнеш всички по тревога.

— Удоволствие е само, че те виждам. Излязох да поскитам и не съм искала да тревожа никого — много добре знаеше, че всички се безпокоят, и не искаше да го крие. — Аз редовно правя така и смятам, че охраната скоро ще свикне с разходките ми.

— Няма да има тази възможност — каза той простиичко. — Няма да напускаш Уейтифелд или която и да е крепост без придружител.

Сесил отвори уста, за да възрази, но той я изпревари:

— Няма да спорим, Сеси. Аз не съм баща ти и няма да отстъпвам пред всичките ти желания. Ще идвам с теб, пеша или на кон, когато мога. Ако не мога — хрумна му нещо и се намръщи — или ако не искаш моята компания, ще си взимаш някой от прислугата.

Изражението му подсказа на Сесил, че предпочита да я придружава лично. Това я зарадва много.

— Ще ми е много приятно, ако идваш, Яйън. Но не искам да те вдигам толкова рано.

Преди да получи отговор, видя, че някой приближава по пътя от Дъмблейн.

— Яйън, някой идва към крепостта:

Той се обърна рязко и се успокои — човекът беше сам и не представляваше опасност за замъка.

— Много бърза. Сигурно е вестносец.

Сесил се притесни. Всички куриери бързаха, но лошите новини пристигаха винаги първи. Веднага се сети за болестта на майка си.

— Яйън, моля те, нека да побързаме.

Безпокойството в гласа ѝ го смути. Способността ѝ да разбира чувства и настроения все още го озадачаваше. Тя твърдеше, че не знае нищо за бъдещето, но понякога го смайваше.

Той ѝ кимна да се качи при него и обърна стройния жребец към замъка. Подкара го в лек галон. Сесил му изглеждаше твърде крехка. Знаеше, че язди добре, но се опасяваше, че животното е доста мощно за лекото ѝ тяло.

Когато стигнаха крепостта, куриерът вече седеше на масата в голямата зала с бира и месо пред себе си. Той стана припряно, щом влязоха. Огледа набързо внушителния виконт и дребната фигурка до него, която повече приличаше на горска фея, отколкото на благородна дама.

— Лорд Гилъкрисст? — заекна той, като видя мрачното лице. Бръкна под късата си дреха и извади малък свитък.

Яйън счупи мечата и когато прочете съобщението, още повече се намръщи.

— Милорд? — попита тихо Сесил. Все още се страхуваше за майка си.

— От Донкад е — отвърна Яйън кратко.

Тя въпросително вдигна вежди. Донкад си тръгна само преди четири дни. Явно е изпратил куриера веднага след пристигането си в Дейлиъс.

— Нещо лошо ли е?

Яйън погледна пратеника.

— Починете няколко часа. Ще ви дам отговор.

Мъжът почти изстена. Само няколко часа?

Беше яздил от изгрев до изгрев. Но за спешните нужди на благородниците изтощението на някакъв си куриер не значеше нищо.

— Да, милорд — отвърна той на тръгване.

— Добре ли е майка ми? — попита Сесил накрая.

— Да — Яйън се изненада от резкия ѝ тон. — Или поне тук не се казва нищо по въпроса. Защо, зле ли е?

— Да, понякога — призна Сесил тихо.

Гласът му стана по-нежен.

— Не се споменава за нея. Сигурен съм, че ако имаше нещо лошо, вуйчо ми щеше веднага да узнае — той се взря в широко отворените очи на Сесил и въздъхна. Тя все още беше дете. Не можеше да я остави сама, докато изпълнява поръките на Ерън.

— Знаеш ли, че Емълрик ще замине с малката кралица за Франция?

Сесил кимна и предусети, че няма да хареса новината. Или поне гласът на Яйън издаваше, че според него тя не би я харесала.

— Трябва да го придружа.

Тя го погледна объркано.

— Ще пътуваме за Франция?

Яйън въздъхна. Знаеше, че трябва да спори с нея по този въпрос.

— Не, Донкад е категоричен, че трябва да замина сам. Предлага ми да останеш при родителите си, докато се върна.

— Може и да не дойда с теб, но няма да се върна в Саяран. Ще остана в Дейлиъс, ако позволиш!

Последните думи го изненадаха. Откакто го последва без покана, той очакваше, че не е склонна да му се подчинява. Може би нямаше чак такова намерение да се противи на волята му. Все пак не можа да разбере защо предпочита да стои сама в Дейлиъс, а не да се върне при родителите си.

— Няма ли да се чувстваш самотна?

— Ще мога да посещавам Саяран, когато искам и обещавам да вземам със себе си силна охрана — каза тя бързо, за да предотврати възраженията и поуките. — Аз съм господарката на твоите крепости, Яйън. Ще остана, където ми е мястото. Трябва много да се уча, ако искам да е добре и за двама ни.

Тя нарочно не каза всичко. Нещо ѝ подсказваше, че този брак започна с твърде много напрежение. Ако искаше да го закрепи, не

трябваше да позволи нещо да я измести от живота на Яйън. Щом не може да пътува с него, може поне да остане в мислите му, в дома му, да следи за делата му и да спи в брачното легло.

Може би знаеше, че повечето от съображенията ѝ са неоснователни, защото той не я обича. И няма намерение да го направи. Но не се съмняваше, че могат да се справят добре заедно, ако не позволи връзката помежду им да отслабне. Клетвите им, че ще се крепят в трудностите, след време щяха да се окажат по-силни от всички обяснения в любов.

Яйън дълго мълча, преди да ѝ отговори и накрая започна отдалеч.

— Донкад ме моли да изчакам Емълрик в Единбург. До там ще пътуваме заедно. Ще помоля и Рос да дойде и да те съпроводи до дома, когато замина — видя нетърпеливия ѝ поглед и се усмихна мило. — У дома в Дейлиъс.

Пътуването от Дъмблейн до Единбург мина леко. Сесил не се съмняваше, че ако Яйън е сам, може да го вземе и за един ден. Но сега спряха в Линлитгоу много преди да мръкне. Странноприемницата беше уютна, но съвсем обикновена. За Сесил обаче в пътешествията нямаше обикновени неща. Никога преди не бе идвала така близо до морето. Мирисът на солената вода и плясъкът на вълните я докараха до възторг. Скромната свита ги придружи до Единбург.

— Ще дойда с теб във Франция — каза тя веднъж и въздъхна. Но тонът ѝ бе по-скоро умолителен, отколкото настойчив. — Сигурно е чудесно водата да бъде под самите ти крака.

Една чайка изкряска и тя вдигна очи към небето. Косата ѝ бе влажна от мъглата и капчиците блестяха около лицето ѝ като ореол. Но той знаеше, че тя не е ангел и се усмихна, като си помисли, че не би могъл да живее с по-ангелско създание. Не допускаше, че някое божие същество може да прелъстява съпруга си с такава страст всяка нощ. Усети, че тялото му откликва на тази мисъл и се върна към думите ѝ.

— Не знам дали е приятно или не. Аз самият не съм пътувал по море.

Тя го погледна изненадано и очите ѝ се разшириха.

— Мислех, че всеки английски лорд получава образование в чужбина.

Усмивката на Яйън изчезна.

— Майка ми искаше да съм близо до нея.

— Сигурно много те е обичала — Сесил гледаше да е предпазлива, защото знаеше, че другата жена в живота на Яйън заслужава само съчувствие. — Сигурно и сега те обича.

— Да — каза той с пресипнал глас. — Тя ме обичаше до болка.

Разбра, че той не говори за болката на майка си. Много искаше да протегне ръка и да го докосне. Яздеха един до друг и бяха толкова близо, че краката им се потриваха от време на време. Но нещо ѝ подсказваше, че ако го направи, ще развали всичко и краткият миг на единение ще свърши.

Все пак искаше да научи още за миналото му.

— Като момче не си ли искал да избягаш през морето? Аз много исках.

— А ти кога си била момче? — отвърна Яйън веднага и мрачното настроение го напусна. Вече не можеше да върне стария живот. Не трябва да копнее или да съжالياва за него.

Сесил се усмихна сияйно, щастлива, че сега не я отблъсна, както се случваше всеки път, щом навлезе в забранената територия.

— Исках да бъда момче — каза тя сурово. — И исках да пътувам по море и да видя други земи. Трима от братята ми са виждали Германия. Единият и сега е там. А аз не съм видяла нищо, освен малко от Шотландия.

Яйън долови раздразнението в последните ѝ думи и се усмихна. Жена му не беше като другите. Повечето млади момичета мечтаеха за романтична любов и охолство, а не за авантюристични пътешествия.

— Един ден може би ще пътуваме заедно — самата мисъл, че Сесил ще бъде като замаяна от новите изживявания, му харесваше много. Лицето ѝ светна при тези думи и това го зарадва не по-малко. По-късно се чудеше как не е забелязал тази странна хубост още при първата среща. Не смяташе, че е класическа красавица, но дори и да можеше, не би променил нито една от чертите ѝ.

Изведнъж усмивката ѝ се стопи.

— Яйън, не смяташ ли, че това пътуване до Франция може да бъде опасно? — малка бръчка проряза челото ѝ.

За момент Яйън изпита ревност при мисълта, че тя вероятно се тревожи повече за брат си. После се усмихна и се опита да я успокои, защото не искаше жена му да скърби, че го няма и да трепери за живота му:

— Мисля, че свитата на шотландската кралица е най-безопасното място на света. Освен това отиваме в една страна, където ни посрещат с отворени обятия.

— Ами Англия? Нима Съмърсет няма да се опита да ви попречи да стигнете Франция? — Сесил се сети, че за известно време Яйън е служил и на английската корона и не може да приеме, че Шотландия е изцяло негова родина и Мери му е кралица. Това я натъжи, защото той явно бе раздвоен.

— Може и да го направи — съгласи се Яйън. — Но ако тръгне към Дъмблейн, цяла Шотландия ще стане срещу него.

— Ами по море? — настоя Сесил тихо.

— Смятам, че дори и Съмърсет няма да се осмели да нападне френската флота. Това ще предизвика война с огромни размери. Тогава и католиците и реформаторите в Шотландия ще се обединят с Анри срещу англичаните.

Да нападнеш съюзник, беше едно, но всеки опит да се измъкне годеницата на дофина от кралската френска флота щеше да е нещо непостижимо за Анри. Яйън обаче не се съмняваше, че англичаните са достатъчно глупави, за да опитат. Нямахше основание да твърди, че Съмърсет не е достатъчно дързък. Но не виждаше смисъл да тревожи Сесил с предположения за неща, които не зависят от нея.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири с положението, макар че предстоящата раздяла изобщо не ѝ харесваше. Едва бе започнала да опознава съпруга си и сега се опасяваше, че когато той се завърне в Шотландия, ще трябва отново да извървят същия път.

Само след миг цялото ѝ съзнание бе погълнато от Единбург. Щом преминаха портала, тя се обърна към Яйън разочаровано:

— Много е мръсно.

В този момент от един прозорец над тях се изля помия и плъсна на калдъръма точно пред краката им. Яйън се усмихна съчувствено.

— И в Лондон е същото. Колкото повече хора живеят на едно място, толкова повече мръсотия има.

— Мислех, че ще бъде великолепно! — извика тя възмутено. — Цял живот съм мечтала да видя престолния град.

— Там, където живеят кралските особи, е наистина великолепно. Ще видиш такъв разкош, че умът ти няма да го побере, обещавам.

Тя долови насмешката в гласа му и прехапа устни.

— Сигурно говоря като наивно дете.

— Няма да позволя да те излъжат — каза той нежно. Знаеше, че говори истината.

Сесил отново започна да разглежда града. Беше убедена, че ако успее да се пребори с разочарованието и гнева на Яйън, той ще стане прекрасен съпруг.

Домът на Гилъкрисст не я разочарова. Прислужникът, който ги посрещна, спря пред масивна резбована врата. Над тях се извисяваха масивни стени от камъни и варовик, високите прозорци бяха украсени с цветно стъкло. Яйън ѝ помогна да слезе от коня и я поведе по стълбите. Вратата се отвори и на прага застанаха някои от другите слуги, за да ги поздравят.

Сесил погледна изпитателно домакинята. Изглеждаше прекалено млада за такъв пост, но отдаде на Яйън само почестите, които заслужаваше като господар, след което се зае изцяло с господарката си. Обноските ѝ бяха безупречни.

Когато влязоха, Яйън попита един възрастен прислужник за Тавис. Мъжът поклати глава:

— Господарят Тавис не е тук. Казахте ли му, че ще пристигнете днес?

— Не — отвърна Яйън спокойно. — Той изобщо не знаеше, че ще дойдем — погледна Сесил. — Искаш ли да си починеш?

Тя се усмихна и кимна.

— Бих хапнала нещо, ако позволиш.

Яйън се засмя.

— Никога няма да бъдеш като другите жени. В такива моменти те направо припадат от изтощение.

— Трудно ми е, защото сега припадам от глад — отвърна тя, без да се учуди на характеристиката, която ѝ направи. Знаеше, че всъщност никой не иска жена му да залита от най-малкото напрежение.

Докато Елспът ги отведе до гостната, Яйън си мислеше, че благородните дами от типа на лейди Едра в такъв миг щяха да се оплакват, а не да припадат. Призна пред себе си, че няма да му хареса, ако Сесил прави, което и да е от двете. И все пак не можеше да стигне толкова далеч, че да отрече желанието си да бъде с лейди Едра. Все още не.

Вече седяха на масата за обяд, когато Тавис се прибра. Влезе в стаята, усмихна се, но присъствието им, изглежда, го разтревожи. Сесил отново установи колко поразително прилича на Яйън. Никой не би се усъмнил, че са братя и сякаш само плътската невъздържаност на Елъсдър Гилъкрисст бе направила от единия наследник, а от другия — копеле.

Яйън кимна към стола вляво от себе си.

— Ела да хапнеш с нас.

Лицето на Тавис леко помръкна. Глупаво се бе оставил на мисълта, че той е господарят тук, че може да седи на мястото на Яйън и да кани гости на обяд. Наруга наум наивността си и седна на предложеното място. Дали не прояви прекалено благородство, като отказа предложението на Дънмар и изпусна възможността да притежава всичко?

Точно в този момент влезе Елспът. Очите ѝ блеснаха от раздразнение, че някой седи на мястото на Тавис. Но тя бързо се овладя и разпореди да сервират основното ястие. Тавис почувства съжаление за баща си, за Яйън и дори за Елспът. Въпреки че щеше да му роди дете, тя си оставаше само прислужница — както и майка му — готова да вземе всичко, което ѝ се дава, без да мисли за последиците и за живота, който съсипва чрез самия акт на създаването му. Той сви устни. Ако тя не струваше повече от майка му, нима той струваше повече от баща си?

Сесил замислено наблюдаваше движенията на Елспът. Забеляза как блеснаха очите ѝ и лицето ѝ пламна, щом срещна погледа на Тавис. Знаеше много добре, че благородниците често лягат с прислужниците си, макар че баща ѝ и братята ѝ нямаха този навик. И все пак тук имаше нещо повече от общата постеля.

Елспът срещна погледа ѝ и на излизане се изчерви още повече. Тогава Сесил се вгледа изпитателно в Тавис, който не вдигна очи от чинията си, докато Яйън не го запита как е заварил къщата.

— Също както преди, докато баща ми беше жив — отвърна той с готовност. — Можеш спокойно да се отдадеш на останалите си имоти.

— Надявам се да не се наложи, защото сега трябва да обърна внимание на Ерн.

Тавис едва не се задави.

— Ерн? Каква работа има той с теб? — почувства, че кръвта му замръзна, защото предположи, че в тази скалъпена история е замесен и Дънмар. Дали Ерн не е повикал Яйън, за да го арестува?

— Изглежда, ще пътувам за Франция в кралската свита заедно с Емълрик Лодъринг — Яйън говореше безизразно, сякаш тази неочаквана и нежелана мисия въобще не го озадачаваше.

— Но... защо? — въпреки че се опита да се въздържи, Тавис беше възмутен. Не се съмняваше, че зад това стои Дънмар, но нямаше представа какво е намислил. Как може такава кралска чест да урони авторитета на Яйън? Той сбърчи чело и се замисли. Дали Дънмар е толкова безскрупулен, че да застраши сигурността на петгодишната кралица само за да може майка ѝ да вземе регентския пост? Не, не може да бъде. Ако нещо се случи с Мери, тогава просто няма да има регентски пост. Короната щеше директно да премине в ръцете на следващия наследник и тогава Дьо Гиз ще загуби и малката власт, която сега има.

— И аз се запитах същото, но не можах да си отговоря. Ти знаеш ли?

Тавис почувства угризения, но бързо ги потисна. Той самият нямаше никаква вина. А и Яйън не можеше да разбере нищо.

— Отдавна съм се отказал да осмислям прищевките на кралете — отвърна той. — Трудно мога да ти отговоря — но Дънмар можеше. И той щеше да потърси отговора. Все още не знаеше обаче дали ще спре само дотам.

ГЛАВА 19

Когато Яйън влезе в спалнята, Сесил седеше в широкото легло и го чакаше. Това го изненада.

— Мислех, че отдавна си заспала, Сеси — стана му приятно, че го е изчакала. Почти веднага съжали, че се е почувствал така. Започна да разкопчава елека си и ѝ обърна гръб.

Сесил потръпна под погледа му като ударена. Знаеше какви страсти се борят в душата му.

— Любопитна съм да узная какво толкова обсъждахте с Тавис — попита тя, като внимаваше да не му покаже, че единствено той я интересува.

— Нищо съществено за теб, в противен случай щях да те поканя при нас — Яйън видя болката в очите ѝ и се чувства гузен. В крайна сметка, тя нямаше някаква вина за състоянието му. Метна елека на един стол, съблече ризата си и добави: — Не беше много интересно. Разправих му как са ме посрещнали в Уейтифелд, а той ми каза как е заварил къщата тук.

Сесил се възползва от добрия шанс и попита:

— Наистина ли смяташ да му оставиш Уейтифелд?

— Да, но още не съм му казал. Смятам, че там ще се чувства добре, а и трябва да се занимава с нещо. Ако го оставя дълго на собственото му въображение, ще се забърка в някоя интрига.

— Интрига? — Сесил не си представяше как човек като Тавис може да пази тайна.

— Мисля, че има достатъчно възможности — провлече Яйън. — Столицата е едно от най-подходящите места за такива работи. Трябва да се грижа за него така, както се грижа за именията на баща си. Дано да успея.

— Той няма да се зарадва особено, ако чуе как говориш за него — отвърна Сесил. — Сякаш е нещо, от което искаш да се отървеш — в този момент Яйън започна да разкопчава панталона си и тя вече не можеше да мисли за друго. Свещта все още гореше. Той се обърна към

младата жена и видя втренчения ѝ поглед. Сесил пламна. Отвърна очи, но дори и сега силните гърди и черните къдри не излизаха от ума ѝ.

— Какво ще кажеш за Елспът?

Въпросът я изненада и тя отново го погледна.

— Мисля — тя се поколеба за миг, — че нещата между тях са сериозни.

— Да — Яйън кимна мрачно. — Изглежда, че скоро на бял свят ще се пръкне още едно копеле с името Гилъкрис.

Сесил си спомни гордия блясък в очите на жената и съжалението, което се изписа на лицето ѝ, щом погледна Яйън. Ако тя наистина беше бременна, действията ѝ бяха оправдани.

— Дали ще се ожени за нея?

Яйън я погледна подозрително. Защо се интересуваше толкова?

— И много ли ще се разстроиш, ако го направи?

— Да се разстроя? — Сесил се изненада. — Не, разбира се.

Стори му се, че отговори припряно. Той загаси свещта, легна до жена си и я придърпа с такава сила, сякаш очакваше съпротива.

За момент тя се възпротиви, но като усети колко е несигурен, усмихна се и се обърна да го прегърне. Докосна с устни шията му и почувства силата и топлината на пулса. Тялото ѝ потръпна, когато ръцете му се плъзнаха към ръба на нощницата.

Решен да я накара да забрави Тавис, ако той наистина бе в ума ѝ, Яйън се докосна до всяка частица от нея. Милваше я първо нежно, после грубо и тя не знаеше какво да очаква в следващия момент. Правеше всичко бавно — сантиметър по сантиметър. Първо повдигна нощницата ѝ, после докосна и целуна всяка извивчица и форма на тялото ѝ.

Отдавна бе успял да я убеди, че свенливостта не е преимущество в леглото. Ръката му продължи да търси, разголи хълбоците и погали къдрите между бедрата ѝ. Тя пламна, когато устните му последваха движението. Простена от удоволствие, а не от негодувание.

Сесил разбра, че заедно с плътската страст той поражда у нея желание да му достави удоволствие и очите ѝ се напълниха със сълзи. Яростната нежност, която я заля, докато, останала без дъх, изживяваше своя екстаз, идваше едновременно от нея и от него. Когато Яйън се плъзна нагоре, за да улови и последните ѝ трепети с тялото си,

трябваше да прехапе език, за да не му каже, че го обича. Сълзите бликнаха надолу по лицето ѝ.

Донкад и Емълрик пристигнаха заедно в една топла и влажна вечер. Бяха в прекрасно настроение. Емълрик очакваше с нетърпение приключението пред себе си. Донкад идваше от Саяран с мисли за Рила.

Когато Яйън, Тавис и Сесил излязоха да ги поздравят, Емълрик хвърли бърз поглед към сестра си. Доволен, че лицето и очите ѝ греят, той се обърна с усмивка към Яйън и поздравя:

— Бракът, изглежда, се отразява добре на Сеси, дано и с теб да е така.

— Не мога да се оплача — Яйън се усмихна кисело. — Само дето баща ти май ме подведе, като ми каза, че е скромно и покорно момиче. Да не би да се е променила за няколко седмици?

Емълрик се усмихна още по-приветливо.

— Не, обзалагам се, че изобщо не се е променила — без да се притеснява от смущението на Сесил, той прехвърли ръка през раменете ѝ и я притисна до себе си.

Яйън попита Донкад как вървят нещата в Дейлиъс и Емълрик се възползва, за да попита тихо:

— Доволна ли си, мила?

— Да — отвърна тя протичко и погледна суровото лице на съпруга си. — Да, доволна съм.

Тавис чу отговора и проследи погледа ѝ. Почувства нов прилив на огорчение. Да, Яйън притежаваше всичко, за което той някога мечтаеше. За него остана само Елспът и детето ѝ, заченато в грях.

Единствено Донкад видя изражението на Тавис, когато всички се обърнаха, за да влязат. Загледа се в него още веднъж, но вече не можа да забележи нещо нередно. Тавис го погледна въпросително и се усмихна, а Донкад му отвърна със сърдечен поздрав. Тавис израсна пред очите му, той много го обичаше и го познаваше доста по-добре от Яйън. И все пак беше време Тавис да проумее веднъж завинаги, че Яйън е наследник на баща си. Донкад вярваше, че това отдавна е станало, но нещо в очите на младежа го накара да се усъмни.

Вечерята беше чудесна. Яйън откри, че Емълрик много му допада. Макар и разумен, Емълрик смяташе, че всичко е едно чудесно приключение. Пътуването до Франция не го тревожеше ни най-малко.

— Не се ли притесняваш, че ще се разделиш твърде за дълго с годеницата си? Разбрах, че е прекрасно момиче — попита Тавис.

— Да — отвърна той с усмивка. — Идина е чудесна, но е само на дванадесет години. Не се виждаме често.

— Значи този годеж е споразумение между семействата ви? — намеси се Яйън с любопитство. — Доволен ли си от него?

— Да, съгласих се, макар че бях само на десет години. Беше по-добре да се стодя с благородна наследница, отколкото да отида послушник в манастир — той се ухили. — Не изгарям от желание да се облека като плашило.

— Емълрик — порица го Сесил и вдигна очи от хрупкавото печено, потънало в ароматен сос, — не трябва да говориш така за свещениците.

Емълрик се изсмя гръмогласно:

— Точно ти ли ми казваш това? Та нали изгони един от собствения ни дом?

Сесил се изчерви и съжали, че се е обадила.

— Не аз го накарах да си тръгне под смъртна заплаха.

— А какво да направя, след като те удари?

Ръката на Яйън замръзна и бокалът с вино увисна във въздуха. Младежът присви очи и погледна Емълрик.

— Да удари Сесил? Що за свещеник е това?

— Познат е като отец Ейндриъс — отвърна Емълрик.

В този момент Сесил положи ръка на рамото на Яйън.

— Това беше преди няколко месеца и не е нищо особено — усети гнева му през дланта си и остана поразена от силата му.

Емълрик я видя, че се стресна, погледна Яйън и остана доволен. Този човек искаше да бди над жена си и нямаше да позволи да ѝ сторят зло.

Само Донкад наблюдаваше Тавис, който се сви като ударен, като чу името на свещеника. Нещо не беше наред и той реши, че непременно ще разбере какво е.

Докато Емълрик разказа как отец Ейндриъс ги е напуснал, Тавис се овладя напълно. Вероятно се бе излъгал, че е достатъчно смел, за да

участва в заговора. Беше сигурен, че ако сега отецът му се мерне и започне да говори за планове на Дънмар, ще го удуши. Съвсем не го беше грижа, че Дьо Гиз може никога да не види трона. Макар че нямаше да се докосне до Сесил, не можеше да понесе мисълта, че някой ѝ е причинил болка, дори и незначителна.

— Кажи как са нашите — обади се Сесил, когато всички млъкнаха.

— Но ти не си отсъствала много дълго — отвърна Емълрик изненадано. — Казах ти, че всички са добре, макар че на мама много ѝ е мъчно за теб.

— Но е добре, нали?

— Да, напоследък е по-добре. Силите ѝ укрепват. А — добави той почти без връзка, — Реймънд се обади. Вече е женен и ще дойде със съпругата си в Саяран за малко — той ѝ се усмихна. — Сигурно и Рейнард ще дойде с тях и ще умре от скръб, че си се омъжила.

— А кой е Рейнард, че толкова се е загрижил за семейното ти положение? — гласът на Яйън прозвуча така гневно, че всички млъкнаха.

— Брат на Рила — отвърна Сесил спокойно. — Приятели сме от детинство и това е всичко.

— Но сигурно не му се иска това да е всичко? — попита Яйън и макар че очите му бяха вперени в Сесил, не изпуснаше Тавис от наблюдение. Чудеше се още колко мъже са поискали ръката на това дребно създание.

Тя се усмихна нежно.

— Макар и с благороден произход, Рейнард е призван да бъде придворен поет. А те се влюбват при всяка възможност. Това просто е част от призванието им — непрекъснато да вехнат от любов.

Яйън не искаше да го помислят за ревнивец и промени темата, но мисълта му непрекъснато се връщаше там. Дали наистина този Рейнард ще дойде в Саяран, докато жена му е в Дейлиъс и го чака да се върне от Франция?

Настроението му остана мрачно до края на вечерта и той изпита истинско облекчение, когато дойде време да си лягат. В нея поне не можеше да се съмнява. Беше девствена, когато дойде при него и не мислеше за друг, докато се прегръщаха. Просто не вярваше, че е способна да се преструва дотолкова.

И макар че с притеснение забеляза как Донкад извика Тавис настрана след вечеря, реши да не мисли повече. Не вярваше на брат си, но това не важеше за вуйчо му. Съмняваше се в Тавис, но сега, когато короната призна правата му и замъците бяха в негова власт, той не можеше да му навреди особено.

Когато всички в къщата си легнаха, Донкад започна сериозен разговор с Тавис.

— Мислех, че отдавна си приел Яйън като наследник на баща си, но сега разбрах, че съм се лъгал.

Седяха в малък кабинет с едно писалище и два неудобни стола, но Донкад се погрижи да донесе бутилка уиски и две гравирани чаши. Като внимателно наблюдаваше реакцията на младия човек, той наля питие в чашите и му подаде едната.

— Не оспорвам правата му — Тавис се разсърди, защото го мъмреха като дете. — Изобщо не му се бъркам — отпи голяма глътка от чашата, повече за да прикрие чувствата си, отколкото от жажда. Дълбоко в себе си чувстваше вина, че знае за плановете на Дънмар, но нямаше намерение да ги разкрие.

— Да, сигурно е така, но съм убеден, че ще се радваш, ако му се случи нещо лошо — Донкад не му се сърдеше особено. Сигурно и той би се чувствал така на негово място.

— И какво друго очакваш? — попита Тавис ядно. — Да застана на някой ъгъл и да обявя публично, че всичко, което съм обичал досега, е негово? Не, твърде много е да се прегъвам пред него и да се гордея, че той е наследникът.

— Не искам чак толкова — отвърна Донкад раздражено. — Дори не съм намеждал за подобно нещо.

— И какво да правя тогава? — гласът му звучеше уморено, дори нерешително.

— Може поне да му бъдеш благодарен за това, което прави за теб.

— Благодарен? Да, разбира се — отвърна Тавис огорчено. — Вероятно трябва да съм благодарен, че има какво да ям и къде да се подслоня. Той с нищо не ми е длъжен, а и едно копеле не може да се надява на повече — той почти изплю последните думи в лицето му.

Донкад се умълча. Значи Яйън още не му е споменал за Уейтифелд. Тогава и той трябваше да мълчи, макар че не знаеше причините за колебанието на племенника си.

Пресуши чашата си и заговори пак:

— Мисля, че не си прав. За него произходът не е причина да не те уважава. Всъщност смятам, че при първа възможност ще погледне на теб като на истински брат — Тавис изпръхтя презрително и той вдигна ръка, за да го възпре. — Запомни, че тук ти и аз сме единственото му семейство и той разчита само на нас. Така, както ти нямаш друг близък, освен него.

— Имам Елспът — отвърна Тавис предизвикателно, макар че още не искаше да споменава на никого за нея.

Донкад прикри изненадата си.

— Домакинята? — тонът му изразяваше само леко недоумение.

— Тя означава много за мен. Дори и само тази причина стига, за да оправдае отношението ми към Яйън. Какво ще мога да оставя на сина си?

— Ааа! — въздъхна най-сетне Донкад, защото разбра на какво се дължи враждебността му. — И нима смяташ, че незаконните деца в рода Гилъкрист не са достатъчно?

— Той няма да е такъв — сега Тавис изказа на глас онова, което само бе намекнал пред Елспът. Но това не правеше действителността по-поносима.

— Ще се ожениш за една прислужница? — Донкад дълбоко се съмняваше. Младежът винаги се опитваше да се държи по-достойно и от истинските благородници.

Тавис сви рамене.

— Кръвта ѝ е достатъчно благородна, макар че никой от предците ѝ не е могъл да предполага, че родът ще изпадне дотолкова, фамилното ѝ име е Лийтън.

Донкад сбърчи вежди.

— Значи положението ѝ наистина е доста по-лошо от името — макар че не бяха голям род, Лийтън някога имаха толкова власт, колкото Донкад и Гилъкрист. И бяха много по-богати. Алчността ги погуби. Бяха ненаситни и не можеха да преценяват нещата. Водаха непрестанни междуособни войни, докато не пръснаха всичките си пари и родът им се изгуби.

— Значи ще се ожениш за нея. И какво ще правиш после?
Тавис го гледаше, без да разбира смисъла на въпросите му.

— И какво после? — повтори той.

— Да — Донкад почти се усмихна. — Ще продължаваш ли да плюеш в лицето на Яйън и да си пробиваш път сам? Или ще приемеш приятелството, което той ти предлага и ще го превърнеш в родство? Както каза, той с нищо не ти е длъжен.

— Ще си помисля — Тавис можеше да обещае само това.

Донкад трябваше да се примири.

— Е, ако се ожениш за момичето, аз ще дам благословията си. Преди две поколения един Донкад се е венчал за жена Лийтън и смятам, че мога да претендирам за някакво родство — с една добра зестра и с владението на Уейтифелд Тавис вероятно щеше да забрави неприязненото отношение към Яйън.

— Това ще бъде голяма чест за нея — отвърна Тавис и за първи път от няколко дни насам почувства облекчение. След като Донкад щеше да предяви претенции за родство, бракът им нямаше да е чак толкова неравностоен. Баща му със сигурност не би постъпил по този начин.

— Ще те помоля за още нещо — каза Донкад. — Искам да ми отговориш честно на един въпрос.

Тавис чакаше мълчаливо.

— Какво толкова те смуги, когато споменаха онзи свещеник?

Тавис прокълна слабостта, която го бе издала.

— Нищо особено — излъга той, защото не можеше да отговори откровено. — Просто се възмутих, че някой е ударил момичето, което някога обичах. Знаеш какво изпитвам към Сесил Лодъринг. Щях да се ожения за нея, ако баща ѝ не се отдръпна заради произхода ми.

Донкад не си направи труда да го опровергае. Тавис никога нямаше да повярва, че това не е причината Селек Лодъринг да го отхвърли. И макар да не вярваше много на обяснението му, нямаше как да го обори. Щеше да е по-добре да остави нещата така и да го наблюдава. Все още се притесняваше за пътуването на Яйън до Франция и се молеше Тавис да не се е забъркал в тая работа.

Когато се разделиха, Тавис тръгна по стълбите към стаята си и усети, че Донкад все още го гледа. Знаеше, че се съмнява в него. Не

допускаше, че ще нареди да го следят, но ако искаше да говори насаме с Дънмар, трябваше да побърза.

Именно затова след половин час Елспът затвори вратата след него. Бледото ѝ лице излъчваше безпокойство. Той знаеше, че ще го чака долу, докато не се върне. Тази мисъл го стопли. Никой друг не изпитваше загриженост за живота му, откакто порасна.

Дънмар все още беше буден и като го видя, не се изненада особено. Когато го въведоха, отново го порази фактът, че навсякъде го посрещат с повече почести, отколкото Яйън благоволяваше да му отреди. Прислужникът го настани удобно и го убеди, че лорд Дънмар ще дойде при първа възможност.

Дънмар наистина влезе само след минута.

— Не очаквах да ви видя така скоро, сър. Размислихте ли върху решението си да ни сътрудничите?

— Както казах на отец Ейндриъс — името прозвуча сухо, защото си представи как кучият му син удря Сесил, — ще работя срещу всеки друг, но не и срещу тези, чиито имена ми дадохте.

— Но в случая вие сте предан на другия син на баща си — Дънмар внимателно подбираше думите си, за да го нарани колкото може повече и да улесни плановете си.

— Няма да сторя зло на Яйън Гилъкрист и Селек Лодъринг — отвърна Тавис сурово.

— Тогава защо сте тук? — зададе въпроса си сякаш между другото, но пръстите му се вкопчиха в гарафата с вино. Упоритостта на Тавис го раздражни.

Тавис прие чаша вино, макар че не смяташе да пие. Вече бе погълнал твърде много уиски, а умът му трябваше да е бистър.

— Искам да знам дали вие сте уредили Яйън да пътува с кралицата до Франция?

— Е, и какво, ако съм аз?

— Вие ли сте? — просъска Тавис през зъби. Изражението му бе толкова свирепо, че Дънмар почти се уплаши.

— Да. И какво ще правите сега?

— Може би нищо — призна Тавис. — Но какво ще спечелите вие? — нямаше да позволи на Дънмар да убие Яйън. Можеше да му

стори всичко друго, но не и това.

Липсата на реакция възвърна увереността на Дънмар. Вероятно Тавис бе само любопитен и това можеше да му послужи някак.

— Не съм ви дал повод да оттеглите доверието си от мен — каза Тавис безцеремонно. — И двамата имаме една и съща цел, но използваме различни средства, за да я достигнем. И аз искам Мари дьо Гиз да управлява почти толкова, колкото и вие.

— Много добре — Дънмар сякаш прие това за даденост. — Всъщност Гилъкрисст никога няма да стигне Франция. Щом разбере повече за защитните ни приспособления и узнае планирания маршрут, ще побърза да се прибере в Англия.

— Никога няма да го стори — отвърна Тавис сухо.

— Уверявам ви, че ще го стори — рече лордът с доволна усмивка.

Тавис почувства, че кръвта му замръзва. Не трябваше да противоречи на този човек.

— И как ще го постигнете?

— Няма значение. Важното е, че ще го постигна. Сега кажете ми, Тавис Гилъкрисст, ще ме предадете ли?

Тавис поклати глава почти против волята си. Бог да му е на помощ, можеше само да се моли Дънмар наистина да убеди Яйън да се върне в Англия. Той сигурно все още бе предан на английската корона. А и щом не се планува убийството му, Тавис нямаше да се намеси. Какво значение можеше да има за Яйън, че повече няма да го приемат в Шотландия? Можеше дори да изложи живота си на опасност, ако тук си помислят, че е предал секретните сведения на английския регент. Дънмар се усмихна на мълчанието му и забеляза гузния му поглед. Ако си държи езика, Тавис щеше да се окаже съучастник наравно с всички други. Няма да попречи на плана му и когато нещата станат необратимо сложни, щеше да е затънал до шия, за да се осмели да проговори.

ГЛАВА 20

В очите на Ан блесна гняв.

— Този човек е глупак! — но в яростта си тя изпитваше страх. Много разумни хора бяха погивали от ръцете на глупаци. Не можеше да повярва в думите на младия човек. Само минути преди това с радост очакваше завръщането на съпруга си. Сега се чудеше дали изобщо ще се върне. Ами ако не се върне?

— Милейди, дано не съм ви разстроил — младият благородник усети, че се раздвоява между възхищението от зрялата ѝ красота и задачата, за която толкова се бе подготвял. Пристигна в имението късно тази сутрин и заяви, че мисията му е много спешна и лейди Линдел трябва веднага да го приеме.

Не след дълго тя прочете писмото и избухна:

— Не, не сте! — Ан спокойно го излъга. Беше разстроена. Беше направо вбесена. Дори повече — ужасена. — Трябва да помисля — каза тя отчаяно повече на себе си, отколкото на посетителя. — Трябва да помисля.

Ето това беше добро начало за плановете му.

— Милейди, всички знаят, че подобни обвинения са безпочвени. Но за сигурността на короната лорд Съмърсет е длъжен да проведе разследване.

Ан се хвана за думите му.

— Вие вярвате, че съпругът ми е невинен?

Той се престори на изненадан.

— Разбира се, милейди. И това е мнението на всички хора, които зачитат справедливостта. Но и позицията на Съмърсет не ми е чужда. Докато не се докаже невинността, вашият съпруг няма да бъде освободен.

Този куриер вероятно можеше да ѝ помогне:

— Как ви беше името, сър? Извинете, но сега умът ми е зает само с долните лъжи в това писмо — тя го бутна от себе си, сякаш беше отровно влечуго.

— Крейтън, милейди. Рафъс Крейтън.

— Сър Рафъс — започна тя.

Той вдигна ръка стеснително.

— Не, милейди, аз съм обикновен земевладелец, но съм ваш искрен приятел, ако позволите.

— Тогава, приятелю Рафъс, може би двамата с вас ще успеем да намерим доказателство за невинността на съпруга ми — в очите на жената имаше толкова болка, че вече почти превъзхождаше тежестта на златото, което го очакваше след изпълнението на задачата. Почти. Чу звън на монети, докато говореше.

— Да, милейди, можем. Наистина можем.

Цяла вечер си блъска главата заедно с нея. Вечеряха, пиха вино и през цялото време той ѝ даваше предположения, оборваше нейните, но не успя да я приближи много до целта си. Ако идеята не дойде от нея, той сам трябваше да я предложи.

— Кой може да е скалпил тези лъжи? — попита Ан за стотен път.

И Рафъс за стотен път ѝ отговори спокойно:

— Не зная, мадам. Служа на негова светлост лорд Съмърсет и го помолих да доведе обвиненията до ваше знание. Не можех да си позволя да ви оставя сама с тези новини без малко състрадание.

— Наистина съм ви много благодарна, Рафъс. Но просто не мога да се сетя как да се справим с тези обвинения. Ако знаех коя е причината за подобни клевети, може би щях да измисля нещо.

— Колкото до това, милейди, на злото не му трябва специален повод. Но ще рискувам да ви причиня още повече болка и ще ви кажа, че силната любов на сър Линдел към вас вероятно е предизвикала враговете му.

Ан пребледня.

— Любовта му към мен? Не.

Рафъс я погледна сериозно.

— Прочетете още веднъж обвиненията — тя отново сведе глава над красиво изписаните букви от пергамента. Когато го погледна, в очите ѝ все още имаше объркване.

— Предана към друга народност — той тихо ѝ подсказа: — Всички знаят, че на първо място сър Джофри поставя предаността си към вас. Много дворцови дами ще го потвърдят. А вие сте шотландка.

Връзки с територии, отхвърлящи управлението на Едуард. Едуард ще управлява Шотландия. Вашият син — синът, който сър Джофри прие — сега принадлежи към тамошните благородници. Дали той не може да предаде на Ерн някакви тайни за сър Джофри?

Сега Ан беше повече от бледа — кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— Не може. Кълна се в Бога.

— Не се кълнете пред мен, милейди. Няма нужда. А и Съмърсет не се нуждае от подобни клетви. Той иска доказателство.

— Но какво доказателство да дам, за да оборя тези празнодумия? Обвиненията са неоснователни. Никой не може да ги докаже — заключи тя отчаяно, — защото са лъжи от първата до последната дума!

— И това ще излезе наяве... но кога? Сър Джофри може да остане в Тауър с месеци, докато Съмърсет намери задоволителни доказателства.

— Но с него се отнасят добре, нали така казахте?

— Да, засега. Но дори да е добре настанен, той ще се притеснява много за вас. Когато дългът го зове, той винаги посещава двореца, но не го прави с голямо желание, защото не иска да бъде за дълго далеч от вас.

— Моята любов ще му принадлежи завинаги — отвърна Ан безутешно.

— И той го знае — убеди я Рафъс. — Но знае също, че точно тази любов е причина за сегашното му положение.

— Но какво мога да сторя аз?

Тя вдигна насълзените си очи към Рафъс, който се усмихна мило.

— Мисля, че се сещам за нещо, което ще успокои Съмърсет веднага — той млъкна за малко. — Накарайте сина си да се върне в Англия, за да докаже невинността на баща си. Само той е способен да го стори. Единствено той може да обясни защо обърна гръб на Англия и се присъедини към шотландското висше общество.

Ан обезсърчено гледаше младежа, който толкова искаше да ѝ помогне. Яйън не бе простил нито на нея, нито на Джофри и сега надали щеше да се върне, за да им помогне.

ГЛАВА 21

В утрото, когато Яйън и Емълрик тръгнаха към Дъмбартън, Сесил отново се събуди разтревожена. Пак беше сънувала Яйън, но забрави всичко, щом отвори очи. Лежеше в дрезгавината на сивото утро, гледаше в отвъдното и се опитваше да си спомни образите от съня. Не можеше. Беше й останало само чувството.

Яйън се размърда и я придърпа към себе си, сякаш и насън осъзнаваше, че мислите й са с него. Когато силните ръце я обгърнаха нежно, Сесил се усмихна. Нямаше да съжалява, ако никога не реши да й рецитира сонети, защото не вярваше, че дворецовите страсти имат нещо общо с чувството помежду им. Той се грижеше за нея така, както би се грижил за себе си. Знаеше, че често си мисли за нея, защото очите му я търсеха и когато бяха сами и когато бяха долу при другите.

Освен това в телата им гореше страст, която не беше за пренебрегване. В този момент ръката му се плъзна нагоре и погали тежките й гърди. Не беше сигурна дали е буден или просто я търси в съня си, но гърлото й се сви. Тя потръпна и недокоснатите върхове на гърдата й набъбнаха. Чувстваше желание, а не студ. Но това беше единственото, което можеше да си позволи, ако не иска да го събуди.

— Ти не спиш — гласът му сякаш дойде от мислите й.

— Не. Мисля за заминаването ти — отвърна тя прямо. Новината за предстоящата раздяла не излезе от ума й от деня, в който я чу.

— Вуйчо ми ще те съпроводи до Дейлиъс и ще бъдеш в безопасност — той искаше да я успокои.

— Не ме е страх.

— Сигурно изпитваш облекчение и с нетърпение чакаш да отпътувам — ръката му нежно я погали.

Сесил се задъха.

— Ти си жив дявол, Яйън. Не ме дразни повече — ръката му отново се раздвижи и тя се обърна, за да му подаде цялата си гърд. След няколко седмици съвместен живот вече знаеше доста неща.

Плъзна стройното си коляно между краката му и се усмихна, когато той я придърпа към себе си с въздишка.

Докато ръцете ѝ галеха напрегнатите мускулести гърди, тя умишлено се отдаде на удоволствието от ласките му и не дотам прикритите му чувства. Вече усещаше, че печели битката. Не знаеше с какви призраци се бори, но предвкусваше победата, защото мислите му за миналото изчезваха, когато я докосваше. Вече не сдържаше чувствата си, когато страстта обземаше тялото му. Сесил направо се ужасяваше от мига, в който мислите му отлитаха далеч от нея. Страхуваше се, че докато плътта му се носи във висините на удоволствието, той едва се сдържа да не изкрещи нечие чуждо име. Но това започна да се случва все по-рядко и по-рядко, докато накрая съвсем изчезна.

И макар че не спираше да се чуди коя беше другата, сега бе доволна, че той вече не се сеца за нея. Тя властваше над цялото му същество. Нейните устни издъхваха от желание и възторг под неговите. Искаше да целуне нейното лице, докато изливаше силата си в дълбините ѝ. Когато зачене, наследникът му ще се роди от нейната утроба. Да, ще победи веднъж завинаги.

Не беше останал и половин час до заминаването. Яйън и Тавис седяха един срещу друг на тясната маса. Яйън го погледна и сбърчи вежди.

— Не знам колко дълго ще отсъствам от Шотландия. Може би седмици или месеци. Не мога да оставя всичко на произвола на съдбата през това време. Разчитам, че ще защитаваш сигурността на именията ми.

Тавис повдигна вежди и мрачно се усмихна:

— Шегуваш ли се, братко? По-добре натовари Донкад с тази задача. Аз мога само да се опитвам да ти взема именията.

— Няма да го сториш. Прекалено си благороден. Вуйчо също ще се справи добре, но ти си Гилъкрист. Освен това — Яйън леко се усмихна — не мисля, че си много алчен и затова ти оставям Уейтифелд.

— Подхвърляш ми домакинството на замъка като помия. Кой ти каза, че съм съгласен на това?

Яйън го погледна смаяно.

— Домакинство? Не, Тавис, нямам това предвид.

Тавис дълго време не каза нищо и се опита да съзре шегата в очите му, докато последните думи все още отекваха в ума му. Той всъщност твърдеше, че Уейтифелд е негов.

— Ти ми даваш Уейтифелд? И няма да ме облагаш с нищо? — не можеше да повярва.

— С нищо — съгласи се Яйън. — Ще те обвържа само с едно законно условие. Крепостта трябва да остане собственост на рода. Ако не оставиш поколение, тя отново преминава в мое владение или във владението на наследниците ми. В противен случай остава за наследниците ти и ти определяш как да се разпореждат с нея.

Тавис почувства, че вината се загнездва като студено острие в плътта му.

— Кога ти хрумна това?

— Какво значение има? — Тавис не отговори и Яйън сви рамене. — Не си спомням кога за първи път го помислих. Избрах Уейтифелд, когато видях богатствата там. Но ще си обременен с още едно задължение — трябва да защитаваш и Хегълий. Ти ще си по-близо до него.

— Можеше да ми дадеш Хегълий — каза Тавис провлечено.

Яйън го погледна учудено и се разсмя.

— Ако искаш, вземи него. Няма да оспорвам.

Тавис се усмихна против волята си.

— Не, няма да се откажа от Уейтифелд. Просто не го очаквах.

— Е, ако е само това, и аз не очаквах през последните месеци да ми се случат такива неща. Нито пък имах избор. Не съм избрал нито името, нито родината си, нито наследството — нито брат си. Думите останаха неизречени помежду им.

— Е, поне си избра съпруга — Тавис все още не можеше да се примири със загубата на Сесил.

— Да — отвърна Яйън бавно. — Наистина я избрах.

След няколко минути, когато се сбогуваше с нея в двора, той реши, че вече не съжالياва за избора си. Тавис, Емълрик и Донкад дискретно заговориха за нещо свое, когато пое ръката на Сесил с нескрита любов.

— Вуйчо ще се грижи да си добре. И брат ми също.

Сесил се усмихна.

— Хубаво е, че наричаш Тавис така.

Яйън въздъхна.

— Нищо по-хубаво ли не си чувала, Сеси?

— Знам, че искаш да ме успокоиш, но няма нужда. Не се страхувам — тя повтори думите си от сутринта и се усмихна дяволито.
— И ми харесва да ме наричаш Сеси.

— „Лудетина“ май повече ти приляга — промърмори той — или „изкусителка“ — слънцето светеше в сините ѝ очи и той си помисли, че никога не е виждал по-красива светлина. Дори цветът на атлазената рокля бледнееше. Погледна квадратните очертания на деколтето и изпита болезнено желание да докосне плътта, избликнала отвън. Погали я по бузата и въздъхна. — Моля те, слушай тези, които се грижат за теб и ти мислят доброто. Няма да изреждам повече молби, защото ще ги пренебрегнеш.

Тя се засмя, учудена, че така добре я разбира.

— Не, Яйън, няма! По-скоро — поправи се тя, — ще се опитам да не ги пренебрегна.

— Не знам дали ще се забавя няколко седмици или няколко месеца — той повтори думите, които каза на Тавис. — Но ще съм по-спокоен за теб, ако обещаеш, че ще се вслушваш в мнението на Донкад за всичко.

— Ще се вслушвам — отвърна Сесил сериозно и повдигна устни за прощална целувка. Помисли си, че вслушването не е съвсем равнозначно на подчинение.

Когато Яйън и Емълрик се скриха от погледа ѝ, се почувства изненадващо самотна. Донкад забеляза тъжно нацупените устни и дойде до нея. Вече бе свикнал да я вижда усмихната и сега не можеше да се примири с тъжното ѝ лице.

— Поканата да пътува с кралицата е чест за Яйън.

— Ти не мислиш така — предизвика го тя. — Нито Яйън го приема по този начин.

Той я погледна изненадано.

— И той ти го каза?

— Не. Не иска да ме тревожи. Но не може да скрие чувствата си, колкото и да се опитва.

— Изглежда и аз не мога — промърмори Донкад и я хвана под лакътя, за да я отведе вътре.

— Не и когато се тревожиш за Яйън — каза тя тихо. — Какво те притеснява?

Донкад въздъхна.

— Не знам. Но това е твърде прибързано решение и не е съпроводено от никакви обяснения. Наистина, това е кралска чест и много придворни биха искали да им бъде оказана — той поклати глава. — Но в избора на Яйън има нещо нередно. Не мога да разбера защо, но се тревожа.

Тавис, който стоеше зад тях, усети, че вината заседна като буца в гърлото му — толкова голяма, че щеше да го задуши.

— Не — каза Елспът яростно. — Нищо не можеш да направиш. Ако помогнеш на Яйън Гилъкрист, ти си загубен — тя стигна до отсрещния край на стаята и се обърна с лице към него.

Той уморено потри чело, без да смее да я погледне. Спореше повече със себе си, отколкото с нея. Използваше я само за да чуе мислите си на глас. Но тя беше права. Дънмар бе твърде жесток и прекалено много искаше да навреди на Яйън, за да успее да го спре. Тавис не можеше да говори с Донкад, без да издаде своето участие в заговора. Не можеше да говори и с Ерън, без да накърни интересите на Мари дьо Гиз.

— Не мога да стоя със скръстени ръце — отвърна ѝ той със същия тон. — Той ми е брат.

— Брат по баща — напомни му Елспът. Струваше ѝ се, че се бори за самото си съществуване. Да, тя наистина го правеше заради детето и заради бъдещето си. Ако Тавис се изложи на опасност, надеждите ѝ щяха да се разбият на пух и прах. — Интересуваш се от себе си много повече, отколкото от детето ни, Тавис. Моля те, не хвърляй всичко на вятъра.

— Значи ти искаш да стоя и да гледам как го съсипват, така ли? — той я погледна почти с омраза.

Тя се засегна.

— Не искам да му сториш зло, Тавис. Знам, че се отнесе много благородно с теб, но помисли дали усилията ти ще му помогнат

наистина. Ако плановете на Дънмар успеят, ти ще влезеш във владение на всичко, което винаги ти е принадлежало. Ако се провалят, никой не може да те вини. Ти нямаш никакъв дял в това и сам си го казал на Дънмар. Името ти няма да бъде замесено.

— Дънмар е изпечен лъжец. Дори и да не успее, ще гледа да навреди колкото може повече. Какъв по-ужасен удар за Яйън, ако разбере, че собственият му брат е знаел за заговора и не е направил нищо, за да го спре? — Тавис не би понесъл разочарованието в погледа му. Откога мнението на Яйън значеше толкова много за него?

Елспът излезе от стаята и той дори не я забеляза. Това я раздразни още повече. Сега, когато вече знаеше, че ще се ожени, трябваше да се чувства щастлива. Но той явно бе готов да се откаже от всичко.

Вървейки така, тя едва не се блъсна в Сесил. Момичето се сепна и очите ѝ блеснаха учудено. Елспът замръзна. Гледаше я така, сякаш знаеше какво мисли. Но това беше невъзможно, разбира се.

— Наред ли е всичко? — попита Сесил плахо. Враждебността и ревността, които жената изпитваше, я стреснаха. Дали е разбрала, че Тавис е искал ръката ѝ преди време? Може би си мислеше, че още я обича. Сесил не знаеше какво да ѝ каже.

— Да, милейди — отвърна Елспът сухо. — Всичко е наред — тя обърна гръб и тръгна по обратния път, без да попита дали господарката ѝ се нуждае от нещо. Дори и само по нощница, Сесил Гилъкрист изглеждаше благородна и уверена. Елспът знаеше, че никога няма да има такова царствено излъчване, дори и ако се омъжи за Тавис и влезе във владение на всичките имения. Не, тя не можеше да бъде такава дама.

Сесил въздъхна, защото завистта и отчаянието се стопиха, когато прислужницата си отиде. Ако Тавис е решил да се ожени за нея, то в тази къща наистина всичко върви с главата надолу. Но това си е негов проблем, а не неин. Сега мислеше за Яйън и за празното легло, в което нямаше да може да заспи.

Тя обикаляше къщата и се опитваше да се измори. Сега искаше да я брулят хладните ветрове, които вееха по високите кули на Саяран и Дейлиъс. Този дом беше елегантен, но разбра, че не ѝ се живее в Единбург. Беше много пренаселен, мръсен и тесен. Изпита копнеж да вдъхне на воля чист въздух и реши веднага да говори с Донкад за

заминаването. Надяваше се, че той няма да се противи, ако пътуват бързо. Искаше да се чувства капнала всеки ден и вечер сънят да я оборва.

Беше странно, че толкова време е успявала да заспи, без да усеща прегръдките на Яйън, а сега вече не можеше.

Яйън и Емълрик сметнаха, че ако искат да са в безопасност, е по-добре да пътуват бързо, отколкото да разчитат на многочислена охрана. Затова ги съпровождаха само десетината мъже, с които дойде Емълрик. В местността, която прекосяваха, не липсваха разбойници, но времената бяха относително спокойни. А и бандитите плякосваха непредпазливите пътници.

Емълрик беше добра компания за път — нито много приказлив, нито унил, но хъркането му нощем с нищо не помагаше на Яйън да забрави дребното телце на Сесил, сгушено в прегръдките му. Стори му се странно, че така му липсва. Не бе предполагал, че отсъствието ѝ ще го разстрои дотолкова. Но това беше факт. Сънят бягаше от очите му и нощем той се вслушваше до късно в шумовете наоколо, докато другите отдавна спяха.

Беше много щастлив, когато най-сетне пристигнаха в крайморския град Дъмбартън, разположен в устието на Клайд. Пристанището гъмжеше от народ, натоварен с мисията да опази живота на момичето, от което зависеше съдбата на Шотландия. Навсякъде звучеше френска реч. Беше пълно с чужденци.

В хановете нямаше места. Едва намериха стая, а за уединение не можеха и да мислят. Когато се нанесоха, Емълрик хвърли жален поглед на Яйън.

— Не е като Саяран или Дейлиъс.

— Да — съгласи се Яйън, — но поне ще имаме покрив над главата си — той се усмихна и огледа наоколо. — И май това е всичко.

Емълрик изпръхтя:

— И цената е висока.

Яйън нямаше какво да каже. Мразеше да спи в стая с дървеници и прерови цялото бельо. Ако беше открил дори и една, щеше да предложи на Емълрик да спят в конюшните заедно с охраната.

— Още е рано за обяд — забеляза Емълрик, — а и няма какво да правим тук. Не е ли по-добре да намерим капитан Аршар, под чието командване ще отплаваме.

Яйън се съгласи и след като попитаха собственика накъде да тръгнат, излязоха от хана. Изглежда, че д'Есе — главнокомандващият флотата — бе настанил главния щаб в една голяма сграда близо до брега. Оттам се осъществяваше управлението на шестте хиляди войници, дошли в малкото градче. В армията имаше германски и италиански наемници, както и френски моряци. Никой не искаше да рискува живота на малката кралица. Охраняваха я добре и търпеливо очакваха времето да се стабилизира, за да потеглят към Франция. Когато стигнаха главния щаб, им казаха, че капитан Аршар е отишъл на кораба преди час. Правел това всеки ден и го очаквали да се върне привечер.

Яйън погледна младия офицер и се намръщи.

— Уточнена ли е дата за заминаването на флотата?

— Та кой може да предскаже какво ще бъде времето на проклетия шотландски бряг? — младият французин се изчерви. Д'Есе щеше да го накаже, ако не престане да обижда избухливите шотландци. — Извинете, милорд, но просто не съм виждал бури като тези, които се разразиха напоследък.

За негово облекчение, мрачният благородник се усмихна и отговори:

— Аз също смятам, че времето тук понякога стига до крайности. Какво според вас трябва да правим, докато морето се успокои?

— Това, което правят всички от няколко седмици насам — ядат, пият и се забавляват с леки жени — в усмивката на офицера имаше отвращение и съжаление. — Наистина няма какво друго да се прави.

Яйън се разсмя гръмко, като видя възторженото лице на Емълрик. Поне единият от двамата нямаше да се чувства нещастен по време на принудителното бездействие.

Излязоха отново навън, Яйън вдъхна соления въздух и се заслуша в плясъка на вълните, които се разбиваха в скалите под града. Ако можеше да се съди по времето, щяха наистина да останат още дълго. Сега беше юли, а французите чакаха тук от началото на юни. Мисълта за изгубените дни похабяваше силите.

И двамата не забелязаха, че зад тях върви човек, който нито се приближава, нито изостава прекалено. От една гостилница се разнесе апетитен аромат и Емълрик предложи да влязат.

Англичанинът едва не простена, щом разбра, че ще трябва да чака. И той изпитваше глад и жажда, но беше достатъчно разумен, за да се държи на разстояние от двамата мъже. Често се случваше да го вземат за шотландец, но не биваше да злоупотребява с късмета си. Не, ще гледа да се срещне с Яйън Гилъкрис, когато е сам, ще му предаде съобщението и ще си върви. Гладът и жаждата трябваше да почакаат, докато успее да се измъкне от това чуждоземно гъмжило.

Храната изобщо не беше лоша и когато се върнаха отново до морето, за да се срещнат с капитан Аршар, Яйън изпитваше известно облекчение. Изненада се приятно, когато видя, че капитанът не е някое накипрено офицерче, а истински мореплавател. Но дори и той не можа да ги зарадва с по-добра новина от предстоящото чакане времето да се оправи. Яйън се намръщи и сивите очи го изгледаха спокойно.

— Знам, че не ви харесва, но какъв избор имаме?

— Никакъв — призна Яйън и се усмихна пресилено. Човекът срещу него не беше виновен, че животът му отново се обърка тъкмо когато вече започна да свиква с новото.

— Желаете ли да се настаните на борда на кораба? Удобствата там са като на сушата и далеч не е така пренаселено — много малко хора изявиха желание да останат на борда постоянно и капитанът изпитваше съществени затруднения да опази сигурността на кораба.

Емълрик поклати глава енергично.

— Не сме моряци по призвание, капитане. Може и да не се окажем годни за тая работа. Мисля, че докато се наложи да тръгнем, ще се чувствам по-добре на твърда земя.

Французинът сви рамене.

— Ако промените решението си, кажете ми. Веднага ще уредя всичко. В такъв случай, докато отплаваме, господа, разполагайте с времето си както ви е угодно. Ако се наложи, обадете ми се. Аз съм непрекъснато на ваше разположение.

По молба на Емълрик, Аршар им обясни какви са възможностите на флотата да се отбранява и Яйън остана много впечатлен. Точният маршрут до Франция не го заинтригува особено.

— Пътуването на това дете щеше да е много по-леко, ако бяхте акостирали в Единбург или в Сейнт Ендрюс.

— Наистина — съгласи се капитанът, — но англичаните имат съгледвачи на източния бряг. Решихме, че е по-разумно да пътуваме по-дълго, но да сме в безопасност.

Яйън подозираше, че Съмърсет няма да се остави да го подведат така лесно и е изпратил шпиони както на източния, така и на западния бряг, но не каза нищо. Само кимна, когато капитанът разгъна пред него картите с обозначения маршрут. Щяха да минат през остров Мен и Уелс, след което от нос Корнуол да се отправят през Ламанш към френския бряг.

Нощта вече се спускаше, когато двамата напуснаха претъпкания главен щаб и се отправиха към странноприемницата. Яйън очакваше, че Емълрик ще се преоблече и ще излезе отново, но той не го стори. Купи една бутилка вино и когато го вдигна, за да може и Яйън да го огледа, се разсмя.

— Френско вино. Обзалагам се, че сега в Дъмбартън не може да се купи никакво друго.

— Е, поне е хубаво — отбеляза Яйън, когато стигнаха стаята. — Смяташ ли, че е добре да пием, докато заспим? — идеята не беше лоша, защото предишната нощ не можа да мигне.

— Да, тогава може би ще престанеш да се мяташ в леглото — отвърна Емълрик, който беше забелязал напрежението му.

Преди да получи отговор, на дебелата дъбова врата се почука рязко. Яйън предпазливо кимна на Емълрик да стои настрана, докато отвори.

— Да?

— Нося съобщение за Яйън Линдел — човекът говореше тихо. Очевидно не искаше да привлече вниманието на други хора.

Като чу името Линдел, Яйън замръзна.

— Що за глупост е това?

— Не е глупост, милорд. Нося вест за човек, известен преди под името Линдел.

— Аз съм Яйън Гилъкрис — той отвори вратата широко и пусна мъжа вътре. Усети, че очите на Емълрик са приковани с любопитство в гърба му. — Къде е писмото?

— Не съм толкова глупав, че да нося писма, милорд — в тона му се усещаше леко презрение.

— Кой ви праща?

— Лейди Ан.

Яйън се разтрепери от изненада.

— И какво иска да ми каже? — той внимаваше да не издава чувствата си.

Човекът погледна Емълрик подозрително.

— Ще говоря само с вас.

Емълрик тръгна да си върви, но Яйън вдигна ръка и го спря.

— Той остава. Можете да говорите пред него.

Мъжът се намръщи, но не възрази.

— Лейди Ан се нуждае от вас, милорд. Сър Джофри е затворен в Тауър по обвинение в измама.

— Невъзможно! — рече Яйън рязко.

— Напротив, милорд, вярно е.

— Кой го обвинява?

Англичанинът сви рамене.

— Не знам нищо повече. Казаха ми само, че сър Джофри е арестуван и лейди Ан ви моли за помощ — лицето му остана безизразно. — Ако искате да разберете нещо повече, върнете се в Англия.

— Яйън? — Емълрик пристъпи напред, загрижен както за последиците от новината, така и за реакцията на Ерън, ако разбере, че младежът просто е пренебрегнал заповедта му.

Яйън поклати глава. Все още се опитваше да проумее факта, че животът на човека, който му подsigури безгрижно детство, сега е в опасност. За измяна наказанието беше само едно, макар и в няколко разновидности. Имаше много начини да бъде убит един човек. Той си спомни лицето на Джофри, както го видя за последен път — погледът беше почти умолителен, челото му бе уморено от тъга. Тогава Яйън стисна зъби и обърна гръб на единствените хора, които го обичаха безусловно цял живот.

Куриерът прекъсна размислите му.

— След час се връщам, милорд. Имате ли съобщение, което да предам на лейди Ан.

Яйън го погледна, без да вижда.

— Не — каза той с пресипнал глас. — Аз ще го занеса сам.
Мъжът се обърна да си върви, за да не издаде радостта си.

— Но това е глупаво — предупреди го Емълрик, когато започна да си събира багажа.

Яйън обърна към него мрачното си лице.

— Знам, но нямам избор. Той ми е като истински баща.

Емълрик, който с готовност би пролял и последната капка кръв за баща си, не възрази повече.

ГЛАВА 22

Яйън измина разстоянието до Единбург много по-бързо, отколкото предишния път. Макар да се притесняваше, че не тръгва веднага за Англия, трябваше поне да се обади на Сесил. Не се замисляше много над чувствата, които го ръководеха. Не се питаше какво изпитва към жена си или към човека, който го е отгледал. В бързината нямаше време да мисли за миналото и дори не се опита.

И все пак, когато Тавис му каза, че Донкад и Сесил са тръгнали на юг към Дейлиъс, много се натъжи. Пристигна малко след пладне и все още пращен от пътя, влезе в библиотеката. По разхвърляните наоколо счетоводни книги и грубо нарисуваната карта на Уейтифелд можеше да се съди, че Тавис вече е започнал да планира финансите си за управлението му.

— Яйън! — Тавис не можа да повярва на очите си, когато го видя. Надигна се, бутна книжата настрана и му кимна да седне.

— Къде е Сесил? — сега не му беше до обяснения. Искаше само да види жена си.

— Вече трябва да е преполовила пътя до Дейлиъс.

— Проклятие! — едва имаше сили да изругае. Беше изтощен до крайност. Седна на стола срещу Тавис.

Тавис с любопитство гледаше унилото му лице. Досега не мислеше, че в семейството на Сесил Лодъринг и брат му има някакви чувства. Но след заминаването на Яйън тя явно се разстрои, а сега виждаше, че и той не е безразличен към отсъствието ѝ. Но защо се бе върнал?

Когато го попита, Яйън затвори вратата и отново седна срещу него.

— Трябва да замина за Англия. Веднага — чувстваше, че не може да отлага и миг повече. Нямаше време да догони Сесил.

— Англия? Защо? — Тавис го гледаше ужасен. Как беше успял Дънмар да се справи така скоро?

— Баща ми... — Яйън видя лицето на Тавис и се поправи. — Човекът, който ме отгледа, е застрашен от смъртна опасност. Майка ми моли за помощ.

Като видя изнуреното лице и тревожните очи, Тавис разбра, че няма да намери покой, дори и да изрече над себе си най-жестокото проклятие. Точно така и стори.

— Това е уловка — каза той бавно. — Дънмар е в основата на цялата работа.

Яйън сбърчи вежди.

— Продължавай — говореше бавно, макар да предчувстваше, че ще се ядоса. Не се съмняваше, че Тавис е знаел за това. Вуйчо му се опита да го предупреди, че младежът е готов да се забърква във всякакви интриги.

— Има заговор да се даде управлението на Мари дьо Гиз, докато кралицата навърши пълнолетие. Дънмар е един от главните конспиратори.

— А ти? — попита Яйън.

— Аз... знам малко за това. Не се съгласих да участвам, макар че го поискаха от мен.

— И какво общо има това с мен и с Англия?

— Дънмар смята, че може да отслаби позициите на Ерън, като разори хората, които го подкрепят.

— И смятат, че аз съм един от тях.

Тавис потръпна от злокобния му глас.

— Мисля, че Дънмар просто има някаква полза от това. Изглежда, има други причини, освен процъфтяването на Мари дьо Гиз.

— И аз така мисля. И на теб ти предложиха да участваш?

— Да — призна Тавис тихо. — Отказах.

— Благодаря ти поне за това. Макар че можеше да ме предупредиш — не си направи труда да скрие огорчението си.

Тавис също не се опита да се оправдае. Просто нямаше как.

— Какво ще правиш сега?

— Каквото и да е замислил Дънмар, не мога да му позволя да стори зло на сър Джофри.

— Но не можеш да заминеш за Англия! — Тавис удари по масата с юмрук. — Дънмар ще използва това срещу теб — как искаше сега да

знае повече за плановете на Дънмар! Трябваше да намери начин да го спре, без да застраши управлението на Дьо Гиз.

— Нямам избор — Яйън се усмихна почти със съжаление. — Успокой се, братко. Уейтифелд е твой, а ако не се върна, ще получиш и останалото.

— Върви по дяволите! — кресна Тавис гневно. — Не го искам.

Яйън се изсмя гръмко, въпреки че положението му никак не бе комично.

— Значи постъпваш още по-глупаво — гласът му се смекчи, — но и за това ти благодаря — той стана, отиде до Тавис и постави ръка на рамото му. — Искам само едно от теб.

— Ще направя всичко — Тавис не смееше да го погледне, но продължителното мълчание го накара да вдигне очи.

— Извести Сесил. Тя трябва да знае, че ще се върна възможно най-скоро.

Тавис кимна.

— Как да ѝ обясня какво те е върнало обратно в Англия?

— Кажи ѝ... просто ѝ кажи, че майка ми има нужда от мен — той се усмихна. Не познаваше момиче с по-нежно сърце от Сеси. — Това е достатъчно.

Тавис се изправи и го погледна объркано.

— Аз ще ти трябвам ли за нещо?

— Веднага ще се обадя, ако ми потрябваш — Яйън бе изгубил предишното си семейство и сега изпита радост, че се е сблизил с брат си.

С чувство на дълбоко облекчение Тавис прие предложената му ръка. Закле се, че ще направи повече, отколкото са го помолили. Естествено, че ще уведоми Сесил, но трябва да намери начин да спре Дънмар, дори ако това лиши Мари дьо Гиз и от последната надежда за регентския пост. Нищо не можеше да попречи на борбата за семейството му.

Когато стъпките на Яйън се приближиха, Елспът се отдръпна от вратата на библиотеката, където бе стояла в напрегнато очакване. Не можа да чуе всичко, но и малкото, което разбра, ѝ беше достатъчно. Полите ѝ прошумолиха нежно като шепот, когато се измъкна от коридора. Чу зад себе си как Тавис пожелава на Яйън „на добър път“.

Не чу отговора, но не защото беше на голямо разстояние, а защото в ума ѝ напиха други мисли.

Не беше сигурна какво точно ще прави, но инстинктът ѝ подсказваше, че намерението на Яйън да се върне в Шотландия не трябва да съществува в писмен вид. Надяваше се, че някак ще успее да покаже на Тавис кой е правият път. Осъзнаваше, че няма да го постигне нито лесно, нито бързо. Сега беше съвсем сама.

Тъй като вече се знаеше, че Тавис ще се ожени за нея, секретарят му изпита благодарност, когато тя предложи да се погрижи за предаването на писмото до Сесил. Младежът ѝ подаде запечатания свитък, без да се съмнява, че тя ще се разпореди с него така, както и той самият би сторил. И когато Тавис го запита по-късно, той го убеди, че вестта е отпътувала на юг.

Сърцето на Елспът биеше лудо, докато ръката ѝ държеше писмото на пламъка на свещта.

Чувстваше се виновна, но го правеше само в името на детето си. Както и заради Тавис, макар че той не разбираше.

Емълрик остана в Дъмбартън само един ден след Яйън. През цялото време в ума му се бореха мисли за дълга към короната и предаността към семейството. Накрая надделя предаността към семейството. Още от самото раждане Селек ги беше учил, че най-силна е родствената връзка, после е приятелството. Едва после човек се замисля за нуждите на хората, управляващи страната.

Докато крачеше по тесните улички на Дъмбартън, Емълрик все по-ясно осъзнаваше, че неговото присъствие няма да опази кралицата по-добре от шестте хиляди платени френски войници. Но той можеше да направи много за съпруга на сестра си.

Ето защо късно на другия ден Тавис го посрещна с почти същата изненада, с която посрещна и Яйън.

— Опасявах се, че ще се наложи да му помогна — каза Емълрик просто.

— А аз се опасявам, че нито ти, нито аз можем да му помогнем достатъчно — и тъй като досега не можа да измисли добър план, за да спре Дънмар, Тавис му разказа всичко.

Емълрик побесня.

— Мръсен кучи син! Къде е сега?

— Дънмар? — Тавис вдигна рамене. — Знам само, че не е в Единбург. Или ако все още е тук, се крие някъде — той обаче не вярваше, че Дънмар се страхува от него. Дори не смяташе, че е склонен да се крие от когото и да било.

И Емълрик беше на същото мнение.

— Да не е в Стърлинг? С Ерън?

— Може и така да е. Не успях да разбера чак толкова много.

Емълрик почти се озъби.

— Тогава предлагам да тръгнем за Стърлинг. Ако не намерим Дънмар там, ще направим каквото можем, за да развалим отношенията му с Ерън. Може би това ще утежни по-скоро неговото положение, отколкото положението на Яйън.

Тавис почувства облекчение. Най-сетне ще направят нещо. Може и да не е обмислено добре, но поне е откровено.

— Добре, веднага тръгваме за Стърлинг.

Той не отстъпи от думата си, макар че молбите на Елспът се превърнаха в клетви, когато разбра, че няма да го склони.

— А какво ще стане с нашето дете?

— Ще има баща, от когото няма да се срамува — Тавис спря с приготовленията си, обърна се и постави ръце на раменете ѝ. — Няма да намеря покой, ако оставя Дънмар да доведе нещата докрай.

— Не можеш да се справиш с него — отвърна Елспът с горчивина. Всичките ѝ мечти бяха унищожени.

— Бих искал да вярваш повече в способностите ми — отвърна ѝ Тавис нежно, макар че мнението ѝ за него го жегна.

— А аз искам да ме послушаш! — изплю тя в лицето му. — Този английски натрапник не ти е никакъв! Никакъв!

Тавис се ядоса и я отблъсна от себе си.

— Твърде дълго си живяла извън рода си, Елспът Лийтън. Вече си загубила всяко чувство за принадлежност към семейството. Това е унищожително за всеки човек и аз няма да го допусна заради теб.

— Копелетата нямат семейство! — видя само гърба му и той не се обърна да я погледне. — Проклет да си! — тя изхлипа, когато чу как сигурните му стъпки кълтят все по-далеч от вратата. — Проклет да си!

Но вече нямаше кой да я чуе.

Крайбрежието между Единбург и Стърлинг беше красиво и спокойно както винаги. За Тавис пътуването имаше отрезвяващ ефект. Той си прости за предишните грешки, а и Емълрик не го винеше много за това, че почти е бил готов да се включи в заговора. Сега той дори го уважаваше заради риска, който поема, за да помогне на брат си. А рискът беше значителен. Можеше дори да му коства живота. А това беше много вероятно, ако Ерън разбере, че е искал да подпомогне заговора срещу него, докато не е разбрал, че с това ще навреди на Яйън.

Когато те и войниците им приближиха замъка в Стърлинг, все още нямаха ясен план. Крепостта се извисяваше над града и имаше изглед към обширната долина от едната страна и високите планински върхове — от другата. Река Форт, която извираше от дивите западни възвишения, криволичеше през низината до брега на морето, където се превръщаше в широко езеро. От портала на замъка Тавис погледна устието ѝ още веднъж и се запита дали не вижда Шотландия за последен път. После се обърна към Емълрик и каза:

— Време е да се захванем за работа.

Но нещата не се оказаха толкова прости. Не им уговориха среща веднага. Може би защото Ерън имаше неотложна работа, а може би не бе особено доволен, че Емълрик е в Стърлинг вместо в Дъмбартън. След два дни бездействие, в които можаха само да разберат, че Дънмар не е в Стърлинг, Емълрик вече не можеше да издържа.

Той огледа ядосано залата, препълнена с придворни.

— Аз ще тръгна на юг — каза той на Тавис, докато се преструваше, че наблюдава група некадърни жонгльори.

— Да — отвърна Тавис смутено. — И аз бих дошъл, но не смея.

— Един от нас трябва да се добере до Ерън — съгласи се Емълрик. — А той има достатъчно основание да ми се сърди. Мисля, че ти имаш повече шансове да те изслуша — ако, разбира се, не сглупи да му каже, че е искал да настани Мари дьо Гиз на негово място.

— Ако изобщо успея да го видя. Ти в Англия ли отиваш?

— Най-вероятно. Но първо смятам да запозная Донкад и баща ми с плановете на Дънмар. Ако искаме да изхлузим примката от врата на Яйън, ще трябва да ги помолим за помощ — той се огледа, за да види дали някой не ги подслушва. — Внимавай какво точно ще кажеш

на Ерѝн. Не е нужно сам да си сложиш главата на дрѝвника — вече няколко пъти го предупреди за това.

Тавис въздѝхна.

— Можех да предупредя Яйѝн още преди всичко да е започнало. Държах се като глупак. Сега съм готов да кажа на Ерѝн всичко, което може да подкопае доверието му към Дѝнмар.

До следващото утро, когато Емѝлрик потегли, нищо не можа да склони Тавис да мисли и за своята сигурност така, както мислеше за живота на брат си.

— Искаш ли да предам нещо на Яйѝн?

Тавис се усмихна мрачно.

— Ако не оцелея след гнева на Ерѝн, напомни му, че е обещал Уейтифелд на моите наследници.

Емѝлрик го погледна изненадано, но само кимна.

— Надявам се, че няма да се наложи да предам подобно съобщение.

— И аз също — отвърна Тавис и пое ръката му. — На добър път, Лодѝринг.

— Бог да те пази, Гилѝкрисст.

ГЛАВА 23

Сесил скочи от коня още преди прислужникът да успее да стигне до нея. Донкад с усмивка наблюдаваше как бавно се обърна, за да види любимия Саяран, облян от светлината на късното утринно слънце.

Донкад слезе и подаде поводите на един от конярите. Преди да проговори, вратите се отвориха широко и Селек изскочи навън, готов да се засмее.

— Татко! — Сесил хукна към него и забрави, че не са се виждали от седмици, макар че, откакто напусна този дом, вече не беше същата.

— Е, момиче, ти се върна най-сетне — каза той просто и я прегърна със смазваща сила. Но докато говореше, очите му не изпуснаха Донкад, който поклати глава.

Донкад можеше да му каже много и нищо. По-късно обясни, че Ерън отпътувал за Стърлинг още преди той да пристигне в Единбург. И след като Яйън заминал, му се сторило най-добре да отведе Сесил от Единбург, колкото може по-скоро и да се опита да проучи как стоят нещата. Каза колко се е зарадвал, че предложението веднага да тръгнат дошло от Сесил, защото не си представял как може да я убеди, ако не е съгласна. Не завиждаше на Яйън, че има такава жена.

Сесил вдъхна аромата на сандалово дърво и кожа, който се носеше около баща ѝ, откакто се помнеше. Някои неща сякаш не можеха да се променят. Дори и майка ѝ, която дотича след малко, не изглеждаше по-различна.

С радостен вик Сесил се втурна да ги прегръща един по един и остави Селек насаме с Донкад, който припряно заговори. Накрая поклати глава и каза:

— Заминавам за Стърлинг веднага щом девойчето се настани добре.

— Сега тя си е у дома — отвърна Селек. — Тук е достатъчно сигурно.

Донкад се усмихна уморено.

— Тя не мисли така. Твърди, че трябва да остане в Дейлиъс и да чака завръщането на племенника ми.

— Това няма да стане — отвърна Селек сухо.

На вечеря, когато седеше лице в лице с дъщеря си, повтори същото. Как можеше едно дребно създание като нея да бъде толкова решително?

— Много те обичам, татко, но ще изчакам завръщането на съпруга си в дома му. Споразумяхме се за това преди няколко седмици — напомни му тя нежно. — Пак ли трябва да спорим?

— Внимавай какво говориш пред мен, палавнице! Не съм забравил, но Яйън и брат ти може да останат няколко месеца във Франция. Дотогава предпочитам да си в безопасност под моя покрив.

— А аз предпочитам да съм в безопасност в дома на съпруга си — отвърна Сесил спокойно. — Дейлиъс е добре защитен, нали, милорд? — тя погледна към Донкад, за да подкрепи аргумента си.

— Да — призна той притеснено. — Но няма да е нередно, ако останеш в Саяран.

— Докато Яйън се върне, ще живея в Дейлиъс — беше сигурна, че ще постигне своето, защото нямаше намерение да отстъпи.

Както винаги, погледна майка си в очакване на подкрепа и не сгрещи. Когато Селек вече изчерпа доводите си, а Сесил не бе ни най-малко разколебана, Джорсъл му заговори нежно:

— Не виждам нищо лошо в това, Селек. Тя ще живее съвсем близо — само на няколко часа път. Ще можеш да я виждаш когато пожелаеш, а и тя ще идва по-често насам, за да се видим. Нали, скъпа?

Джорсъл огледа с любов блесналите златни къдрици по слепоочията на дъщеря си и здравите румени бузи. Непоколебимата ѝ решителност да остане в дома на Яйън, дори докато той отсъства, я зарадва много. Очевидно бракът им щеше да излезе добър.

— Да, мамо. Ще идвам тук колкото може по-често — това щеше да убие част от времето ѝ, точно както пътуването от Единбург дотук заглуши донякъде болката ѝ от самотата.

Селек се опита да спори още малко, но знаеше, че винаги отстъпва пред намесата на Джорсъл. Напоследък дори не се опитваше да ѝ противоречи. Това я уморяваше прекалено.

С чувство на облекчение Сесил се обърна към Рила и я попита как са Тойдорик и Валдемар. Всички погледи се обърнаха към нея и тя

пламна, защото това прекъсна разговора ѝ с Донкад.

— Буйстват, както винаги — отвърна тя тихо. — Но много ще се зарадват, че отново си тук.

Сесил се усмихна, защото Рила изглеждаше прекрасна и щастлива. Нежните ѝ зелени очи излъчваха радост. Тя вярваше, че Одулф не би се възпротивил на подобно щастие. Родителите ѝ поне бяха съгласни, ако можеше да се съди по спокойните им усмихнати лица.

— Още тази вечер ще се кача да ги видя, защото утре сутринта заминавам за Дейлиъс. Донкад ще се погрижи да имам добра охрана и ще замине да уредили някои спешни дела в Стърлинг — едва сега Сесил осъзна, че Рила сигурно вече е запозната с нещата дори по-добре от нея и вътрешно се засмя на себе си.

Точно както каза, тя отиде при децата веднага след вечеря. За нейна радост Рила, Ниера и Джорсъл я последваха и оставиха мъжете да разговарят на спокойствие.

Свикнала със странните навици на Рила, дойката не се изненада от късното посещение. Много пъти след смъртта на младия господар тя идваше през нощта и прегръщаше децата до разсъмване. Бедничките, бяха останали без баща. Жената въздъхна, щом си спомни, че и това ще се оправи. Тя седна на стола в ъгъла и поклати глава, когато видя как дамите седнаха на килимчето заедно с децата, без да ги е грижа, че хубавите им рокли ще се омачкат.

Валдемар се втурна към Сесил и тя се разсмя.

— Ще имам момчета — заяви тя гордо. — И всички ще бъдат силни и тъмнокоси като баща си.

— Значи си щастлива? — попита Джорсъл нетърпеливо и отхвърли един кичур от пълното лице на Тай.

— Не съм съжалявала нито за миг — отвърна Сесил, като се надяваше майка ѝ да не забележи, че не отговаря директно на въпроса. Не можеше да се каже, че е нещастна, макар че Яйън все още не искаше да ѝ разкрие цялата си същност. Но и това ѝ стигаше. — И смятам да родя на Яйън прекрасни синове — така щеше да го обвърже завинаги.

— Понякога момчетата могат да създават проблеми, каквито създават големите мъже — предупреди я Рила.

— Аз ще имам момичета — каза Ниера тихо. — Поне първото ще е момиче.

Сесил, която седеше толкова близо до нея, че раменете им се опираха, я погледна изненадано и се отдръпна, за да я огледа по-добре. За първи път, откакто я познаваше, Ниера не изглеждаше тъжна и замечтана.

— Ниера, ти си бременна — извика тя невъздържано.

Ниера се изчерви и Джорсъл пое ръката ѝ.

— Вярно е — каза тя и погледна умилените очи на свекърва си. — Дватама с Берин искахме да сме сигурни, преди да ви съобщим.

— Миличка! — каза Джорсъл и се задъха. — Наблюдавах те и вече знаех.

— А татко? — преди всичко Ниера искаше да дари Селек с още едно внуче, защото той я приемаше изцяло като свое дете.

— Казах му — призна си Джорсъл и сините ѝ очи блеснаха дяволито. — Но го предупредих да не казва на никого, преди ти да ни го съобщиш сама.

Сесил, която преживя неудобния период от месеца още докато пътуваха с Донкад, се чудеше кога ли и тя ще може да ги зарадва с подобна новина. Не беше редно една жена да съобщава, че е бременна, когато съпругът ѝ е на стотици километри.

Тази нощ сънищата ѝ бяха изпълнени с усмихнати бебета с тъмни очи и коси. Събуди се, изпълнена с копнеж да прегърне Яйън и да зачене от него.

На следващата сутрин, докато се сбогуваше със семейството си, тя се повдигна на пръсти и прошепна в ухото на Беринхард:

— Ниера казва, че иска първото дете да е момиче.

— Ще я набия, ако е така — отвърна той безцеремонно. — Ами ако излезе инат като теб? — въпреки това я прегърна силно. — Ще идвам колкото може по-често, Сеси. Просто искам да съм сигурен, че нищо няма да ти липсва до завръщането на Емълрик и Гилъкрис.

— Ще се радвам да те видя, Берин. Грижи са за Ниера и мама.

После отново ги прегърна един по едни и едва сега осъзна какво означава бракът за нея. Саяран вече не ѝ беше дом. Не знаеше къде ѝ е мястото в момента, но чувстваше, че трябва да е със съпруга си, където и да я отведе.

После един от конярите ѝ помогна да се качи на седлото и тя погледна търпеливия Донкад с тъжна усмивка.

— Най-сетне съм готова, милорд.

Донкад, който вече се бе простил с Рила, се усмихна съчувствено. Но сега не ѝ напомни, че може и да не си тръгва. Тя пожела така, а и рано или късно това трябваше да стане. Той не се изненада, когато след малко доброто ѝ настроение се върна. Не беше от хората, които могат да скърбят дълго.

— Ще се върнеш ли в Дейлиъс, когато приключиш делата си в Стърлинг? — попита Сесил, когато вече приближаваха замъка.

— Да, за малко — той въздъхна доволно и добави: — Достатъчно, за да планирам сватбата си с Рила.

— Смяташ ли, че от нея ще излезе добра съпруга? — Сесил се досети, че въпросът е безсмислен. Знаеше, че Донкад иска само любовта ѝ и не го интересува дали е добра съпруга или не.

Тя тихо въздъхна. Изглежда, Яйън много повече държеше на нейното покорство, отколкото на любовта ѝ.

Донкад остана в Дейлиъс още три дни и провери всички защитни съоръжения. Когато най-сетне сметна, че резултатът от огледа е задоволителен, се сбогува със Сесил и натовари капитана на охраната да я пази дори с цената на живота си. Тя се усмихна съчувствено, когато воинът се ядоса на подозренията му. Фрейн, който дойде с Яйън от Англия, знаеше най-добре как трябва да пази съкровищата на господаря си.

Щом остана сама, Сесил с радост се захвана с домакинството на Дейлиъс. Икономът Юън и Изабел бяха единствената ѝ компания през дългите самотни часове на първите дни.

— Изабел, да не би да ревнуваш? — попита веднъж Сесил, след като старата жена още веднъж изброи оплакванията си от иконома.

Изабел я погледна възмутено.

— Не, не те ревнувам, малка госпожичке! — сопна се тя и нарочно не нарече Сесил с титлата ѝ. — И ако чак толкова искаш да се занимаваш с него денонощно, аз с удоволствие ще се отдръпна.

— Работата го задължава да ме известява за всичко необходимо — отвърна Сесил мило. — А аз пък съм длъжна да го изслушам.

— Но той те занимава с ежедневни проблеми.

— Може би — тя вече беше забелязала тази му склонност. — Но по-добре да ми казва всичко, отколкото да пропусне нещо важно. Мисля, че множеството промени в именията на Гилъкрист карат Юън да се престарава малко. И той се опитва да си намери място в този дом така, както и аз.

— Ти си съпругата на лорд Гилъкрист. Няма съмнение, че мястото ти е тук.

— Възможно е — отвърна Сесил неангажиращо. — Но това не ми пречи да разбера несигурността на Юън — и макар че Изабел не можеше да се похвали със същото, тя вече не се опита да попречи на икономата да говори с господарката дори и по най-незначителните въпроси.

Когато Дънмар пристигна в Дейлиъс, Изабел беше в стихията си и сияеше от щастие, че икономът е минал на заден план, докато мадам приема благородния господин и черния свещеник, който пътуваше с него.

Съгледвачът разпозна ранга на гостите и призова Сесил да ги чака на стъпалата към коридора. Тя неохотно даде заповеди за посрещането на голямата група. Макар че не се страхуваше от предателство, капитан Фрейн тихо разположи хората си зад нея.

Дънмар слезе от коня и се упъти към вратата. Сесил знаеше, че я желае, точно както знаеше, че презира Яйън. Това посещение не целеше нито да ѝ окаже някаква чест, нито да ѝ достави удоволствие. Не можеше дори да си представи, че Дънмар е потърсил гостоприемството на Дейлиъс, защото е пътувал насам. Замъкът не беше на кръстопът, а този гост по-скоро би предпочел да посети Лодъринг, отколкото дома на Яйън Гилъкрист.

Но Сесил не издаде чувствата си, когато той се приближи. Лицето ѝ остана вежливо и дори мило.

— Милейди Гилъкрист — поздрави я Дънмар нежно и стори нисък поклон над ръката, която тя му подаде. Зарадва се, когато усети, че тя леко потръпна, но изпита дълбоко разочарование, щом се изправи и видя, че очите ѝ са отправени с ужас към свещеника зад него. Той погледна през рамо проповедника, който все още беше на коня си, а лицето му изразяваше ледена омраза.

Дънмар се възползва от моментното ѝ колебание, за да огледа Сесил Лодъринг Гилъкрист. Между момичето, с което някога се

запозна и тази благородна дама нямаше голяма разлика. Златни вълнисти кичури, изплъзнали се от фибите, се спускаха изпод атлазената шапчица. Сините ѝ очи отразяваха дрезгавата светлина, която се процеждаше през облачното небе. Млечно розовата кожа блестеше и той изпита болезнено желание да я докосне.

Когато отново го погледна, той разбра, че и сега откритата му похот не я притеснява повече, отколкото предишния път в дома на баща ѝ. В очите ѝ нямаше страх, а само отвращение. Вместо да се стъписа от демонстративното му отношение, тя леко се усмихна.

— Губите си времето, милорд — каза тя протичко.

Спокойната увереност на думите ѝ го жегна повече от всяка невъздържаност. Той стисна зъби и лицето му трепна. Овладея се с усилие и поклати глава.

— Не мисля.

Сесил наклони глава замислено и вдигна рамене.

— Ще се отнеса добре с вас, ако не прекрачите рамките на приличието — после предупреди: — Но не се опитвайте да отвърнете на гостоприемството ми с измама. Съпругът ми ще се погрижи да си платите скъпо, когато се завърне от Франция.

Знаеше, че не му казва нищо ново за съдбата на Яйън. Подозираше, че той не би дошъл тук, ако не е сигурен, че ще я завари сама.

Разговорът започна да се харесва на Дънмар. Тази жена не приличаше на другите. Тя прекрасно знаеше какви са намеренията му, но не показваше нито страх, нито гняв, а само воля, която той с удоволствие би прекършил. Щеше да плати за презрителното си отношение още преди да падне нощта. Нейната увереност в съпруга ѝ го подразни още повече. Очевидно, не се страхуваше от никого, докато смяташе, че той я покровителства.

Стори му се, че поне за момент е видял в очите ѝ уплаха при вида на отец Ейндриъс. Погледна го замислено и реши, че по-късно използва тази реакция срещу нея.

Щеше да му е приятно да си поиграе с нея, да ѝ позволи да говори с охота за закрилата на съпруга си. После щеше да ѝ каже, че я е оставил на произвола на съдбата. Щеше да се наслаждава на уплахата ѝ, когато разбере, че Яйън Гилъкрис е заминал за Англия, без дори да ѝ се обади.

Сесил направо замръзна, когато се наложи да поздрави отец Ейндриъс. Той се умори да ги наблюдава как си разменят погледи и кимна на един от конярите да му помогне да слезе. Тръгна към нея, без да се преструва на учтив. В очите му гореше омраза.

— Отче — Сесил наведе глава по задължение и нито се усмихна, нито подаде ръка.

— Мадам — той просто показа, че е чул думите ѝ.

Когато се обърна, за да ги въведе в замъка, Сесил почувства, че я побиват тръпки. Тя погледна Фрейн, който кимна сериозно и това малко я успокои. Той не изпускате от очи войниците на Дънмар.

Юън чакаше според всички правила непосредствено зад вратата на залата. Сесил му се усмихна мило и поиска храна и напитки за гостите. Той също я погледна насърчително и тя възвърна част от увереността, която я напусна при нескритата омраза на отец Ейндриъс.

Посетителите вече седяха удобно пред лека закуска, доста прилично приготвена, като се има предвид неочакваната визита, когато Сесил стана и учтиво се извини:

— Юън ще ви настани по стаите. Ако имате нужда от нещо, обърнете се към него. Сега, когато съпругът ми го няма, имам доста грижи с домакинството, но ще се присъединя към вашата компания за вечеря.

Дънмар отвърна с подобаваща учтивост, докато отецът не ѝ обърна никакво внимание и загледа пищните гоблени по стените, нито един, от които не изобразяваше библейска сцена.

Езичници, помисли си той. И тя все още е такава. Изпита болезнено чувство, че е принуден да пребивава в дома на безбожници.

— Тя трябва да бъде изгорена като заклет еретик.

Дънмар откъсна поглед от лекото полюшване на полите ѝ и се вгледа в свещеника. Да обезобразят това чудесно тяло? Той самият бе изпитвал удоволствие да гледа чудовищни изтезания, но сега потръпна.

— Не — каза той рязко. — Никой няма да ѝ стори зло.

— Тя ще ви навлече божие проклятие — предупреди отец Ейндриъс. — Внимавайте за душата си.

— Душата ми си е на мястото — отговори Дънмар почти без да се замисля. — Но плътта ми изгаря за нея.

Свещеникът се намръщи, но не каза нищо. Отдавна подозираше, че лорд Дънмар не изпитва онзи религиозен трепет, обладал повечето от привържениците на Мари дьо Гиз. Но сякаш само той действаше според интересите ѝ. Това, макар и да не влизаше в намеренията му, беше борба за победата на правата вяра.

Сесил се облече, сякаш се готвеше за коронация или по-скоро за екзекуция. Толкова ужасна ѝ се струваше предстоящата вечер. Утешаваше се, че само днес ще е сама с гостите си. Вече беше изпратила известие до Саяран с молба да дойде баща ѝ или брат ѝ.

Роклята ѝ бе от златист дамаск, подсилена с канаваца. Когато я облече, тя се усмихна на Изабел.

— Ако можех да подсиля с нещо и себе си! Не искам да мисля каква вечер ме очаква.

— И този свещеник... — изпръхтя Изабел мрачно. — Готова съм да се обзаложа, че и Бог не гледа на него с добро око.

Сесил не я порица, че е непочтителна. Тя самата изпитваше същото.

— И Дънмар ме притеснява. Кръвта ми замръзва, като го видя, но по-скоро ще си прехапя езика, отколкото да се издам.

Тя покорно седна пред огледалото с рамка от полирано сребро и Изабел се захвана с прическата ѝ. Без да чака нареждания, камериерката я вдигна високо и я върза с панделки за по-сигурно. Макар че нямаше да добави нищо към ранга ѝ, щеше да я направи малко по-висока. Шапчицата, поставена върху купищата кичури, беше смешно малка, но и тя даваше сантиметър-два.

Чувстваше се неудобно с кринолина, но все пак се усмихна:

— Ако някой иска да се добере до мен, ще трябва доста да се помъчи — отдолу имаше още няколко подплати от твърда тафта.

Разбира се, всеки, решен да я изнасили, щеше да преодолее тези пречки. Но Сесил знаеше със сигурност, че Дънмар няма да постъпи така. Не, той щеше да се притисне до нея неприлично и да я накара да се притесни, но никога не би действал толкова открито, че да предизвика съпротива. Инстинктивно предусещаше, че ще иска да пречупи духа ѝ, но не знаеше как точно ще се опита да го постигне. Независимо от доводите му, тя беше решена да не се дава лесно. Беше

дъщеря на Селек Лодъринг и съпруга на Яйън Гилъкрист. Трябваше да се отнесе с достойнство и към двамата.

Дънмар и отец Ейндриъс се бяха разположили удобно в две тапицирани кресла, поставени на малки турски килимчета пред камината. Навън беше топло и огънят не гореше. Сесил измисли тази подредба, за да придаде малко уют на студената крепост. Опасяваше се, че голямата зала не е станала много добре. Искаше да смени гоблените. Баталните сцени бяха толкова реалистични, че кръвта само дете не беше рукнала по стените.

Когато влезе, мъжете станаха, макар да допускаше, че отецът го е направил по заповед на Дънмар.

Седнаха на масата, отрупана с тежки блюда и бокали с вградени скъпоценни камъни, и главният готвач разпореди да им сервират първото ястие. Когато поднесоха свинското, опечено до леко зачервяване и гарнирано с пресен грах и много сос, Сесил се усмихна одобрително. Знаеше, че това ще зарадва готвача.

След като размениха няколко учтиви фрази, Дънмар заговори по същество.

— Как намирате семейния живот, милейди?

— Приятен и според очакванията ми — Сесил гледаше да не прави невъздържани изявления, защото това можеше да я подведе.

Дънмар я погледна с уважение. Значи нямаше намерение да се предаде. Той нарочно се огледа наоколо и каза:

— Гилъкрист добре се е погрижил за вашето удобство.

— Досега не съм намерила недостатъци — тя добре знаеше, че репликите на Дънмар граничат с неприемливото и много жени щяха да се засегнат и да прекратят разговора. Но тя предполагаше, че Дънмар цели нещо и искаше да доведе нещата докрай. Яйън може би се нуждаеше от това.

Внезапно той сякаш промени темата.

— Хареса ли ви престоят в Единбург?

— Да, не беше лошо — призна тя. Тази оценка ѝ се видя подходяща.

— Да, като всеки град — отвърна Дънмар. — И все пак в Единбург може да се случат много вълнуващи неща, когато хората от двореца са там.

— Аз не обичам големите вълнения, милорд — тя излъга и очите ѝ блеснаха. Дори ѝ стана забавно. — Предпочитам тишината.

— Копел... завареният брат на съпруга ви също живее там, нали?

Сесил млъкна, кимна бавно и пое чашата. Дънмар я питаше за нещо, чиито отговор му беше известен. Защо?

— Тавис загуби много, когато Яйън встъпи в правата си на наследник — думите му бяха почти небрежни, но той внимателно наблюдаваше реакцията ѝ.

Тя отново кимна, без да отговори.

— И ще си го възвърне, ако Яйън внезапно напусне — добави той тихо.

Тя усети предизвикателството и вдигна глава.

— Яйън няма да напусне.

— О, милейди, та той вече го стори.

— По заповед на Ерън — забеляза тя. — Но ще се върне и това е толкова сигурно, колкото и че аз ще го изчакам.

— Мисля, че не — Дънмар я гледаше като ястреб, който се готви да се спусне върху жертвата си. — Той не се е съобразил със заповедите на Ерън. Пътят му го отведе на изток към Англия.

— Лъжете! — но когато видя, че мрачното лице на отец Ейндриъс светна от задоволство, разбра, че не я лъже. Внимаваше да не се поддаде на безпокойството. Искаше да погледне Дънмар смело в очите. — Ако му се е наложило да отиде в Англия, аз вярвам, че ще се върне — каза тя с много повече увереност, отколкото изпитваше.

— И когато ви омръзне да чакате? — Дънмар се ухили злорадо.

— Каквото и да си мислите — каза тя спокойно и стана на крака, — трябва да знаете и това: Яйън Гилъкрист е мой съпруг. И цял живот да го чакам, няма да ми омръзне.

Дънмар знаеше, че въпреки гордите думи, тя е измъчена до краен предел. Тъкмо се канеше да нанесе решаващия удар, когато вратата се отвори със замах. Той изруга тихо, а отец Ейндриъс направо пребледня, когато видя Селек Лодъринг и големия му син.

Сесил въздъхна облекчено и спокойно поздрави.

— Татко, Беринхард, добре дошли в Дейлиъс — Селек я огледа изпитателно и още повече се намръщи. Никога досега не беше си помисляла, че двама мъже, прашни и потни от път, могат да изглеждат толкова прекрасни.

Като се здрависа със Сесил, Селек, който не спомена за поканата ѝ, се престори на учуден:

— Донкад изпрати вест, че потегля. И майка ти веднага поиска да те навестим — той отпрати към Дънмар ледена усмивка, потупа Беринхард по рамото и се втурна към отец Ейндриъс. — Ако знаех, че си в такава приятна компания, щях да я успокоя.

Дънмар се усмихна пресилено:

— Лодъринг, наистина се радвам да те видя — той кимна учтиво и към двамата, но не каза нито дума на младежа.

Селек отново се загледа в дъщеря си и видя напрегнатото изражение на устните и очите ѝ. Изглежда, беше закъснял.

— Какво се е случило, Сеси?

— Милорд Дънмар ми донесе неприятни новини. Не знам дали са верни — тя погледна Дънмар огорчено. — Твърди, че Яйън не се е съобразил със заповедите на регента и е отпътувал за Англия.

— Това е съвсем вярно — Дънмар с тежест се обърна към Селек. — Макар да съм сигурен, че лейди Гилъкрисст предпочита да е лъжа.

— Какви доказателства имате? — изръмжа Беринхард.

Дънмар сви рамене, като внимаваше да не обиди този исполин.

— Доказателства? Няма нужда от подобно нещо. Времето ще докаже, че съм прав.

— Но защо му е да се връща в Англия? — попита Сесил така, сякаш във въпроса нямаше нищо предизвикателно.

— Може би поради същите причини, които го доведоха и в Шотландия.

— Наследство? — Селек се намръщи. — Говори смислено, човече.

Дънмар пренебрегна открито нападателния тон.

— Не смятате ли, че не е дошъл тук заради наследството? Дали това не е само прикритие за някое по-тъмно дело? Съмърсет ще възнагради богато всеки, който му докладва тайните на Шотландия. А Гилъкрисст май не е обвързан с нашата корона.

— Лъжец! — нахвърли се Сесил върху него. — Яйън прекалено много държи на честта си, за да направи подобно нещо.

Но Селек, въпреки че хранеше неприязън към Дънмар, разбра, че в думите му може би има частица истина. Той погледна Сесил с безпокойство. Дали не е обвързал единствената си дъщеря с предател?

— Не — Сесил отвърна гласно на съмненията му. — Не, татко. Яйън не може да лъже — тя се обърна сурово към Дънмар: — Вие обвинявате съпруга ми в лъжа и измяна. Напуснете! Повече не мога да ви приема в този дом.

Лицето на Дънмар помръкна.

— Сега се гордеете, милейди, но това няма да трае дълго.

При тази заплаха Лодъринг го изгледа така свирепо, че двамата със свещеника побързаха да станат. Ще си тръгне, добре. Но няма да забрави. Ще се върне, за да задоволи страстта си с тази самоуверена кучка! И ще я опитоми.

ГЛАВА 24

Сесил крачеше из залата, забравила тревогата на баща си и брат си, неподвластна на друго, освен на механичното движение. Да, сигурно знаят какво мисли сега и какво смята да направи. Бяха сигурни, че ако не я спрат, ще се хвърли през глава да му помогне. Но те с тревога се спогледаха и разбраха, че и двамата не знаят как да спрат Сеси да не направи онова, което вече е решила.

Тя спря за момент и каза:

— Ако можеше Донкад да е тук сега! Той познава Яйън най-добре.

— Ще изпратя да го повикат — намеси се Беринхард обнадеждено. Това не беше изход, но щеше поне малко да я забави. Синьо-зелените му очи я гледаха почти умолително.

Лицето на Сесил грейна, но помръкна отново.

— Това ще отнеме много време. Не знам с колко разполагаме.

— Време за какво? — попита Селек, макар да знаеше, че подозренията ѝ са съвсем основателни. — Дънмар не е заплашвал никого.

— Да — каза Сесил бавно. — Но аз трябва да се свържа с Яйън и да го предупредя.

— Да го предупредиш за какво? И къде? Та ние дори не знаем къде е сега. В Дъмбартън? Франция? Англия?

— Не знаете ли дали флотата е отпътувала? — тя не очакваше такова нещо.

Баща ѝ повдигна рамене. Вече изглеждаше много разтревожен.

— Може би вчера или днес, или утре. Всичко е в ръцете на Бога. И на д'Есе.

Сесил отново закрачи напред-назад.

— Няма друг начин — каза тя накрая. — Дънмар премълчава някои неща. Нищо няма да спечели, ако ни каже, че Яйън е заминал за Англия, а това не е вярно. Но причината най-вероятно не е тази, в която той иска да ни накара да повярваме.

— И ако все пак е прав? — Селек не искаше да го каже на глас, но съмнението го гризеше.

Както и се опасяваше, дъщеря му се нахвърли върху него като ураган и от очите ѝ изскочиха сини светкавици.

— Не е! Аз знам много за Яйън! — извика тя високо. — И съм сигурна, че е почтен човек, така както съм сигурна, че ме обичаш.

— Аз също — добави Беринхард, което изненада и двамата. Лодъринг не мислеше, че синът му много се интересува от Яйън.

Селек сви рамене.

— Добре тогава, какво го е отвело обратно в Англия и какво Дънмар ще спечели от това?

Сесил спря внезапно и се обърна към него така рязко, че полите ѝ се намачкаха като златисто цвете, което внезапно е повехнало. Селек тихо изстена, защото лицето ѝ показваше, че вече е дошла до заключението, което всички очакваха.

— Смятам, че отговорът е в Англия — отвърна тя замислено.

— Тая няма да я бъде.

Тя се ухили нахално. Дали е броил колко пъти ѝ е казвал тези думи, без те да имат никакъв ефект?

— Татко, мама не би ли направила същото за теб?

— Опасно е.

— Аз ще отида — Беринхард не виждаше начин да я спре. Света Богородице, надяваше се, че Ниера ще роди момче.

— Няма да стане — отвърна Сесил. — Аз съм му съпруга и мен ще ме пуснат и там, където няма да допуснат теб. Англия може и да е опасна за шотландеца Лодъринг, но не и за снахата на Джофри Линдел.

По този въпрос не можеха да спорят.

— Може да се опитваш да се добереш до там в продължение на седмици — Селек си я представи как се лута по замъците с охраната си. Мисълта за опасността, която я грозеше, му се стори непоносима.

Сияйната ѝ усмивка не му вдъхна увереност.

— Не, ще имам водач, който ще ме отведе точно при майката на Яйън — тя знаеше, че това е пътят, ако не и окончателният ключ към загадката, която представляваше Яйън — майка му.

Юън, който беше наблизил, веднага се отзова на повикването ѝ.

— Моля те, доведи капитан Фрейн, Юън.

Капитанът, който видя, че Дънмар и хората му внезапно си тръгнаха, очакваше да го повикат.

— Искали сте да ме видите, милейди.

Сесил кимна бавно.

— Важно е, капитан Фрейн. Мисля, че Яйън Гилъкрисст се нуждае от помощта ви.

Фрейн се изопна. Знаеше, че господарят не трябва да го оставя тук, за да пази тази купчина мухлясали камъни.

— На вашите заповеди съм, милейди.

— Щом аз заповядвам, заминаваме за Англия, Фрейн.

— Заминаваме, милейди? — Фрейн преглътна с усилие и погледна баща й, но не намери подкрепа. Лицето на Селек изразяваше само примирение.

— Да, трябва да ме отведеш до майката на Яйън в дома на Джофри Линдел — тя се усмихна насърчително. — Трябва да открием Яйън и знам, че тя може да ни помогне.

— Но... аз смятах, че лорд Гилъкрисст е на път за Франция — Фрейн не скри объркването си.

— Да, така трябваше да е, но се страхувам, че някаква измама го е принудила да замине за Англия. Аз отивам при него, а вие трябва да ме заведете.

Фрейн отново се поклони.

— Ще подготвя един взвод. Кога тръгваме?

— Веднага, капитане, но... — тя меко добави: — Не бива да ни спират като врагове. Ще вземем само десетина души. Аз трябва на всяка цена да стигна до Яйън.

— Не, Сеси, няма да те пусна без достатъчно охрана! — допреди малко Селек изглеждаше доста отстъпчив, но сега беше решен на своето.

Само с един поглед Сесил разбра, че сега няма да се наложи.

— Добре — тя се обърна към капитана, който изглеждаше поспокоен. — Цял взвод, Фрейн — баща й нямаше да узнае колко от тях ще отпрати обратно, щом стигнат границата.

— Аз също ще дойда с теб — каза Селек решително и стана.

Сесил вече беше готова за тази намеса.

— Мама има повече нужда от теб — напомни му тя. Беше сигурна, че съображенията на баща й за сигурност ще й попречат да се

движи бързо. — Не трябва да я тревожиш допълнително. За нея ще е по-добре да знае, че съм в безопасност в Дейлиъс и очаквам завръщането на Яйън.

Селек сбърчи чело. Джорсъл наистина трудно понасяше вълненията напоследък.

— Тогава Беринхард ще дойде с теб.

— И как ще обясниш отсъствието му? Мама ще си помисли, че нещо не е наред, ако ѝ кажеш, че Берин е останал с мен — като видя, че Селек се колебае, Сесил го притисна още повече. — Капитан Фрейн ще ме защитава, татко, и обещавам да не рискувам.

Селек погледна капитана, който се изправи гордо.

— С мен тя ще бъде в безопасност, милорд.

Макар и неохотно, Селек още веднъж призна победата на дъщеря си. И като осъзна какво точно ѝ е разрешил, направо не можа да повярва.

Сесил отпрати Фрейн да се приготвя и прегърна баща си.

— Трябва да се стегна за път, татко. Ако не искате да се върнете в Саяран тази нощ, можете да останете в Дейлиъс.

— Не, ще си тръгнем още тази вечер — изпитваше огромно желание да бъде с Джорсъл. Сега всяка минута му беше скъпа, защото не знаеше още колко им остава. За нея се тревожеше повече, отколкото за Сесил. Дъщеря му беше млада и издръжлива и успяваше във всичко, което си науми.

Беринхард също искаше да си върви. Сесил го изнервяше, а Ниера не обичаше, когато отсъства за дълго от Саяран. Бебето, за което толкова се молиха, беше достатъчна причина да не ѝ създава проблеми.

Когато се прегърнаха, Селек я предупреди:

— Внимавай много и когато пристигнеш при лейди Ан, извести ме, че си жива и здрава — той си спомни за Ан Донкад. Тя никога не би позволила някой да стори зло на Сеси. Но се притесняваше да не се случи нещо по пътя.

Сесил не ги изпроводи до двора. Времето летеше. Вратите на залата едва се затвориха след тях и тя хукна по стълбите към стаята си. Изабел, която дремеше в креслото, подскочи уплашена, когато Сесил влетя като фурия.

— Заминавам за Англия, Изабел. Трябва ми костюм за езда и малка чанта с една хубава рокля и обувки.

Изабел замръзна и по лицето ѝ се изписа неодобрение.

— Англия, но, милейди...

Вече не ѝ се спореше с никого и Сесил тропна с крак и прекъсна изречението ѝ по средата:

— Моля те, Изабел, не възразявай. Щом баща ми позволи, ти не можеш да ми забраниш.

За нейна изненада и облекчение Изабел не каза нищо повече, но докато ѝ помагаше да се приготви, сякаш я упрекуваше с всеки жест. Отстъпи едва когато Сесил се обърна и я прегърна. Тогава заподсмърча и започна с такава страст да я моли да се пази, че Сесил не издържа и я смъмри.

След миг тя вече беше на двора и оглеждаше хората, които Фрейн бе подбрал. Усмихна се, когато ѝ доведоха коня. В седлото и стрemenата нямаше нищо, пригодено за жена. Фрейн се бе съобразил с желанието ѝ да пътува бързо, без да се замисли, че е лейди Гилъкрис.

За момент тя огледа хората, които се събраха наоколо и започна да се замисля дали да не намали броя им още преди да тръгнат оттук. Но се притесняваше, че Фрейн ще започне да спори, а нямаше време за това. Вместо това тя просто го накара да я осведоми, когато стигнат границата.

Когато копитата зачаткаха и портите на Дейлиъс се затвориха след тях, Сесил изпита огромно вълнение. Нощта беше топла и почти ясна. Само едно-две облачета плуваха ниско по кадифеното небе. Знаеше, че до следващата вечер ще се изтощи страшно, но сега беше ентусиазирана от начинанието. Чувстваше се достатъчно силна, за да издържи една безсънна нощ. И без това нямаше да може да заспи, дори и да не бяха тръгнали. Цялото ѝ същество пулсираше от желание да намери Яйън.

Точно на зазоряване капитан Фрейн се обърна към нея и каза:

— Вижте Англия, милейди.

Сега пътуваха бавно, за да могат конете да починат, преди да ги подкарат отново в пълен галоп. Сесил потръпна. Саяран се намираще близо до границата и тя беше закърмена с историите за кървавите зверства на англичаните. Но си спомни, че и Яйън е англичанин, а с нищо не се различава от братята ѝ.

Тя дръпна поводите и капитан Фрейн я погледна изненадано:

— Милейди?

— Искам да върнете в Дейлиъс всички и да оставите само пет-шест души.

— Не сега, милейди — отвърна Фрейн сухо, докато се питаше как точно ще го убие господарят му, ако с нея се случи нещо.

— Ако вие не дадете командата, аз ще го направя — той изглеждаше толкова ужасен, че тя го съжали. — Капитан Фрейн, много по-безопасно е да избягаме, отколкото да се сражаваме. Затова не ни трябват много хора.

Всичко в нея издаваше непоколебима решителност и Фрейн знаеше, че няма да отстъпи. Можеше да продължи безрезултатния спор, да се подчини или да откаже.

— Ако ме послушате, по-нататък аз ще се подчинявам на всичките ви заповеди — тя го гледаше настойчиво.

Съмненията на Фрейн с нищо не можаха да я убедят. Той бързо избра хората, които да продължат с тях и нареди на останалите да се върнат по обратния път. Бог да му е на помощ, ако е взел погрешно решение. Но когато навлязоха в английски територии, Сесил се усмихна така уверено, че съмненията му изчезнаха.

Яйън уморено огледа дома на детството си. Беше пътувал с най-голяма бързина, за да стигне навреме именията на Линдел, но сега разбра, че изпитва ужас да влезе. Очите му се замъглиха, когато с болка си помисли, че това бе домът, който трябваше да наследи. Всеки камък от стените му беше скъп като живота. Синовете му щяха да скитат по хълмовете, където и той бе играл като малък. Дъщерите му щяха да играят в градината, която майка му поддържаше с такава любов. Това щяха да бъдат негови деца. Негови и на Едра.

Беше тръгнал оттук със стотина войници, вбесен и решен да разруши онова, което провали живота му — собственото си минало. Сега се връщаше сам и все още наранен, но не и ядосан. За момент се зачуди дали Сесил не е успяла да го изцери от тази отрова и не можеше да разбере как го е сторила. Тази мисъл го накара да се усмихне. Цяло щастие беше да се върне при нея, независимо че тя бе в Шотландия.

Изненада се, защото преди няколко седмици подобно нещо не би му хрумвало.

Подкара коня си напред, махна шлема и го хвана под мишница, за да могат стражите да се уверят, че е той. Дори не го извикаха, отвориха вратите широко и той влезе бавно в имението.

Очите на стария капитан се насълзиха, когато излезе да го посрещне.

— Сър Яйън! — не можа да каже повече и прегърна младия човек, който му бе доставил толкова радост през изминалите години. Сър Джофри му възложи да се заеме с възпитанието на момчето и това невинаги се оказваше лека задача. Но когато почувства силните му рамене в прегръдките си, забрави всичко. Отстъпи, за да го огледа по-добре.

— Майка ти така ще се зарадва да те види. Откакто арестуваха сър Джофри, тя не може да си намери място от мъка.

— Знаеш ли нещо по въпроса? Точно затова съм дошъл.

Старецът поклати глава.

— Никой не знае повече, освен че с него се отнасят добре.

Яйън сви устни.

— Не смятам, че когато цял живот си бил верен на короната, затворът е проява на добро отношение — капитанът го погледна смаяно, но той го потупа по рамото и се сети, че човекът не е свикнал с мисълта за новия му живот. — Но скоро ще се погрижа да го освободят — чудеше се дали самият той няма да влезе в затвора. — Каж ми къде мога да намеря майка си?

— Вече е преди обед — подсети го капитанът. — Сигурно е в розовата градина.

Яйън го остави и краката му сами намериха пътя. В ума му нахлуха спомени. Въпреки че напусна този дом, полудял от гняв, сега душата му беше спокойна. Спомняше си само болката в очите на майка си, когато тръгна оттук, без дори да се сбогува. Тя, която бе готова да го защити с живота си, не получи в замяна нито преданост, нито разбиране. Ами сър Джофри? Дали сега можеше да измоли прошка за неблагодарността си към него. Или вече е много късно?

Не беше трудно да намери Ан Донкад. Когато стигна началото на градината, Яйън спря, за да я погледа. Тя бе все така красива, но лицето ѝ бе помръкнало от скръб и това го разстрои. Арестуването на

сър Джофри сигурно я бе наранило много, но Яйън знаеше, че основната причина е неговата собствена жестокост. Беше ѝ наговорил такива неща за произхода си, че сега му се искаше да си върне думите обратно. Но това бе невъзможно и сега се надяваше, че с освобождаването на сър Джофри някак ще поправи стореното.

Когато той пристъпи напред, Ан замръзна, защото никога не бе очаквала, че ще види сина си отново. Устните ѝ прошепнаха името му, но не излезе никакъв звук. Отново почувства острата болка от предателството си спрямо този човек — този странник, който бе обичала повече от всичко. Не го обвиняваше, че се е ядосал и се е отрекъл от нея. След всичките години егоистично щастие със сър Джофри това трябваше да се случи.

Яйън почти изхлипа, когато очите на майка му се наляха със сълзи и той усети страха и болката ѝ. Тръгна към нея, не можеше да върви бързо, дори се спъна веднъж, защото вече не виждаше къде стъпва. Когато я достигна, падна в краката ѝ.

Фрейн нямаше никакви други причини да се оплаква. Вярна на думата си, Сесил се подчиняваше на всичките му заповеди. Той определяше скоростта и часовете за лягане и ставане. Капитанът се радваше на щастливото съвпадение на мненията им по този въпрос. Не се съмняваше, че тя ще направи всичко, ако реши, че не пътуват достатъчно бързо.

Само веднъж се оплака, че много заобикалят, но той ѝ каза, че наблизо има силни английски крепости, които трябва да се избегнат и тя кимна с разбиране. Макар вече да ѝ се струваше, че прекалено удължават пътуването, не можеше да обори доводите му за сигурност. Ако я пленят в някоя крепост, изобщо няма да може да помогне на Яйън.

И тъй като бяха се държали настрана от всички обитаеми места, когато видя дома на Джофри Линдел, го позна веднага. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Яйън можеше да е зад тези стени.

ГЛАВА 25

— Брат ми не е предател — Тавис се чудеше за кой път повтаря тези думи, а те сякаш нямаха никакъв ефект върху човека срещу него. Гледаше с такъв гняв декорираните стени в личната му приемна и не смееше да обърне очи към регента на Шотландия от страх да не издаде чувствата си.

Ерън го изгледа продължително, докато Тавис не се принуди да срещне погледа му.

— Може и да не е — в треперливия му глас се долавяше лека заплашителност. — Но той шотландец ли е или англичанин?

— Домът му и всичките му богатства са тук. Той се ожени за момичето от Саяран, а тя е шотландка — и това сигурно го повтаряше за стотен път.

Тази среща се оказа много по-изнервяща, отколкото предвиждаше. Сега много му се искаше Емълрик да бе изчакал само още един ден до срещата с регента. Ерън даде ясно да се разбере, че не одобрява поведението му. Смяташе, че когато на човек му е възложен дълг, трябва да се изпълни. Също беше ясно, че Дънмар вече му е внушил някои подозрения. И това положително бе станало през последните няколко дни, докато Тавис и Емълрик са чакали. Може би точно това дразнеше Тавис най-много.

Ерън се облегна назад. Клеветите на Дънмар не излизаха от главата му. Но Тавис Гилъкрист щеше само да се облагодетелства, ако Яйън бъде обявен за предател и именията му се конфискуват. Именно това го накара да го приеме. Ерън притежаваше писмено завещание от Елъсдър Гилъкрист и Тавис бе упоменат като единствен наследник. Младежът не можеше да наследи никаква титла, но Елъсдър бе помолил тя да му бъде дадена от короната.

— Ако предположим — започна Ерън бавно, — че той е предан на Шотландия, защо е рискувал всичко заради един англичанин?

— Мисля, ваша светлост, че той не е осъзнал риска, а само необходимостта. Джофри Линдел го е отгледал като същински син.

Само до преди месеци Яйън е вярвал, че му е син. Кой от нас е способен да обърне гръб на човека, който смята за свой баща? — Тавис вече чувстваше умора и надеждата му постепенно умираше. В продължение на цял час безуспешно се опитваше да убеди Ерън, че Яйън е верен на новата си родина. Единственото, което се надяваше да постигне, бе да убеди регента да не предприема нищо, докато Яйън не се върне. Само ако това не успее, щеше открито да атакува Дънмар и плановете му да подпомогне Мари дьо Гиз в борбата ѝ за регентството. И с това щеше да подпише смъртната си присъда.

— И вие смятате, че трябва да се доверя на този човек? Гилъкрист е видял френската флота в Дъмбартън и може да издаде както предохранителните мерки, така и маршрута до Франция. Той е събрал тези сведения и веднага се е върнал в Англия. Как ще ме накарате да повярвам, че няма да ги каже на някого?

— Ваша светлост, готов съм да отговарям с живота си.

Ерън се усмихна вяло.

— Сър, вероятно правите точно това.

— Значи ще изчакате да се върне? — Тавис се възползва от случая, макар да знаеше, че рискува да разгневи регента с упоритостта си.

Ерън потропа с пръсти по полираната маса с инкрустирани скъпоценни камъни, огледа Тавис изпитателно и кимна.

— Да, ще почакам. Две седмици. Ако дотогава и двамата не се появите пред мен, и Господ няма да ви помогне.

Докато излизаше от кабинета, Тавис усети, че го облива пот. И това не се дължеше на атлазеното елече и ризата с жабо. Имаше само две седмици, за да намери Яйън и да го върне в Шотландия. А през това време Дънмар щеше да наговори на регента още какво ли не. А това нямаше да е за добро на никого.

Сърцето на Яйън блъскаше лудо, докато той стоеше в сумрака на дългия коридор и чакаше виното, примесено с опиати, да подейства на пазачите, разположени пред покоите на Едуард Сеймур, дук Съмърсет и покровител на всички владения на Негово кралско величество. Досега всичко беше лесно, или поне не прекалено трудно. Влезе в града доста късно, но никой не се усъмни в него. Пищното облекло и

небрежното поведение му придаваха вид на един от многото благородници, от които гъмжаха улиците на Лондон.

На нито един от охраняваните входове не го провериха. Всичките му хора, с изключение на един, бяха настанени извън двореца и с тази нищожна охрана той явно не представляваше заплаха, за когото и да е. Очарованието и парите убедиха младата прислужница да отнесе бутилка вино на стражите. Обясни й, че им е задължен с нещо. Знаеше, че в това няма нищо странно. Обикновено стражите даваха парите си за малко вино или бира, с които да утолят жаждата през дългото будуване през нощта.

Докато Яйън разговаряше с момичето, Гейлън, който го съпровождаше, сложи приспивателно във виното. В този късен час, когато прислужницата вече спеше отдавна, Гейлън пазеше стълбището към мрачния коридор.

Когато най-сетне и вторият пазач заспа, Яйън тихо прекрачи изпружените му крака. Влезе в приемната и замръзна. Очакваше, че ще цари пълен мрак. Но вместо това един уморен чиновник спеше на писалището, положил глава върху скръстените си ръце. Той леко похъркваше върху смачканите книжа. До главата му трепкаше свещ.

С огромно съжаление Яйън извади ножа си и насочи дръжката към главата на нищо неподозиращия мъж. Знаеше, че не е достойно да се нанася такъв удар, но сега животът на сър Джофри беше в опасност и той бе готов дори да убие младежа, ако се наложи.

Все пак с облекчение забеляза, че след удара мястото бързо се поду и от него се процеди само една съвсем тънка струя кръв. Взе свещта и се отправи към спалнята на Съмърсет. Когато Яйън приближи леглото, светлината на свещта разсея мрака. Той запали свещите на масичката, затаи дъх и тихо отметна завесите на балдахина. После се отдалечи от леглото, без да каже нищо. Странно му беше, че не се гневи на английския регент. Ако беше вярно това, което му разправи Тавис, то Съмърсет бе само пионка на шотландския заговор.

— Ваша светлост! — гласът му тихо отекна в стаята.

Очите на Съмърсет се отвориха и отразиха светлината на свещите. За негова чест, той се събуди веднага и не се стресна от неочакваното посещение. Седна и дори по нощница успя да си

придаде царствен вид. Огледа лицето на Яйън за малко, след което въздъхна и спусна крака от леглото. Яйън се чудеше дали го е познал.

Още първите думи на Съмърсет отговори на въпроса му:

— Рискувате много, като се притичате на помощ на осиновителя си — Съмърсет говореше открито. Интригата не му беше присъща. Яйън почувства благодарност за това.

Той кимна. Знаеше, че е вярно. Наистина рискуваше много.

— Почувствах, че се налага, ваша светлост.

— И ако ви струва живота? — Съмърсет спокойно се пресегна за халата си.

— Пак бих сторил същото, независимо от последствията. Сър Джофри ме отгледа като истински баща, ваша светлост. Друг баща никога не съм имал.

— И той е готов да направи всичко за вас? — предизвика го Съмърсет.

Яйън усети недискретната уловка и се усмихна.

— Не точно всичко.

Регентът също му се усмихна. Да се грижи за държавните дела на Англия, докато принцът порасне, за да управлява, му се струваше неблагодарна задача. Знаеше, че не се радва на голяма популярност. Не го обичаха нито благородниците, на които не позволяваше да се възползват от поста му и да придобиват нови богатства, нито хората от народа, които го считаха за коравосърдечен грубиян. Но той не бе крал, а и нямаше желание да бъде. Все пак вярваше, че чувството му за хумор далеч надхвърля очакванията на околните. А също имаше и чувство за дълг към кралството. Не вярваше, че сър Джофри е предател, но сред придворните се носеха слухове, които най-сетне стигнаха и до неговите уши. И въпреки че не пренебрегна слуховете, както много му се искаше да направи, той не предприе нищо, за да накърни достойнството на благородника и само по задължение го настани в един от най-пищните апартаменти в Тауър.

Сега осиновеният син на Сър Джофри, обвинен като шотландската връзка на шпионската мрежа, стоеше пред него, готов да пледира за невинността на баща си. Съмърсет се вглеждаше в очите му и го преценяваше.

— Обвиняват го, че ви е предал тайните на Англия, а вие, от своя страна, сте ги издали на шотландците. Какво можете да кажете в

негова защита?

Яйън се усмихна малко тъжно.

— Същото, което очаквате — дори и да е знаел някакви тайни, на мен не ми е казал нищо. А и да го беше сторил, аз нямаше да се възползвам. Не мога да сплетнича за поражението нито на Англия, нито на Шотландия — изражението му, което досега бе гневно заради лъжите по негов адрес и по адрес на сър Джофри, леко се смекчи. — Въпреки че Англия вече не е земята, където мога да предявявам рождените си права, тя ми е прекалено скъпа. А и Шотландия, поради факта, че ми е родина, се радва на същата преданост от моя страна. Ще защитавам онова, което ми принадлежи — каза той ясно, — в това трябва да са сигурни всички. Но никога няма умишлено да направя нещо във вреда на това кралство.

Повече от всякога Съмърсет бе убеден, че е постъпил мъдро, като не е сторил нещо на сър Джофри. Думите на този младеж звучаха съвсем правдиво. Той скри мислите си и хвърли поглед към нещастния чиновник.

— Убихте ли го?

Яйън проследи погледа му.

— Не, ваша светлост. Утре сутринта само ще го боли глава.

— А стражата? — по устните на Съмърсет трепна усмивка. Този човек наистина изглеждаше решителен. Или отчаян.

— Ще ги боли глава и стомах — Яйън се усмихна. — Трябваше да откажат виното, щом ви охраняват — той най-сетне изпита облекчение. Ако Съмърсет наистина вярваше, че сър Джофри е предател, досега щеше да даде някакви признаци, че се тревожи.

— Ще бъдете глобен за деянието си, милорд. И глобата няма да бъде ниска — не биваше да остави благородниците да мислят, че могат да влизат при него, когато си поискат. А и стражите скоро ще разберат, че не са постъпили мъдро. Утре ще им се наложи да преминат през малко повече изпитания от болките след виното и приспивателното.

— Мисля, че парите ми няма да отидат на вятъра — отвърна Яйън, благодарен, че ще загуби само злато в това начинание.

Съмърсет потри чело. Наистина го бяха събудили по идиотско време.

— Веднага ще разпоредя да освободят сър Джофри.

Яйън го гледаше смаяно. Нима всичко беше толкова просто?

Регентът се разсмя, като видя лицето му.

— Мога да сторя две неща, милорд — да освободя Линдел или да ви затворя заедно с него. За да отхвърля обвиненията, ми беше нужно само вашето присъствие. Сега можете да си вървите или да се възползвате от гостоприемството на двореца — той дръпна шнура на звънеца и въздъхна при мисълта, че сега трябва да даде куп обяснения и заповеди.

За свое учудване, след броени минути Яйън се озова в един хубав кабинет, където след малко трябваше да дойде и сър Джофри. Усети, че от тази среща се страхува много повече, отколкото от срещата с майка си. Ан Донкад не можеше да отрече родството помежду им, независимо от болката, която ѝ причини. Но сър Джофри не беше обвързан с него по този начин. Той можеше просто да му обърне гръб и да си отиде, сякаш никога не го е обичал като баща.

Вратата бавно се отвори. Яйън стана. Сърцето му биеше лудо. Когато за последен път се видяха, той охули този човек. Сега му се искаше да се е родил ням, но бе твърде късно.

Сър Джофри, на когото затворът не бе повлиял изобщо, освободи пажа, който го съпровождаше. Сивите очи бързо огледаха Яйън. Той се усмихна.

— Майка ти те е повикала, за да ми помогнеш?

— Да — каза Яйън с пресипнал глас. Не можеше да преодолее бариерата, която сам бе поставил пред себе си.

— Тогава трябва и на двама ви да благодаря за свободата си — мъжът разгледа Яйън с жаден поглед и от висотата на възрастта си видя молбата в тъмните му очи. Видя също гордостта и страха от собствената си реакция. Поклати глава и разпери ръце.

— Благодаря на Бога, че пак сме заедно... синко.

Яйън, който едва сдържа сълзите си, го прегърна силно.

— Татко...

ГЛАВА 26

Докато чакаше Ан Донкад да я приеме или да я отпрати, Сесил остана на коня и огледа добре поддържания двор. Изпитваше силно любопитство, подхранвано от мисълта, че присъствието ѝ може да напомни прекалено болезнено на Ан Донкад за сина, който е изгубила, защото е започнал нов живот. Помоли прислужника да предаде на лейди Линдел, както я наричаха всички тук, че съпругата на сина ѝ очаква да я приеме.

Когато тя с лека стъпка излезе в двора, Сесил веднага забеляза колко прилича на Яйън и на Донкад. Яйън бе взел от нея настойчивия поглед и къдравата черна коса. С Донкад си приличаха дори още повече — тя имаше същото спокойно лице и големи мъдри очи.

Ан се приближи и се вгледа в младата жена, която твърдеше, че е съпруга на сина ѝ. Тя дълго не можа да се наслади на хубостта ѝ, така както трудно се откъсваше от цветята в градината. Дори и откъслечните описания на Яйън не можаха да я подготвят за пикантната красота на момичето — блесналите сини очи, златисто бялата коса, която светеше на слънцето. Както бе казал синът ѝ, тя наистина беше дребна — една свършена миниатюра.

— Вие сте съпруга на сина ми? — каза накрая Ан и не можа да съдържи тъгата си при мисълта за хубавите деца, които тя щеше да му роди, а те нямаше да отраснат под любящите грижи на нейните ръце.

Видяла топлотата в очите ѝ, Сесил помоли един от конярите да ѝ помогне да слезе. После прегърна Ан и това ѝ се стори най-естественото нещо на света. Тя беше майка на Яйън и безкрайно го обичаше независимо какво е изпитал той, когато е разбрал истината за себе си.

Сесил се дръпна и ѝ се усмихна.

— Да, аз съм съпругата на Яйън — отвърна тя, макар да знаеше, че не е необходимо.

В гласа ѝ имаше гордост и Ан се усмихна на свой ред, защото почувства, че и последните опасения след разговорите ѝ с Яйън се

стопяват.

— Вие обичате сина ми, нали?

— Да... но не съм му казала — Сесил я погледна с известно съжаление. — Мисля, че това ще го накара да се почувства неудобно.

Ан сдържа изненадата си и я покани да влезе. Изглежда, че като повечето млади семейства, Яйън и съпругата му живееха във взаимна заблуда.

Сесил последва Ан в елегантна гостна, която отвеждаше до вътрешен двор, пълен с цветя. Градината ехтеше от весел глъч и когато двете седнаха на едно ниско канапе, Ан се усмихна и каза:

— Това са най-малките ми деца.

— Изглежда, са щастливи.

Лицето на Ан помръкна.

— Да, само на Яйън причиних такива мъки.

— Той постепенно ще приеме нещата такива, каквито са.

— Сега вече вярвам в това — отвърна Ан тихо. — Сега знам, че ни обича, защото не отказа да дойде да ми помогне.

— Вие ли го повикахте? Значи сте се виждали?

Ан я гледаше объркано.

— Нима не знаехте? Той ви е изпратил известие.

— Не съм получавала нищо — Сесил поклати глава. — Аз знаех само, че са го натоварили да съпровожда кралица Мери до Франция. После ми казаха, че е напуснал Шотландия и се е върнал тук — тя стисна устни, като си спомни обвиненията на Дънмар.

Ан не можа да отговори, защото точно в този момент един от прислужниците донесе храна и напитки. Тя знаеше, че младите имат добър апетит и не каза нито дума, докато Сесил не се нахрани. После й разправи за арестуването на Джофри и че един от неговите приятели я посъветвал да повика Яйън, за да пледира за невинността му.

— Опасявам се, че „приятелят“ на сър Джофри не е приятел и на Яйън — каза Сесил мрачно.

Ан свъси вежди.

— Защо мислите така?

— Прекалено нагласено изглежда това с ареста и неотложното завръщане на Яйън в Англия. Станало е в такъв момент, че може сериозно да разгневи регента на Шотландия. Дори може да коства наследството на Яйън.

Ан пребледня.

— Разкажете ми всичко.

Сесил го стори и накрая каза:

— Яйън трябва да се върне в Шотландия, за да отхвърли от себе си същите обвинения, които са предявили и към съпруга ви.

— Някой обвинил ли го е вече?

— Не се съмнявам, че ще го обвинят — тя си спомни лицето на Дънмар. — Трябва да се срещна с Яйън.

Ан грабна ръката ѝ.

— Не съм чула нищо нито за Яйън, нито за сър Джофри — каза тя тревожно. — За вас дворецът може да се окаже много опасен.

Беше много ясно какво иска да каже и Сесил се почувства така, сякаш земята се изплъзна изпод краката ѝ. Тя смяташе, че само Шотландия е опасна за Яйън.

— Кога го видяхте за последен път?

— Преди няколко дни.

— Ще ме заведете ли при него? — попита Сесил тихо.

Ан си спомни за всичките тези години, в които гледаше да избягва любопитните погледи на хората от двореца, шушукането и клюките. Призна пред себе си, че дори и като млада не би могла да прояви смелостта да отиде в страна, враждебна на родината си и да рискува да я арестуват или дори да я убият, за да спаси човека, когото обича. Вече отдавна не се страхуваше от дворецовите сплетни. Сега се страхуваше само за децата си. Какво щеше да се случи с малките, ако загубят и майка си, и баща си? Накрая тя въздъхна.

— Ще ви заведа.

Ан се трогна, защото Сесил постави ръка върху нейната.

— Не се страхувайте. Няма да позволя на никой да ви стори зло — и макар Ан да знаеше, че няма начин Сесил да се справи с английския регент, ако той реши да ги затвори и двете, се почувства по-сигурна.

— Утре си тръгваме. Нищо не можах да открия.

Макар че разбираше раздразнението на сър Джофри, при тези думи Яйън въздъхна облекчено. Линдел бе решен да остане в двореца, докато не разбере кой стои зад арестуването му. След шест дни опити

не можа да открие нищо. Сякаш никой не си спомняше кой точно е пуснал слуха. И, разбира се, всички го уверяваха, че изобщо не са вярвали на това, което им се говори.

Много хора твърдяха, че са искали срещи със Съмърсет само за да протестираат срещу обвиненията. Той с нищо не показваше недоверието си към това желание да му помогнат. Яйън изпита известно огорчение за баща си, но сър Джофри не се впечатли особено. Животът им беше пълен с политика. Когато злото чука на вратата, приятелите внезапно си отиват. И той наистина вече не изпитваше нужда от никого, освен от Ан. Вече копнееше да се върне при нея.

Яйън усети, че все повече мисли за изоставените си имения и съпругата си. Знаеше, че ще му се наложи да обяснява някои неща, когато се върне в Шотландия. Ерън нямаше да остане доволен, че е хукнал презглава за Англия, при положение че е бил натоварен с друга задача.

Трябваше само още една вечер да изтърпи подозрителните погледи и престорените усмивки и вече можеше да напусне сър Джофри и майка си с леко сърце и убеждението, че не си отива завинаги. Може би двамата със Сесил щяха да ги посетят след известно време. Копнееше да се похвали с красотата ѝ и да ги запознае.

През тези дни на бездействие Яйън успя да разбере още нещо — силата на чувствата, подтикнали сър Джофри да задържи младата съпруга на Елъсдър Гилъкрист при себе си през цялото това време. Когато му описваше избледнелите белези и синините от побоищата, които е търпяла, той си представи Сесил на нейно място и изтърпна.

— Беше невъзможно да не я обикна — каза сър Джофри един ден и Яйън се стъписа. Да я обикне? Да. Когато откри това, изпита още по-голямо желание да се върне при Сесил.

Не след дълго последваха и доказателствата за това. Вечерта, преди да тръгнат, лейди Едра Байърхем дойде в двореца. Яйън вече седеше на отрупаната маса, когато чу, че произнасят фамилното ѝ име. Изпита внезапна болка и сър Джофри хвана ръката му съчувствено. Пряко волята си той впери очи в изваяната красавица, която влезе в залата, хванала баща си под ръка.

Беше хубава като в спомените му. Косата ѝ с цвят на пчелен мед блестеше на светлината на свещите, кафявите ѝ очи грееха. Пълните

гърди, които се полюляваха под скъпата рокля от зелено кадифе, мамеха погледа. По шията и по гъстата коса блестяха бижута. Да, лейди Едра беше все същата — красота, която обещава страст и богатство.

Но Яйън си спомняше само горчилката от това познанство. Неговата Сеси, макар своенравна и непокорна, носеше добра и чиста душа.

— Благодаря на Бога, че отказа да ми стане жена — изказа той мислите си на глас. Сър Джофри се стъписа, макар че от предишните му разкази за Сесил можеше да се предположи, че ще реагира така. Тя, изглежда, бе успяла да го смути, но в тона му се долавяха гордост и обожание. И въпреки че Яйън не каза и дума за страстта помежду им, тя не остана скрита за Джофри.

След десерта всички дами и благородници се събраха на групи, за да си поговорят или да уредят някоя среща. Яйън чакаше. Знаеше, че лейди Едра ще разбере, че е тук, няма да се сдържи и ще дойде при него, макар и само да го подразни за това, което е загубил.

И не се излъга. Видя я как флиртува с някакъв млад благородник, а докато си говореха, очите ѝ го търсеха из залата. Тя бавно се усмихна и започна да си пробива път към него.

— Яйън — гласът ѝ мъркаше тихо и хрипливо. В тона ѝ нямаше и следа от обидата, с която се отрече от годежа им преди няколко месеца. Едва повярва на ушите си, когато младежът срещу нея ѝ каза, че Яйън Линдел отново е в Англия.

— Милейди — Яйън се поклонил и поел ръката ѝ. Почувства ускорения пулс, когато се наведе да я целуне. Нарочно ѝ напомни за страстта, която гореше в душите им, неудовлетворена и незабравена.

Едра почти съжали за изгубената възможност, но после отново се овладя. Тя беше Едра Байърхем. Беше задължена да носи това име и да се гордее с него. Имаше само едно нещо, в което бе решила да помисли най-напред за себе си. Сгодиха я за един от най-богатите мъже в Англия, но кръвта му беше студена като лед. Затова реши, че ще отдаде тялото си най-напред на някой, който ще го стопли. Знаеше как да се предпази от забременяване и знаеше как да убеди съпруга си, че идва при него девствена. Познаваше жени, много вещи в тия работи и те бяха готови да ѝ помогнат. Намираха, че е много забавно.

След тази единствена нощ Едра знаеше, че ще спазва брачните клетви — не заради клетвите или заради бъдещия си съпруг, но държеше на семейната гордост. И все пак щеше да ѝ остане споменът. Само една нощ. Искаше внимателно да избере мъжа, за когото да си спомня. Някой, който можеше да разпали страстта ѝ и е готов да пази всичко в тайна. Двама съвсем различни и много приятни мъже се бореха да им обърне внимание. Но сега откри Яйън — така дивно хубав и изкусителен, както го помнеше отпреди.

Тя сложи хубавата си ръка на широките му гърди и усети мускулестата плът под атлазеното елече.

— Мислех си за теб напоследък.

Яйън вдигна поглед от престорено тъжните очи и нацупените устни и срещна гневните очи на Сесил. Зад нея стоеше майка му и лицето ѝ изразяваше силно неодобрение.

— Коя е тя? — попита Сесил сдържано.

— Лейди Едра Байърхем — каза Ан и въздъхна. — Бяха сгодени, докато Яйън не научи за произхода си.

— И кой развали годежа?

Ан се поколеба, защото отговорът значеше много за Сесил и накрая каза.

— Лейди Едра.

Сесил повдигна глава и срещна смаяните очи на Яйън. Вече се чувстваше по-сигурна. Той беше неин съпруг. Бе заела една рокля от Ан, която с малко преправяне пасна на дребната ѝ фигурка. Сега бе елегантна като всички наоколо. Пристъпи към Яйън и застана до него.

Ан вече знаеше, че трябва да ги остави намира и затова се обърна към мъжа, който бе обърнал половината зала, за да я вземе в прегръдките си.

Лейди Едра, която стоеше до Яйън, почувства, че той се отдръпва, проследи погледа му и замря. В очите на блондинката срещу нея имаше сигурност, че го притежава. Тя бе дошла, за да си потърси своето.

— Милорд! — Сесил се обърна към Яйън, без да погледне красавицата до него. Бореше са да превъзмогне страха, че го е загубила още преди да го спечели.

— Сесил! — той се обърна към жената до себе си, но погледът му остана прикован в сините очи. — Лейди Едра, съпругата ми, лейди Гилъкрис — стана му забавно. Знаеше, че Сесил сигурно е бясна, но едновременно се радваше да я види. Едва чу думите на Едра и се обърна отново към нея. — Не знам защо си мислех, че си в Дейлиъс на сигурно място — погледът му я милваше, тялото му копнееше да я притисне до себе си.

Чувствата му заляха Сесил като вълна и тя така се стъписа, че го зяпна. Испита облекчение, че не ѝ се сърди, задето се е намесила в момент, който ѝ се струваше пропит от интимност. Той изглеждаше почти доволен. Тя се усмихна закачливо на лейди Едра.

— И аз не знам защо си мислиш такива неща. Знаеш, че не обичам да оставам сама.

Едра чу тона на този разговор и разбра, че Яйън няма да бъде мъжът, отнел моминството ѝ. Ако досега имаше някакви надежди, то те се стопиха. Като видя жена му и жаждата, с която я гледаше, разбра, че не е имала никакво основание да се надява. Промърмори нещо за довиждане и ги остави. Знаеше, че сигурно не са я чули.

Сесил веднага усети, че вече си е тръгнала, макар че с нищо не се издаде. Гневните ѝ очи останаха вперени в Яйън.

— Ако си си позволил да флиртуваш с нея, ще те накажа жестоко.

Яйън, който най-сетне се бе помирил с родителите си и сега бе спокоен и уверен, се усмихна.

— Преди или след като те натупам, задето си пропътувала половин Англия, без да знам? — той се поддаде на желанието да я докосне и прокара пръст по бузата ѝ.

— Няма да го сториш — в гласа ѝ се долавяше само нотка несигурност. Едва овладяваше копнежа си да притисне лице към топлата му длан.

— По-скоро ще те любя, докато ми се покориш — в признанието му имаше нещо много повече от плътска страст. Той помилва златните къдри, без да се съобразява с любопитните погледи наоколо.

— Мисля — вметна Сесил плахо, — че трябва да намерим поединено място за тези... откровения — краката ѝ трепереха от желание.

Дъхът на Яйън секна, когато очите ѝ го подканиха.

— Коя стая са ти дали? — попита той с пресипнал глас.

— Мисля, че ще успея да се оправя до там, но и майка ти е настанена при мен.

— Баща ми няма да има нищо против да я приеме при себе си тази нощ — отвърна Яйън с усмивка. Хората наоколо гледаха с любопитство сплетените им ръце. Не можеше повече да понася погледите, вперени в себе си. Хвана Сесил под ръка и я поведе към стълбището извън залата. Макар всички да знаеха защо си тръгват толкова рано, Сесил не се притесни. Любовта на Яйън я обгръщаше като топъл плащ и сега нищо друго нямаше значение.

Яйън отпрати камериерката от стаята, залости вратата и се обърна към Сесил. Тя беше неговата жена. Тази мисъл никога не бе го вълнувала така. Стори му се глупаво, че досега не е разбирал какво е притежавал.

— Ела тук.

Сесил го стори без колебание. Застана пред него и той започна да сваля фибите от косата ѝ. Когато хладните, копринени къдри се посипаха в ръцете му, той пое напрегнато дъх.

— Обърни се.

Тя отново се подчини безмълвно и той видя дългата редица от илици на гърба на роклята ѝ. Ръцете му трепереха от вълнение и това я зарадва. Нейното желание също я изпълваше до краен предел.

Усети хлад, когато роклята се плъзна по раменете ѝ. Той повдигна косите ѝ и притисна устни към шията ѝ. Тя потръпна и леко простена. Ръцете му постепенно отмахнаха бельото и устните му посипаха бавни целувки по раменете надолу към хълбоците и прасците.

Сесил се обърна и се премести от купчината дрехи на пода. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и дъхът ѝ спря. Пръстите му леко милваха кожата ѝ и я мамеха. Яйън се зае със собствените си дрехи. Жена му стоеше там, чувстваше я как го гледа и трепери, докато се съблича.

После я грабна и я пренесе в хладните завивки. След неговото горещо докосване хладината я накара да потръпне. Като забеляза това, той се усмихна.

— Обичам те, Яйън — каза тя прямо и разпери ръце, за да го прегърне.

Вместо отговор той разтвори устните ѝ с език и я погълна в такава страстна целувка, че тя се притисна към него, безпомощна в безпомощен копнеж. Гърдите я боляха от желание и цялото ѝ тяло се стремеше към него.

— Моля те! — въздъхна тя. — Яйън!

Но той сякаш не ѝ обърна внимание и пръстите му само леко се плъзнаха по набъбналите върхове на гърдата ѝ. Тя се чудеше дали наистина не е решил да я накаже. Ако е така, не знаеше кой от двамата ще се измъчи повече. Тя плъзна ръка надолу по тялото му и ноктите ѝ леко задраха в хълбока му. Той се задъха от доволство и плътта му откликна на жеста ѝ, потръпна и нахлу в нея с нежна и настойчива сила.

Името му се изплъзна от устните ѝ като тих писък на наслада. Той погълна вика ѝ с целувка и прошепна:

— Обичам те, Сеси.

ГЛАВА 27

— Аз сам видях, че войниците се стягат за път заедно с нея — възрази Селек. — Бяха поне двадесет и пет — гласът му кънтеше между каменните стени на Саяран.

— Да, но на границата тя е отпратила повече от половината — Емълрик донесе в Саяран неприятната новина, че сестра му е влязла в Англия само с част от хората, за които се бяха уговорили със Селек. Когато стигна в Дейлиъс, от пазача на оръжейната успя само да разбере колко е смела сестра му. Тя, изглежда, бе завладяла умовете на всички войници в Дейлиъс и те до един се изредиха да хвалят качествата ѝ пред Емълрик. Селек едва успя да проумее известието от сина си, когато пристигнаха Донкад и Тавис. Те му казаха такива неща, че сърцето му се вледени. Предупредиха го за коварството на Дънмар и за необходимостта Яйън да се върне възможно най-скоро. Каквито и опасности да грозяха Яйън и Сесил в Англия, сега и Шотландия не отстъпваше.

Селек, синовете му, Донкад и Тавис решиха да заминат за Англия, за да подсигурят безопасността на двамата млади.

— Ще я убия! — прогърмя гласът на Селек, докато избираше оръжията си и си представяше всички злини, които могат да сполетят любимото му дете.

Беринхард закопча нагръдника си и мрачно каза на жена си:

— Ако родиш момиче, ще се отрека и от двете ви.

Ниера и Джорсъл си размениха смирени погледи. Мъжете винаги се сърдеха, когато се страхуваха за нещо.

Само час след пристигането на Тавис и Донкад дворът на Саяран се изпълни с войници, готови за дълъг път и битки. Точно в този момент Яйън и Сесил влязоха през портала.

Когато съгледвачите известиха за тях, всички приготовления прекъснаха веднага.

Селек погледна свирепо Сесил, а тя му се усмихна сияйно.

— Случи ли ти се нещо лошо? — въпросът прозвуча почти като ръмжене.

— Не, татко.

Беринхард се вторачи злобно в Яйън.

— Наби ли я?

Яйън се изненада.

— Не.

— Глупак! — Беринхард му обърна гръб и се отправи към кулата, а Сесил се загледа в него и избухна в смях.

Емълрик изглеждаше разочарован, че пътуването се отменя, а Донкад изпитваше само облекчение. Войниците наоколо полека се разпръснаха, някои споделяха настроенията на Емълрик, а други се зарадваха, че няма да пролеят кръвта си в Англия.

Тавис нетърпеливо чакаше Яйън и Сесил да слязат от конете.

— Имате време да починете малко — предупреди той, докато вървеше с тях към залата, — но само малко. Изглежда, Дънмар не си е губил времето през последните дни.

— И не само през последните — отвърна Яйън и прегърна Сесил през рамото. Той беше съгласен с мнението ѝ, че Дънмар е раздухал кампанията срещу сър Джофри.

Мъжете скоро се събраха около масата и пъргавата прислуга им поднесе бира. Сесил си придърпа едно малко столче и седна до Яйън. Искаше само да е наблизко, без да се намесва. Баща ѝ я погледна одобрително. Може би съпругът ѝ най-сетне е успял да я научи на малко ред.

Всички чува какво са си говорили Тавис и Ерън. Новината не беше успокоителна.

— Не можах да разбера нищо повече за Дънмар, освен че той е убедил Ерън да изпрати точно теб с кралицата до Франция.

— Това не е много — отвърна Яйън накрая. — Мисля, че Дънмар е толкова изпечен интригант, че повече нищо няма да открием. Няма да се намери доказателство, че той е организирал арестуването на сър Джофри, за да ме върне в Англия.

— Какво ще правиш? — попита Тавис, гузен, че изобщо е позволил плановете да се задействат.

— Ще говоря с Ерън открито. В края на краищата, не съм сторил нищо лошо.

— Това не е прекалено рисковано — съгласи се вуйчо му. — Макар че могат да го убедят да те арестува по същите обвинения като сър Джофри.

— Рисковано или не — отвърна Яйън, — нямам друг избор. Ерън има власт да ми отнеме всичко, за което съм се борил — той почувства, че Сесил е вперила поглед в тила му и се обърна, за да отговори на неизречения въпрос. — Не, няма да те оставя, палавнице — той знаеше, че няма смисъл. Освен ако не я окове във вериги.

Тя се усмихна облекчено и нищо не каза.

Но само след няколко часа, докато спокойно седеше в стаята си и се радваше, че отново е сред семейството си, Яйън ѝ предложи да я освободи от брачните обети.

Той се облегна на големите възглавници и тя се сгуши до него.

— Ще те разбера, ако откажеш да дойдеш с мен, Сеси.

— Наистина ли? — попита тя заинтригувано. — А аз — не — тя потисна възмущението си. Знаеше какво го вълнува в момента.

— Не знаеш какво е да те изпратят на заточение — предупреди я той. — Дънмар може би все още има влияние и ако не ме затворят, могат да ме принудят да се върна обратно в Англия — това беше земя, враждебна на Сесил, както Шотландия бе враждебна за Едра. — Никой няма да те обвини, че си избрала да не рискуваш.

— Дори и Бог? — настоя тя. — Дори ако обърна гръб на обетите, които съм дала пред лицето му?

Въпросът го огорчи. Дали тя наистина се замисля над другата възможност? И все пак трябваше да направи своя избор.

— Да, дори и Бог — отвърна той нежно. Мислеше за всичко, което е загубил и спечелил през последните месеци и колко повече може да загуби сега. Докато той чакаше отговор, кръвта му бавно се вледеняваше.

Съмненията му, че тя го обича, сякаш бяха осезаеми и ѝ се сториха много обидни. Но страхът, че може да я загуби, я трогна повече от всичко.

— Омъжих се за глупак — отвърна тя със същата нежност и зарови лице в къдрите на гърдите му.

Яйън, който някога не искаше да се ожени за нея, защото му се стори твърде дребна, твърде светла и прекалено своенравна, сега я

прегърна с болезнено желание. Дори и да загуби всичко друго, ако тя остане с него, щеше да се почувства наистина благословен. И изцерен.

Донкад трябваше да използва цялото си умение, за да убеди Селек и синовете му да останат в Саяран. Само разбирането, че на Яйън и Сесил внезапно може да им се наложи да бягат от преследвачи и трябва да имат място, където да се приютят и хора, готови да им помогнат, ги възпря да не тръгнат към Стърлинг през Единбург. А и Селек се чувстваше много по-добре на бойното поле, отколкото в зала с придворни.

Но дори когато се сбогува с дъщеря си и съпруга ѝ, все още не беше доволен от решението на нещата. Той потупа Яйън по гърба.

— Не позволявай на онзи плъх да ти вземе залъка от ръцете. Ще ми е неприятно да го убивам — после отне Сесил от милата прегръдка на майка ѝ и ѝ прошепна: — Гордея се с теб повече, отколкото със синовете си. Бог да ви пази.

Донкад, който се бе уединил за малко с Рила, я докосна по лицето и само след минути всички бяха на конете, готови да потеглят. Охраната им се състоеше само от десетина въоръжени мъже. Бяха предназначени да охраняват предимно Сесил и да я изпроводят до Саяран, ако нещата не се развият добре. В тази битка силата на оръжието нямаше значение, Фрейн сам пожела да предвожда войниците. Макар че капитанският пост в Дейлиъс се считаше за голяма чест, след пътуването до Англия вече му се струваше скучно. Ако Яйън трябва да се бори за свободата си, Фрейн искаше да е до него.

Пътуването премина весело и леко. Изглежда, че само Донкад наистина приемаше възможността за поражение. Може би защото бе по-възрастен и знаеше на какви злини са способни хората понякога. Но той се възхищаваше от спокойствието на Яйън, от палавата решителност на Сесил, а най-много се гордееше с Тавис. Той явно бе помъдрял през последните седмици и вече можеше да се пребори с грешките си и да поеме отговорността. Да, много се гордееше с Тавис Гилъкрис.

В Единбург ги пуснаха без много шум — точно така, както искаха. Стражите отвориха вратите веднага щом разпознаха герба на

Донкад. Мъглата, която се стелеше на няколко километра от града, тук вече се разреде. Сесил откри, че така претърпаните къщи не са толкова грозни. Мъглата скриваше част от мръсотията по натоварените улици и пречеше на любопитните погледи да ги забележат.

Беше ранна вечер и прислугата в къщата още беше будна и се занимаваше със задълженията си. Като видя Тавис, Елспът изпита облекчение, но видът на компанията му я накара да се сдържа. Когато влязоха в предната зала, той ѝ се усмихна мило, но тя каза:

— Не трябва да те виждат с него. Всички знаят, че скоро ще бъде арестуван за измяна.

— Мери си думите. Брат ми не е предател.

Елспът присви очи, защото думите му оправдаваха най-мрачните ѝ предвиждания.

— Брат, така ли? И нима ще го прегърнеш през рамо, докато отива на бесилото?

— Ако се наложи — отвърна Тавис и усети, че пропастта помежду им става все по-дълбока. Опасяваше се, че Елспът Лийтън твърде дълго е била прислужница. Тя вече не признаваше никакви принципи за семейна чест. Когато понечи отново да отвори уста, той я погледна ядно и ѝ отвърна дори още по-рязко: — Казах ти да си държиш езика. Ако имаме нещо да си кажем, ще бъде по-късно.

Елспът го гледаше смаяно. Ако имат нещо да си кажат? И защо да нямат? Тя беше бременна и щеше да му стане жена. Но после очите ѝ се натъкнаха на Сесил Гилъкрисст и тя си спомни, че Тавис някога е искал ръката ѝ. Да не би сега да храни надежди, че ако съпругът ѝ попадне до живот в тъмницата, тя ще се обърне към него?

Сесил почувства омразата ѝ и се отдръпна леко. Не можеше да разбере мотивите на тази жена. Потърси с поглед Донкад и очите му ѝ дадоха сигурност. Повече от всякога вярваше, че той ще направи всичко, за да помогне на Яйън. Неговата власт и сила не бяха за пренебрегване.

На следния ден обаче той я разочарова, като подкрепи Яйън, с когото спориха цяла нощ.

— Не, девойче, по-добре е да останеш тук.

— Искам да бъда с него — тя не успя да убеди Яйън. Донкад беше последната ѝ надежда, но и той не се съгласи. — Ерън трябва да види, че семейството ми е с него.

— Да, това ще е от полза. Но за теб е по-добре да останеш тук — преди тя да възрази, той продължи: — А и Яйън ще може да разсъждава по-трезво, ако не се тревожи за безопасността ти. Само от него зависи дали ще загубим или ще спечелим. Недей да замъгляваш разсъдъка му с други тревоги.

Макар и недоволна, че трябва само да седи и да чака. Сесил изпрати Яйън с топла усмивка и окуражителни думи. Беше ѝ тежко на душата и не ѝ олекна много, когато се обърна и видя враждебния поглед на Елспът Лийтън.

С мисъл за бъдещето, Елспът бе решена да разбере всички тайни на Тавис. Част от парите, които той ѝ остави, за да се издържа и да мисли за бебето, бяха похарчени, за да събере повече сведения. Останалите беше скътала грижливо. Единственото нещо, което видя с очите си, бе срещата на Тавис с отца, но после разбра, че той е свързан с лорд Дънмар. А Дънмар беше довереник както на регента, така и на овдовялата кралица. Тя не успя да открие друго, освен че свещеникът и Дънмар мразят Яйън Гилъкрис, почти колкото нея. Не я интересуваше защо точно, но знаеше, че могат да ѝ помогнат.

Тя видя, че Сесил се връща към стаята си и бързо взе решение. Не знаеше точно каква полза може да се извлече от това, че мадам е тук без охрана, но щеше веднага да поиска съвет.

Дънмар беше почти отчаян. Дори след като Яйън замина за Англия, той не можа да убеди Ерън да го обяви извън закона като изменник. Ако бе успял, всеки можеше да убие младежа безнаказано. Но регентът го убеждаваше да бъде търпелив. Кралица Мери не беше застрашена, а от страна на англичаните не се забелязваше движение към Дъмбартън Рок. Нищо на практика не доказваше, че Яйън е замесен в заговор за пленяването ѝ.

Тази сутрин Дънмар влезе в приемната на Ерън и отново го обсипа с ласкателствата, на които така беше свикнал. Вече бе наговорил за Яйън Гилъкрис всичко възможно и само се надяваше, че той няма да успее да се върне в уречения срок.

Когато секретарят се наведе да прошепне нещо в ухото на Ерън, той го зяпна с любопитство.

Ерън го отпрати с бърз жест и се обърна към Дънмар.

— Милорд, най-сетне ще имаме отговор.

Сърцето на Дънмар запрепуска. Това можеше да значи само едно. Той набързо премисли лъжите, които бе наговорил. Бе му разказвал за тайни срещи в Дъмбартън, за един взвод англичани в Дейлиъс и какво ли още не. Нищо от това не можеше да се докаже, но той се надяваше, че отсъствието на Яйън ще продължи достатъчно, за да внуши съмнение относно предаността му.

Но когато Гилъкрис влезе смело в приемната, съпроводен от Донкад и брат си, Дънмар усети поражението. Не очакваше, че пред лицето на опасността Донкад и Тавис ще останат предани на Яйън. Защо постъпваха така, наистина?

С облеклото си Яйън Гилъкрис очевидно целеше да направи впечатление. Елекът и панталонът му бяха тъмно алени, почти черни. Не носеше никакви бижута, освен бляскавата верижка от ковано злато и лъскавия меч. Донкад беше облечен в черно, а Тавис — в синьо, тъмно като нощта. До тях стоеше един от дворцовите жонгльори с ярко наметало в зелено и златистожълто. Дънмар се ухили, за да прикрие неудобството си от изпитателния поглед на Яйън.

Тримата бяха внушителна гледка, но дори само Донкад имаше достатъчно власт, за да се съобразяват с него. Той поздрави първи с непосредственост, която почти граничеше с приятелство.

Ерън му се усмихна въпросително и веднага погледна Тавис.

— Е, значи успяхте да намерите брат си и да го доведете тук преди уговорения срок.

— Ваша светлост не ми остави друг избор — отвърна Тавис с хладното презрение, типично за всеки Гилъкрис. Законороден или не, Тавис безспорно беше син на баща си. — Всъщност Яйън ме намери — продължи той. — Преди изобщо да напусна Шотландия, той вече се бе прибрал у дома.

И Ерън, и Дънмар забелязаха, че той наблегна на думата.

Дънмар се замисли дали да не нападне англичанина и погледна Тавис още веднъж. Но този човек сякаш бе узрял само за няколко седмици. Очите им се срещнаха, но той не сведе поглед, а остана хладен и решителен. Дънмар разбра, че е готов да пожертва и себе си, и него, и овдовялата кралица. Не го беше грижа за живота на Мари дьо Гиз, но не си представяше как той самият ще издържи в затвора или на заточение.

Ерън забеляза гневното припламване помежду им и само чакаше момента, в който Дънмар открито ще атакува младия виконт. Но той не го стори и регентът се обърна към Яйън.

— Каква причина ще ми изтъкнете за това, че пренебрегнахте дълга си, милорд?

— Семейен дълг, ваша светлост — знаеше, че бъдещето му виси на косъм и нямаше представа какво може да хрумне на регента в следващия момент.

— А не дълг към друга страна? — попита Ерън тихо.

— Ваша светлост, майка ми ме повика. Не можех да откажа, въпреки че с това рискувах наследството си — Яйън удостои Дънмар само с поглед.

— И не сте издали на англичаните никакви тайни? Не сте им казали, че кралицата е в Дъмбартън и френската флота е тук?

Яйън се усмихна искрено развеселен.

— Тайни? Вие наистина ли мислите, че Съмърсет не е научил още щом първият кораб е пуснал котва? Нима е възможно шест хиляди души, разквартирувани на шотландския бряг, да пазят присъствието си в тайна? А и ако бях предал, че за кралицата са готови да се борят германски и италиански наемници, това щеше само да възпре неразумния опит на англичаните да я пленят.

Ерън знаеше много добре, че в Шотландия е пълно с английски шпиони. В думите на Гилъкрисст имаше много истина. Дънмар още нищо не беше казал и Ерън разбра, че няма да посмее. Регентът погледна Донкад, който небрежно се бе облегал на стената и очите му блеснаха.

— Вие подкрепяте ли младежа, Донкад?

— Да, макар че не виждам защо е необходимо. Още не съм чул никакви обвинения.

Ерън се усмихна, когато видя смръщеното лице на Дънмар. Сега разбра, че обвиненията срещу Гилъкрисст са само празни приказки и се зарадва, че не е предприел нещо. Знаеше, че много от хората му го считат за глупак и се държат с него според разбиранията си, но сред тях имаше и някои, които щяха да свършат голяма работа в ръцете на някой по-амбициозен благородник или на съобразителната Мари дьо Гиз.

— Ваша светлост? — уморен от чакане и интриги, Яйън наруши мълчанието и прекъсна разсъжденията на Ерън.

Регентът вече изпитваше неудобство както от разпита, така и от облеклото си. Новото елече с подплънки и пристегнатата талия не му харесваше. Дразнеше го и огромното жабо, което стягаше гърлото му като гузна съвест. Той сериозно огледа Яйън.

— Няма обвинения срещу вас, милорд, но ще е по-добре да не ми давате повече поводи за съмнение.

С чувство на съжаление, че трябва да остави Сесил, Яйън въздъхна.

— Готов съм да се върна в Дъмбартън, ваша светлост, и да бъда изцяло на ваше разположение, като защитавам кралицата.

— Вече не е нужно — отвърна Ерън неочаквано. — Флотата отплува със сутрешния прилив — с доволство забеляза изненадата на Дънмар. Благородниците около него често научаваха новините от кралството по-бързо и това го дразнеше. — Предайте на младия Емълрик Лодъринг, че не съм доволен от поведението му. Ще постъпи добре, ако ми се представи в най-скоро време.

— Ще го сторя, ваша светлост — отвърна Яйън спокойно.

Срещата приключи приятелски и Яйън почти беше забравил присъствието на Дънмар, докато не се обърна да си върви. Видя лицето му, отчаяно от поражението и реши, че това е достатъчно отмъщение. Когато тримата напуснаха приемната, той вече мислеше за Сесил и за бъдещето.

ГЛАВА 28

— Защо сте тук? — Сесил гледаше отец Ейндриъс и потръпваше от омразата, която струеше на вълни от бледите зелени очи.

С крайчеца на окоето си тя видя как полите на Елспът изчезнаха зад ъгъла. Слугинята или годеницата на Тавис, или каквато ѝ да му беше, я бе извикала от стаята ѝ, защото имала посетител. Без дори да оправи омачканата рокля от жълта коприна, Сесил се втурна надолу и се озова лице в лице с отца, обгърнат от черното расо. Очакваше съобщение от Яйън или от Донкад, ако Яйън нямаше подобна възможност.

Лицето на свещеника не трепна и той я огледа презрително. Нейната жизненост и цветуща красота му се струваха обидни. Златистите къдри се спускаха около главата ѝ като ореол на мадона, а блясъкът в очите ѝ си съперничеше с този на небесата. Да, ето как сатаната изкушава мъжете.

— Какво правите тук? — попита Сесил отново. Почувства внезапен страх и гласът ѝ пресекна. Какво общо имаше този зъл човек с грижите на Яйън. Дали неочакваното му посещение не вещае нещо лошо за съпруга ѝ?

Проповедникът я погледна презрително.

— Ще дойдете с мен.

В отговор Сесил вдигна глава. Макар че омразата му бе осезаема, тя срещна погледа му спокойно, решена да не показва, че е реагирала по инстинкт.

— Къде искате да ме заведете? — попита тя, за да го забави и да има време да помисли, тъй като нямаше намерение да върви с него, където и да е. Но всъщност не очакваше откровен отговор. — И защо?

— Не ви е позволено да питате такива неща — отецът почувства, че пулсът му се ускорява. Ако грешницата откаже, щеше да я принуди. За свещената кауза на Бога. — Ще сторите, както аз кажа.

Нямаше съмнение, че той ще изпита огромно удоволствие, ако я подчини на волята си и пречупи духа ѝ.

— Ще отговаряте за постъпките си пред съпруга ми! — избълва Сесил във внезапен пристъп на гняв. — По-добре е да тръгнете, преди да се е изпречил на пътя ви.

— Ние ще му се изпречим на пътя, госпожо — изпитваше желание да я удари за неподчинението, но се страхуваше, че тя може да избяга и затова само я хвана за рамото.

Сесил потръпна от враждебността, проникнала през роклята ѝ, когато пръстите му се вкопчиха в плътта ѝ.

— Яйън ще ви убие — думите сякаш излязоха от самата ѝ душа, но внезапно я успокоиха. Яйън наистина щеше да го убие, заради нея. Но колко ли време ще го чака още? И кои бяха „те“, дето ще се изпречат на пътя му.

Мисълта за него я изпълни с внезапна смелост и тя се изправи.

— Махнете ръката си от мен.

Почти пряко волята си отецът свали ръка от нея, но повелителният ѝ тон го накара да помръкне от гняв. Той присви очи и стисна устни още повече.

— На чии заповеди се подчинявате? — тя вече знаеше отговора. Дънмар.

— Кучка! — прогърмя гласът му. — Отговарям само пред Бога!

— И Бог ли ви накара да отнемете една жена от съпруга ѝ? — почувства, че някой се движи зад гърба ѝ и се обърна. Елспът се изкачваше нагоре по стълбите, които идваха от входа. Тя нарочно не се обърна да я погледне, за да не изпусне отца от очи. — И нима една прислужница е способна да ви осведоми за волята му?

За втори път в живота си Сесил почувства острата болка от плесницата на отца. Докато лицето ѝ все още гореше, тя внезапно усети милувка, дошла сякаш от невидима длан.

Отецът гледаше смаяно усмихнатото ѝ лице. Да не е полудяла? Внезапно тя отмести поглед от него и се вгледа в масивната дъбова врата. Тръпки полазиха по гърба му. Той стоеше и чакаше, без да мръдне.

С всяка миля, която го отдалечаваше от Стърлинг, Яйън все повече чувстваше необходимостта да побърза. Когато подкара коня побързо, Тавис го последва веднага, но Донкад се намръщи.

Яйън изобщо не изглеждаше така, сякаш току-що е удържал победа над човека, който искаше да му отнеме наследството.

— Какво не е наред?

Дълбока бръчка прорязва челото му и той отговори:

— Не знам. Само се чувствам притеснен.

Не беше само това. Мислеше за Сесил. Нямахте усещането нито за нещо страшно, нито за някаква беда, но тя сякаш бе изпълнила цялото му същество. Усещаше, че е по-добре да побърза да я види.

Когато жребецът му препусна в лек галоп, Донкад също го последва и погледна Тавис с тревога. Нямахте съмнение, че нещо става със Сесил, чиито свръхестествени способности не бяха за пренебрегване, макар че не можеха да се нарекат магьосничество.

Скоро градската къща се изпречи пред погледа им и двамата спътници на Яйън се изненадаха, че той не тръгна към задния двор и конюшните, а слезе от коня пред фасадния вход и хвърли небрежно поводите на земята. Донкад забеляза, че Тавис внезапно се замисли и изпадна в мрачно настроение и побърза сам да слезе.

Тавис не мислеше за внезапната тревога на Яйън, защото си имаше своя. Какво да прави с Елспът? Сега вече различията помежду им не можеха да се изгладят. Той поне нямаше това желание. Но Бог да му е на помощ — искаше детето.

Тревогата, която внезапно обзе Яйън, отстъпи място на гнева му, когато той отвори входната врата. Погледна и видя Сесил невредима и красива. Но когато се взря по-внимателно, видя отпечатъка от пръсти на лицето ѝ. С гневен вик сграбчи глупака, който бе дръзнал да го стори, без да се замисли, че е божи служител. Бе се осмелил да удари и да изплаши Сесил и това изпълни Яйън със заслепяваща ярост.

Отец Ейндриъс сякаш видя огнените дълбини на ада, когато се взря в очите на Яйън Гилъкрист. Силните пръсти се впиха в шията му и той безпомощно се замята под расото си.

Само Донкад видя, че под дрехата на отца блесна острие, което никак не приличаше на разпятие, макар че дръжката на ножа завършваше с метална пластина, която имитираше кръст. Без да се замисли, той извади камата от инкрустираната ножница и прободде гърдите на заблудения проповедник.

Сесил не можеше да повярва, че събитията се развиха с такава бързина. Тя едва успя да прошепне: „Недей!“, когато отецът се свлече в

ръцете на Яйън и кръвта изби върху дрехите му. Колкото и да беше зъл този човек, тя не искаше смъртта му да тежи на съвестта ѝ. От безжизнените му пръсти обаче се изплъзна ножът и тя разбра, че борбата е била на живот и смърт. Нямахше време да благодари на Бога, защото в този момент Тавис профуча край нея нагоре по стълбите.

От страх и объркване, че Тавис е разбрал всичко, Елспът започна да отстъпва гърбом нагоре. Видя, че е готов да се отрече от нея, но не съжаляваше за стореното. Само резултатът не ѝ хареса. Тя се обърна, за да избяга от гнева му, но кракът ѝ не улучи постланото с килим стъпало. Чу хрипливия му вик далече назад и политна под тежестта на плода в утробата си.

ГЛАВА 29

Сесил Гилъкрист повдигна очи към слънцето и в гърлото ѝ забълбука смях. Лекият утринен вятър играеше с косите ѝ, тревите се оплитаха в краката ѝ, а дребното момиченце до нея я дърпаше игриво.

Тя взе детето на ръце и се вгледа в сините очи, които грееха под невероятно тъмна коса. Тишината на утрото обзе душата ѝ и тя се зарадва, че на границата в замъка Коар най-сетне успя да намери мечтаното спокойствие. Целуна копринените къдри на детето и прошепна:

— Слънцето се вдигна високо, миличко. Време е да се прибираме.

Тя погледна двамата мъже, които стояха на конете си на почтително разстояние и държаха нейния жребец. Яйън не я пускаше да излиза сутрин с детето, ако не я съпровождат двама силни пазачи. Често се опитваше да я подразни, че е насадила същите навици и на малката Линдел, но не ѝ пречеше да се разхожда докато иска.

Името, което избра за детето, родено малко повече от година след сватбата, трогна Яйън. Това, че звучеше необикновено, не ги възпря и те направиха комбинация между Ан и Сесил. А самата Ан Линдел Сесил Гилъкрист изобщо не се интересуваше колко е странно името ѝ. Тя бе едно слънчево двегодишно хлапе и знаеше само, че много я обичат.

Сесил тръгна към двамата си спътници, когато внезапно съзря, че откъм ново издигнатите стени на Коар се задава ездач. По устните ѝ трепна усмивка, защото не можеше да обърка Яйън с никого. Немаше човек с такива широки плещи и който така майсторски да язди.

Тя го изчака, очите ѝ грееха от любов. Люлееше детето в прегръдките си. Когато той приближи, подаде му Линдел с усмивка и се обърна към човека, който доведе коня ѝ.

Щом се качи на седлото, сведе лице, за да целуне Яйън, щастлива, че той вече не се притеснява да показва колко я обича. Устните му се притиснаха нежно и настойчиво към нейните и тя леко

потръпна. Отдръпнаха се един от друг и той се усмихна на реакцията ѝ. Тя сбърчи нос и се разсмя.

— Би ли ме обичал, ако съм друга?

Яйън гръмко се изсмя на това открито желание.

— Мисля, че съм най-щастливият човек, само защото ти си това, което си. Е, понякога — поправи се той, като се сети колко пъти го е предизвиквала. Последната ѝ приумица беше да остане в Коар още преди да го е довършил. Той я остави в безопасност в Дейлиъс, но само седмица след това тя събра вещите си и уви бебето в дебели одеяла за път. Въпреки половинчатите му протести, веднага се настани в няколкото завършени стаи и внесе в тях такъв уют и топлина, каквито разпали в душата и сърцето му.

Когато чу последните му думи, тя се разсмя гърлено. Смехът ѝ винаги бе толкова волен, че Яйън отново си припомни изживяното. Радостта го подсети защо е излязъл да я повика. Това беше само една от причините — не обичаше да я няма за дълго.

— Получих отговор от лорд Мьодеч. Приел е Тавис да бъде сгоден за дъщеря му.

Сесил се задъха от нескритото доволство в гласа му.

— И кога ще кажеш на Тавис, че той сам е предложил да го ожени за момичето?

— Още днес ще изпратя куриер — това, че щеше да се сблъска с още една трудност, не помрачи радостта му.

— Но съобщението няма да стигне навреме — измърмори тя.

— Това няма значение, скъпа — отвърна той, — защото ти ще го убедиш колко е разумно да се ожени за нея.

— Разумно? Не, ще му кажа колко е красиво момичето и колко много прилича на мен по характер.

Яйън я погледна смаяно.

— Няма да направиш нищо подобно!

— Не смяташ ли, че точно това ще го убеди? — попита тя заядливо. Но като видя обърканото му лице, отстъпи. — Не се притеснявай, ще направя всичко възможно, за да изгладя пречките помежду им — и наистина щеше да го стори, защото много искаше да види Тавис така щастлив, както бяха тя и Яйън. Беше му много трудно да се възстанови, защото смяташе, че той е виновен за смъртта на

Елспът и нероденото им дете. Вярваше, че ако не бе влязъл във връзка с Дънмар, онази мрачна утрин никога нямаше да настъпи.

Яйън се отпусна. Ако имаше човек, способен да накара Тавис да приеме, то това беше Сесил. И ако беше вярно, че и Тавис, като повечето мъже, не иска такава своенравна жена като нея, то Яйън не искаше никоя друга.

— Обичам те — каза той нежно и вложи в тези думи толкова много чувство, колкото никой друг.

— Аз също те обичам — отвърна Сесил тихо, като едва осъзнаваше, че дъщеря им е в прегръдките му, а около тях има други хора. Нищо не я изпълваше така цялостно, както чувствата ѝ към Яйън Гилъкрис — изгнаник, който най-сетне бе намерил своя дом.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.